بسم الله الرحمن الرحیم

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانمرګی

لیکوال: احمد فهیم کوهدامنی
ژباړن: زردشت همراز

نشر پرواز

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانمرګی

لیکوال: احمد فهیم کوهدامني

ژباړن: زردشت همراز

اډیټ او کتنه: سلام افغان

دیزاین: شکیب جسور

ټوکه: ۱۰۰۰ جلد

بیه: ۱۰۰ افغانۍ

خپرندوی: نشر پرواز

بریښنالیک:parvaz.G2017@gmil.com

فسبوک: www.facebook.com,nashreparbaz

د اړیکې شمېره: ۰۷۰۷۴۸۸۶۲۰او ۰۷۹۰۹۴۰۰۰۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترهګري

ترهګري په سالمي ټولنه کې د يوه پلیت میکروب غوندې وده کړې چې په حیله او مکر سره د مسلمانانو په منځ کې ناخبره او تند مزاجه وګړي په نښه کوي، وېرونکي او خطرناک جرمونه ور باندي کوي.

تر یوه ترهګر مخکې یو ترهګر فکر موجود وي، چې هر څه د خپلو شیطاني غوښتنو قرباني کوي، خو لویه ستونزه داده چې د تروریزم دا خطرناک میکروب په خپله ظاهري اسالمي څېره سربازګیري کوي. تاسې په دې داستان کې لولئ چې ځنګه ځوانان په خپلو وعدو بې الرې او د مرګ کومې ته ورټېل وهي.

دا کیسه د هغو کړنو ټولګه ده چې وګړو ته د هغه نجس میکروب پر وړاندي پوهاوی ورکوي؛ کوم چې له بده مرغه هر وخت زموږ ټولنې ته زیان رسوي.

همدارنګه قدرمنې کورنۍ دې ته متوجه کوي چې د خپلو اوالدونو زده کړو ته پوره پاملرنه وکړي تر څو د تروریستي شبکو په دام کې ونه لوېږي.

د دې تر څنګ تاسې په دې کیسه کې لولئ، چې ترهګر روزونکي ځایونه نه یواځې په ښکاره دیني رنګ لري بلکې په د ننه کې یې داسې کړنې تر سره کېږي چې له دین، فرهنګ او انسانیت سره تړاو نه لري.

احمد فهیم کوهدامني

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

جګړه د یوه تاریخي میراث په توګه د بشر په مختلفو تاریخي دورو کې په بېلابېلو ډولونو موجوده وه او تر اوسه لا دوام لري. اوسنۍ جګړه ګڼ او پېچلي اړخونه لري. په دې جګړه کي یوازي مقصد په فزیکي توګه د یوې موخې په نښه کول نه دي، بلکه هڅه کېږي چې په دې سربېره فزیکي او ایډیالوژیکي له منځه وړل هم تر سره کېږي. ښکېلې ډلې او جریانونه په بېلابېلو ډولونو دخپلو فکري نسخو د غوره والي په لټه کي دي او هڅه کوي چې خپل روایت مطلوب ځای ته ورسوي.

دلته دي چې ښکېل اړخونه د خپلو رواني عملیاتو پروسې ته چټکتیا وربښي تر څو وکولای شي چې د سرباز ګیري کچه ورباندي لوړه کړي.

دا طیبعي ده چې هر لوری د خپلې جبهه نیونې د حقانیت لپاره خپل فکر لري او د خپل ځان برحق ګڼلو لپاره له مختلفو لاروچارو ګټه اخلي، تر څو خپل قیام ته په ټو له کي حقانیت ورپه برخه کړي. په دې برخه کي بیا افراطي ډلې دخپلو مبارزاتي نقشو دتر سیم لپاره (دین) وسیله ګرځوي او دا تګلاره د دوو دلایلو پر بنسټ د دوی د خوښې وړ ده:

۱-د مسلمان جمعیت په منځ کې د دیني ارشاداتو مقبولیت.

۲-د مشروع غوښتنو پر بنسټ د قضیې د ظاهري څېرې برابرول (مسلمانانو ژغورل او دظلم په مقابل کي د مسلمانانو درېدل)

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې ډلو څخه یوه یې چې دین د خپلو پرېکړو دتوجیه لپاره وسیله ګرځوي، طالبان دي. پر دې اساس چې د دې ډلې ماهیت او اصالت ټولو ته د لمر په څېر روښانه دی. خو په ښکاره بیا دې ټولو تیاره فکرونه د دین په جامه پوښلي، کومه ټولګه چې ستاسې په لاس کې ده؛ د طالبانو په دام او ټروریستي ځاله کې د یوه تنکي ځوان د لوېدلو ترخه کیسه ده. دا ښکاره ده چې طالبان د یوې پروژې په عنوان د استخباراتي سازمانو له لوري رامنځته شوي دي او نږدې دوې لسیزې کېږي چې په بېلابېلو لارو سربازګېري کوي او له عادي لارو چارو کار اخلي

لکه:

- په دین او ارشاداتو یې استناد
- مغز وینځل
- په افکارو لوبې کول
- دوکه او بېلارې کول
- دوپرې او وحشت خپرول

د دې ډلو هر یو یې زموږ په ټولنه کې ګڼې بېلګې لري، له دې جملې یې مغز وینځل د دې تروریستي ډلې اړوندو مدرسو او پټنځایونو له تر ټولو معمولې طریقې ګڼل کېږي. که دې ډلې د سربازګېري غوښتنو او حوزو ته ځېرشئ نو په اسانی سره به درته جوته شي چې د ټولنې تر ټولو بې سواده او لوېدلي خلک د دوی په دام کې لوېږي. ځکه نو جوته ده چې لوستي او شعوري خلک د دې جریانونو خوراک نه کېږي. طالبان په هغو کلیو کې چې لیږ خلک یې لوستي دي، سرباز ګېري کوي او هغه کسان چې په فکري سرګردانی او ابهام اخته وي د مغزوینځلو مرحلې ته داخلېږي او وروسته دیوه عقده یې، تاریک فکره او وروسته پاتې موجود په توګه جنګي جبهو ته ځي او یا هم تروریستي مانورو، لکه چاودنو، ځانمرګو، او د بې ګناه خلکو وژلو ته لاس اچوي. د یادونې ده چې د لیږ سواد لرونکي جمعیت له منځه استخدام هم له

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالي او معنوي پلوه اسانه وي، ځکه جګړه په تاکتیکي کچه نه وي او ډېریو جګړه مارو یې فرېب خوړلی دی.

د مغز وینځلو په مرحله کې جګړه ماران هڅه کوي چې خپل فکر او کړنلاره د نورو په مغز کې ځای کړي. دا پروسه ډېرې مرحلې لري. دوی هڅه کوي چې خلک په ډېر مجبوریت کې را ونیسي او د فرد اراده د انتخاب لپاره له هغه سلب کړي چې بېرته نه شي راګرځېدای او باید دوام ورکړي. وروسته نویو پړاوونو ته ننوځي چې پایله یې د هویت بحران دی. بالاخره یې د تصمیم نیونې قدرت او اراده فلج کېږي او ټولو هغو غوښتنو ته غاړه ږدي چې د مغز وینځلو په پروسه کې ترې غوښتل شوې دي. په دې دستګاه کې تولید شوي افراد د پخوا په پرتله ډېر بد فکر لري. د دې کسانو ځانګړتیا ظلم ، بدګماني، عقده یي،ارماني، په ټولو ارزښتونو باندي پښه اېښودل، افراطي او په رواني اختلال اخته کېدل دي.

دا وګړي ډېر کله خپلې هیلې ته د رسېدلو په پار خپله کورنۍ د وسیلې په توګه کاروي او لومړی تاوان یې هغوی ته رسېږي، وروسته ټولنې ته راځي. دا ټولګه چې ستاسې په لاس کې ده، د یوه نوي ځوان له احساساتو سره د لوبې یوه تر خه کیسه ده، چې عملاً د مغز وینځلو د دستګا، فرېب او دوکې خوراک کېږي. لیکوال هڅه کړې، چې د داسې ځوان ژوند په لیکلې بڼه ولیکلي، چې د یو ې تروریستي ډلې د رواني عملیاتو قرباني شوی او په پای کې په خپل کړي کار باندي پښېمان هم دی. لازمه ده چې د دې ټولګې له لیکواله مننه او ستاینه وکړو او ټو لو هغو ځوانانو په ځانګړې توګه هغو نویو او تنکي ځوانانو ته چې په بېلابېلو ځایونو په تېره بیا دیني مرکزونو کې په زده کړو بوخت دي د دې کتاب د لوستلو وړاندیز کوم.

حارث جبران

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځمکه په سپینو واورو پوښلې وه، د حیوانانو غړونه له لرې اورېدل کېدل. د خلیفه بادام ګل کوچنی کاګل شوی کور ډېر سوړ هم نه وو. د خلیفه بادام ګل اولادونه په پخلنځي کې سره راټول وو او په سهارنی یې د غوا شیدې څښلې، چې د دروازې ټک ټک یې تر غوږ شو، د خلیفه بادام ګل مشر زوی عبادالله دروازې ته ورغی.

خلیفه بادام ګل: ګوره که جنت میر کاکا دي وو، ورته ووایه چې شیدې تیاري دي.

عبادالله: په دواړو ستر ګو بابا جانه.

عباد الله دروازه پرانیسته، ګوري چې له مدرسې څوځوانان راغلي او نور ځوانان د مدرسې ژمنی درسونو ته رابولي.

د مدرسې د چړیانو استازی عباد الله ته وایي تاسي ځوانان اوس له ښوونځي رخصت شوي یاست، ښه ده چې د نورو دیني زده کړو لپاره زموږ مدرسې ته چې بیخي په کلي پسي نښتې ده راشئ، تر څو د عصري علومو ترڅنګ له دیني علومو هم خبر شئ.

عباد الله: اوس د سهار د چای وخت دی، راځئ لومړی له ماسره چای وڅښئ، وروسته به بیا په دې اړه خبرې کوو.

چړیانو یو بل ته وکتل او د عبادالله د سهار د چای لپاره بلنه یې ومنله.

عبادالله غږ کوي: تور سرې (ښځې) خوبه نه وي، چې مېلمانه راسره دي، مولوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

صاحبان دي.

د مدرسې طالبان له عبادالله سره کور ته ننوځي، له خليفه بادام ګل او ماشومانو سره له روغبړ وروسته چای ته کېني او عبادالله خپلې مور ته ورځي.

عباد الله: ببوجانې د مدرسې شاګرانو ته هګۍ پخې کړه.

دعبادالله مور: د مدرسې شاګر دان ځوک دي، طالبان نه وي؟

عباد الله: نه ببو جانې، طالبان خو ټوپکې لري اوجګړې کوي. دوی خو يوائې سبکان وايي.

د عباد الله مور: هغه طالبان چې ټوپکونه لري هم اول د ملايانو شاګردان و، وروسته يې يو شمېر چې لايقه و، ملايان شول او ټمبلانو يې ټوپکې واخيستې او خلکو ته بلاوې شوې.

عبادالله: ادې جانې، دوی د ښوونځي د رخصتيو په وخت کې هلکان درسو ته هڅو ترڅو په ژمي کې وکړای شي قرانکريم په تجويد او ژباړه زده کړي.

دعبادالله مور: څه خبره يم، نه پوهېږمه، تاسي خپله پرېکړه وکړئ، پام کوئ چې ځوک دوکه درنه کړي او بدې لارې ته مو کش نه کړي.

دعبادالله مور ځو دانې هګۍ په کړايي کې چې په نغرې ايښې ده او غوړې يې هم ښه سره شوي دي اچوي تر څو پخې شي او مېلمانه چړيان يې وخوري.

وروسته له څو دقيقو عبادالله له پطنوس سره صالون ته راداخلېږي او هګۍ د مدرسې د چړيانو مخ ته ږدي.

عبادالله: مهرباني وکړئ مولوي صاحبانو، د زراعتي چرګانو هګۍ نه دي، د وطني چرګانوهګۍ دي.

چړيانو چې د ډوډۍ د خوراک په وخت کي يې خبرې کولې خليفه بادام ګل ته وويل: خليفه صاحب، مورږ او تاسي مسلمانان بايد د خپلو اولادو زده کړو ته پام

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړو چې په ښوونځي کې دنیایې درسونه وایي او له دیني درسونو لرې پاتې کېږي. د ښوونځي د رخصتیانو په وخت کې خپل اولادونه زموږ مدرسوته راولېږئ چې هم شرعي درسونه ووایي او هم مبارزاتي.

خلیفه بادام ګل: ستاسې دا استاد څه کاره او څوک دی؟

وفي الله سیفي: مولوي سیف الرحمن، کامل او شامل استاد دی چې زیاته دیني او دنیوي پوهه لري اوپه ګڼو اسلامي ښارونو کې یې ډېرې تلامیذ په دعوت الی الحق او د کفارو په خلاف مبارزې مصروف دي.

خلیفه بادام ګل: چرې ګله، زه ستاسي په دا غټو غټو خبرو نه پوهېږم، لنډه دا چې زموږ راولادو ته هم سبق مبق ورزده کړئ او کوښښ وکړئ چې دخدای او رسول په لاره یې روان کړئ، نه په کومه بله لار.

وفي الله سیفي: خلیفه کاکا بیخي بې غمه اوسه، په توکل د خدای زموږ لاره سیخه او مستقیمه ده.

ناشته خلاصه شوه او چړیانو د تلو تابیا وکړه.

وفي الله سیفي: خلیفه صاحب، که ستاسې اجازه وي عباد الله به له موږ سره مدرسې ته ولاړ شي، لیږ تر لیږه له درسي حلقو سره خو به اشنا شي.

خلیفه بادام: له پیره تر فقیره اجازه ده، درسره بویې زئ او ډېر کوښښ ورسره وکړئ، چې ښه سبقان زده کړي، البته قرائت او حفظ هم ورباندي وکړئ چې په یوه مړي او ژوندي کې یې د قرانکریم تلاوت ته ضرورت احساسېږي.

چړیان دخلیفه بادام ګل له کوره ووتل، عباد الله له پلار، مور، ورونو او خویندو خدای پاماني را اخلي، مور یې هغه په ژړا رخصتوي او دا ټینګار ورباندي کوي: زویه له بې بندوباره هلکانو سره ونه ګرځې، سبقونه دي ښه سم ووایه، ګوره زوی جانه چې د مکتب له شروع کېدو مخکي بېرته راشې، فکر دي وي چې موږ په قوم کې مو سرټیټي نه کړې، باید په هسک سر وګرځو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عباد الله په داسي حال کي له کوره راووت چي سترګې يې له اوښکو ډکې وې او له نورو چړيانو سره د مدرسې خوا ته روان شو. د لارې په اوږدو کې چړيانو عباد الله ته د درسي حلقو او په ځانګړې توګه د هغو شپو خوږې کيسې کولې، چې په کې د سيف الرحمن ځانګړی استازی هم په بالفعل ډول حضور لري. د خوراکونو او د چړيانو د جامو په هکله يې هم عبادالله ته ډېرې کيسې وکړې.

کله چې مدرسې ته نږدې کېږي د عباد الله سترګې په يوه لوحه لګېږي چې پرې ليکل شوي دي (دسيف الاسلام اسامه عالي مدرسه). د مدرسې نوم او د لوحې په شاوخوا رنګه ليکل شوې حاشيې د عباد الله تو جه ورجلبوي او په پرله پسې ډول يې لولي.

وفي الله د مدرسې په انګړ کې ګڼ شمېر کوټې عبادالله ته د ګوتو په اشاره ورښيي او ځيني کلمې هم تکراروي. دوی د خپلې کوټې خوا ته چې په کې وفي الله او ملګري يې ويده کېږي، روانېږي. د چړيانو کوټې ته د ننوتلو په وخت کې د عباد الله سترګې په ډېرو نويو شيانو لګېږي لکه: رنګارنګ لونګۍ، د کاليو کڅوړې، جالب جالب کتابونه او ... .

لومړۍ ورځ دا ډول پای ته رسېږي او د شپې له نورو چړيانو سره درسي حلقې ته ورځي.

وفي الله هغه ته يوه لونګۍ ورکوي، چې په سر يې کړي، د ماخستن له لمانځه وروسته چړيان د درسي حلقې لپاره تر ملا صيب ګرد چاپېره کښني او درس پيلوي. دا درسونه لېږ لېږ د عباد الله په عقيده اغېزه کوي. عباد الله دخپلې کوټې له ملګرو سره دکوټې خواته د ويده کېدلو لپاره ځي. ګوري چې په کوټه کي يې يو د پاخه عمر سړی هم ويده دی او مخ يې په ځادر پټ کړی دی. چړيان ټول په خپلو خپلو ځايونو کې ويده کېږي، يوڅه وخت وروسته د سهار اذان واورېدل شو. عباد الله له خوبه جګېږي او داوداسه لپاره د اوداسه ځای ته ځي تر څو له ګڼه ګوڼې مخکې اودس

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي، خوتر اوسه د اوداسه په ځای کي هیڅوک نه لېدل کېږي.

له اوداسه وروسته مسجد ته ځي، په لاره کي ګوري چې د مسجد ملا تازه له خوبه را پاڅېدلی او د اوداسه دځای خوا ته روان دی.

عبادالله: السلام علیکم ورحمت الله جناب مولوي صاحب محترم.

مولوي ګلبدین: وعلیکم، څه حال دي دی چړي جانه؟

عباد الله: الحمدالله ښه یم.

مولوي ګلبدین: ته نوی په نظر راځې، تازه شامل شوی یې؟

عبادالله: هو، زه تازه راغلی یم تر څو د ژمي په رخصتیو کې دیني کتابونه ولولم.

مولوي ګلبدین: د څه شي رخصتي؟ کوم بل ځای دي هم درس وایه؟

عبادالله: هو د (دِه نو) کلي په لېسه کي درس وایم.

مولوي ګلبدین: ښه نو مکتبي یې؟ فکر دي وي چې د مکتب خبرې دې د چړیانو په حلقو کې ونه کړې.

عباد الله حیرانېږي او سر د اطاعت په اشاره ښوروي. خو د ملا په دې خبرو سره په چورت کې ډوبېږي چې ولې باید د ښوونځي خبرې په مدرسه کې ونه شي!

عبادالله مسجد ته ننوځي، ګوري چې تر اوسه هیڅوک نه دي راغلي او دشپنیو درسو د شور او غوغا هیڅ اثر نه لیدل کېږي. دوه رکعته سنت لمونځ کوي او کله کله خو له ډېر شوق او علاقې ځیني ایاتونه په یو څه لوړ غږ ووایي، ځکه په مسجد کې هیڅوک نشته چې په ده باندې نیوکه وکړي.

له دوه رکعته سنت لمانځه اداکولو وروسته مسجد له الماری څخه قران کریم وراخلي، محراب ته مخامخ ستنې ته تکیه کوي او د انفال سورت په تلاوت شروع کوي.

نږدې لس دقیقې چې تېرېږي نو ملا او د مدرسې یو بل استاد مسجد ته راننوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سنت لمونځ کوي. د لمانځه او دعا له ختمېدو وروسته حیرانېږي چې دا خلک د شپې د درس په جریان کې له دیني جذبې غرېدل، نو د سهار د لمانځه په وخت کې چېرته و؟

عباد الله خپلې دخوب کوټې ته ځي، ګوري چې ټول ویده دي او تر اوسه لا څوک نه دي پاڅېدلي، چې لمونځ وکړي او یا سهارني درسونه شروع کړي. دی هم د دې لپاره چې نورو ته مزاحمت ونه کړي، په خپل ځای کي پرېوزي. د مدرسې د ناظم وېرونکی غږ دوی ټول راویښوي: راویښ شئ سره غرمه ده.

عبادالله سترګې خلاصوي، ګوري چې ټول په مدرسه کې ښکته پورته روان دي. د ده د کوټې ملګري هم راویښ شوي دي او یو یو د تشناب خوا ته روان دي.

عباد الله: وفي الله وفي، بیخي غرمه ده تر اوسه مو د سهار چا ی لا نه دی څښلی، خو غرمه شوې ده. وفي الله هم را ویښېږي او دواړه د مخ او لاس وینځلو لپاره د تشنابونو خواته ځي. د مدرسې په هر ګوښه ځای کې څو چړیان لیدل کېږي چې د مولوي سیف الرحمن د فعالیتو او مبارزو تودې کیسې کوي.

عبادالله وفي الله ته: ولې د سهار لمانځه ته نه شوې راویښ؟

وفي الله: په خوب کې ډېر نارام وم او د شپې مې تر ډېرو درس وایه.

عبادالله: سمه ده، خو لمونځ فرض دی!

وفي الله: ته تر اوسه نه پوهېږې، چې یو څه وخت لا زموږ په درسي حلقو کې تېر کړې او زړه دې پاک کړې بیا خپله پوهېږې. ځیني وخت موږ ته د مولو ي سیف الرحمن له لوري اجازه راکړل شوې ده، ځکه چې موږ د خپلو درسو تر څنګ، د خپل مسلمه امت د عزت احیا کولو لپاره مبارزه کوو.

عبادالله: خو ماته مې پلار ویلي دي چې که لمونځ ونه کړې نه دې بښم.

وفي الله: خیر دی د پلار خبرې دي سمې دي، خو مذهب دځینو ځانګړو خلکو لپاره استثنایي احکام هم لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شپې او ورځې تېرې شوې او يوازې د ورځې له دوو تر دريو ساعتو فقهي کتابونه لولي او نور وخت بيا د جنګ په هکله د وعظ په حلقو کې بوخت وي. عبادالله لېږ لېږ له محيط سره عادت کېږي او ځينې کارونه يې د تفريح او ساعت تېرې په توګه خوښېږي.

يوه شپه واوره ورېږي، ساړه هم دي، د چړيانو په کوټو کې د ډبرو د سکرو بخارۍ ايښې دي. د دوی په کوټه کې هم هماغه بخارۍ چې ده او د اوبو سطل(باټلۍ) يې هم پر سر ايښې ده. عبادالله په خواړه خوب ويده دی، چې يو دم يې سخت ټکان وخوړ، ګوري چې بدن يې نيمايي لوچ دی او يو کس په ده پسې ځان موښي.

عباد الله: څوک يې؟ څه کوې؟ لرې شه!

خو په خوله يې ټينګ لاس نيول کېږي او په زور تېری ورباندې کېږي. له څو دقيقو لنډې لنډې ساه اچولو وروسته ټوله کوټه سکوت شوه او عبادالله متوجه کېږي چې مولوي ګلبدين په هغه تېری کړی دی.

(ديو شمېر نېکو مولوي صاحبانو مقام ته د احترام له کبله له دې وروسته په دې کيسه کې د ګلبدين نوم د مولوي له مختاړي پرته ليکم)

سترګې يې دګلبدين په څېره لکه مېخ داسې خښې سوې او په ډېره حيرانتيا هغه ته ګوري!

حيرانېږي؛ يوازينی کس چې تر ټولو ډېر د ټولو د چلند او حرکاتو ساتونکی وي، ولې پر هغوی تېری وکړي.

عباد الله: ولې دې دا کار وکړ؟

ګلبدين: ته ښه هلک يې، ستاچلند او کړه وړه مې خوښ شول، ومې غوښتل چې د دې کار په کولو سره تا له دې ټولو ځانګړتياوو سره په خپله ډله کې شامل کړم. ما بده اراده نه درلوده، بلکې غوښتل مې چې له تا سره په نيږدې والي سره له تاسره يوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره صمیمانه او نیږدې اړیکه جوړه کړم.

عباد الله: بد دي وکړل بې شرفه اوس پلمې کوې.

دواړه په جنګ او دعوه شروع کوي چې په دې وخت کي یې غږ لوړېږي او نور چړیان له خوبه را ویښېږي. ټول ګوري چې د عبادالله حالت خراب دی.

وفي الله: ولې څه خبره ده؟ خلک خوب ته نه پرېږدئ!

عباد الله: ستر ګې یې له اوښکو ډکې، ستونی یې وچ او تریخ تریخ کېږي، غواړي چې څه ووایي، خو ګلبدین یې په خوله ټینګ لاس ږدي او په زور یې له کوټې د باندې باسي.

ټول چړیان په حیرانونکي انداز یوه بل ته ګوري، د هر یوه په ذهن کې دا پوښتنه ورګرځي چې څه خبره به وه؟ او دوه کسه بیا په خپلو موبایلونو فلم ډکوي.

ګلبدین له کوټې د باندې خپله توپانچه د عباد الله پر سر ورنیسي او وایي: که دې چاته وویل تا او کورنۍ دې کفارو ته دجاسوسي او مبارزو علماوو ته د توطیې په جرم مرداروم. له دې پرته بیا له ماسره همکار اوسه. همېشه شفقت در باندې کوم او هر څه ستا په واک کې درکوم.

عباد الله چې ډېر وېرېدلی و او تر ټولو ډېر بیا هغه خطر ته چې ګواکې کورنۍ به یې له منځه یوسي متوجه دی، ځان کنټرولوي او ګلبدین یې له ځان سره د مدرسې دفتر ته بیایي.

په دفتر کې یې پر سر ګل پاشان ور اچوي او ټول چړیان را بولي.

عبادالله چې ډېر وېرېدلی و او ژبه یې بنده بنده کېده؛ حیران وو چې څه نوري بلاوې به یې لا سر ور وخوري.

له ټولو کوټو ګن شمېر چړیان او د مدرسې یو شمېر استادان له پنجرې د کوټې منځ ته ورګوري چې څه خبره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبدین: ګرانو علماوو او چړیانو، عباد الله ستاسي د کوټې نوي ملګري په خوب کي د کفارو له لوري په کليوالو باندي د ظلم وحشتناکې صحنې ليدلې دي او هغه په خوب کي ليدلي دي چې څنګه کفارو د مسلمانانو پر ښځو او ماشومانو تېری کوي. هغه يو ډېر رشيد او زړور ځوان دی چې ښايې خدای پاک د يوه ډېر مهم کار لپاره غوره کړی وي.

اوس نو تاسي ټول په خپلو کارو پسي ولاړ شئ زه له عبادالله سره د مدرسې په دفتر کې خبرې کوم. عباد الله په الوتي رنګ او ډک زړه د ګلبدين دې ډرامې ته کتل.

ګلبدین: عباد الله خانه، ودي ليدل چې د ټولو هلکانو خولې مي ور وتړلې چې په تا پسي بې ځايه تور ونه وايي، ځکه ته زموږ له لوري غوره شوې او ستا مقام د مدرسې تر نورو ټولو چړيانو لوړ شو. د ګلبدين په دې جادويي خبرو سره عباد الله تشويشي شو، لکه چې د ګلبدين خبرې سمي دي او دی يې په وړاندي ناسم فکر لري.

عباد الله: نو دا لواطت دي ولې وکړ؟

ګلبدین: و هلکه ته تر اوسه نه پوهېږې، ما يوازي غوښتل چې په تا شفقت وکړم او په تا کي داسي خواص پيدا کړم چې په هر حالت کې زما د راز ساتونکی واوسې. تا په خوب کې خبرې کولې او له خولې دي د سيف شهيد اسامه بن لا دن غږونه راوتل. لومړی مې فکر کاوه چې هغه ژوندی شوی دی، خو کله چې ځير شوم ومې ليدل چې تا خبرې کولې، خو غږ د حضرت شهيد اسامه و. ستا نور ټول بدن نوراني شوی وو، خو يوازي دي د پرتوګ لېږ ځای ناپاک و؛ هغه پرښتو ستا له بدنه وايست تر څو د حضرت صيب اسامه دروح د نا ارامۍ سبب ونه ګرځي. ته لړزېدې زه په تا سربېره پرېوتم تر څو دي د لړزې شدت راکم شي. د ګلبدين په دې خبرو سره د عباد الله غوسه ورو ورو کمېده، حيران وو چې څه وکړي!

عباد الله: مولوي صيب زه يو بل احساس لرم او ته بيخي بېل څه بيانوې. ما فکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړ چې تا له ما سره لواطت وکړ.

ګلبدین: احتیاط کوه، دا د شیطان وسوسه ده چې تا ته فریب درکوي. تا حضرت اسامه په خوب ولید او لوړ مقام ته ورسېدې. اوس نو انسي او جني شیاطین تا ته د وسوسې در اچولو کوښښ کوي. را څه چې یو ځای غټ اودس وکړو، ځکه ته لوړ مقام ته رسېدلی یې او شیطان غواړي چې تا ته فریب در کړي او خدای مکړه له دې شیانو دې منکر کړي.

عباد الله: اودس خو اودس دی، غټ او دس یې بیا څه شی دی؟

ګلبدین: غسل باید وکړې، عطر ووهې او وروسته بیا له دې سپینو لونګیو نه یوه پر سر کړې.

عباد الله ته داسي خبرې ډېرې نااشنا وې او نه پوهېده چې د دې کیسې پایله به څه وي. البته هم اندېښمن وو، چې هر ډول مخالفت به یې د ځان او کورنۍ د له منځه تلو سبب وګرځي او هم هیله من وو چي ښايي ګلبدین سم وایي.

دوی دواړو په تشناب کې غسلونه وکړل، سپین کالي یې واغوستل او عطر یې هم ووهل. له دفتره د باندې را ووتل. ګلبدین خپل ساعت ته وکتل ګوري چې د شپې دوې نیمې بجې دي. هوا هم ډېره سړه وه، په سپینو واورو ټوله سیمه روښانه ښکارېده. د مسجد خوا ته ولاړل او مسجد ته ننوتل. د مسجد هوا لیږ ګرمه سوې وه. ټول چړیان دهیاهو په ویلو سره له خپلو ځایونو راجګ سول او ټولو د تکبیر نارې شرو ع کړې. د عباد الله پر سر یې ګل پاشان وشیندل، څینو خو لا بیا د ګلبدین او عباد الله لاسونه ور مچول. د مسجد فضا بیخي بل ډول شوې وه. دځینو چړیانو په تندیو په تورو ټوکرانو لیکل شوي ډول ډول شعارونه نښلول شوي و.

په دې شپه تر سهاره ګرمې تر انې او ویناوې وویل شوې. په اخېر کي موذن اذان وکړ. ځیني ولاړل چې اودسونه تازه کړي او ځیني بیا دخوب د کوټو خواته ولاړل. یو شمېر چړیانو د عباد الله په ګډون اودسونه لرل. په دې ورځ د لمونځ کوونکو شمېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر زیات و او ټولو دا تصور کاوه چې د شپې ډېره مهمه پېښه شوې ده. لمونځ یې په ډېر شوق د ګلبدین په امامت وکړ او ګلبدین د لمانځه ادا کولو وروسته د څو دقیقو لپاره د عباد الله د شخصیت او مقام په هکله خبرې وکړې.

ټول خپلو کوټو ته ولاړل. ګلبدین له عباد الله سره د مدرسې په انګړ کې ورو ورو قدم وهل شروع کړل.

عباد الله: مولوي صاحب زه هغې پېښې ته چې د شپې پېښه شوه اوس هم حیران یم او زه د خدای پاک دې رحمت ته هیله من یم، ښایې دا یې پر ماځانګړې پېرزوینه کړې وي.

ګلبدین: عباد الله خانه، زموږ لاره او طریقه کله کله ډېر کړېچونه هم پیداکوي او په دې لارو کې یوازې صبر کوونکي او با ایمانه کسان کولای شي په دوامداره ډول مخکې ولاړ شي. ځینو ته بیا خدای پاک ډېر ژر مقام او مرتبه ورپه برخه کوي او ته یو له هغوکسانو یې چې ښایې ډېر ژر وده وکړې حتی امکان لري چې له چړیتوبه او درسي حالته هم لوړ سې او مبارز مقام تر لاسه کړې. ته کولای شې چې د نورو مسلمانانو لپاره یوه ډېره ښایسته او غوره نمونه و اوسې.

عباد الله: هغه ځای او مقام ته درسېدو په خاطر باید څه وکړم؟

ګلبدین: دا چې ته تازه زموږ دې ډلې ته راغلی یې، خو د قاید المجاهدین لطف ستا په حق کې ډېر زیات دی، او دا د دې سبب شو چې تا ته په یوه شپه کې تر ټولو ډېر لوی مقام او منزلت در په برخه کړي. ته کولای شې چې د خراسان د امیر تر مقام ورسېږې خو په دې شرط چې ته دې لوړ مقام ته د رسېدو په خاطر زما خبرو ته په ډېر غور غوږ ونیسې او عمل ورباندې وکړې.

عباد الله: زه مو په خد مت کې یم جناب مولوي صاحب. هر ډول لارښوونه او دستور چې را کوئ په دواړو سترګو عمل ورباندې کوم، خو ګوره مولوي صاحب هیله کوم چې کوم استادانه شفقت چې مو تېره شپه راباندې وکړ، د خلکو په مخ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې مه راباندې کوئ، چې بیا خلک بد فکر کوي.

ګلبدین: عوام ناپوهان دي په هر چا باندي بد ګومان کوي. دوی د خدای پاک په پیغمبرانو پسې لا تومتونه ویلي دي مور خوعاجزه بنده ګان یو. ته اندېښنه مه کوه د دوی ډېری کسان چې لیږ هم لوړ مقام ته رسېدلي دي زما یا د دې مدرسې د نورو استادانو له دغه ډول شفقتونو ضرور برخمن شوي دي.

په بدو کارو داخته کېدو د مخنیوي لپاره، دغه ډول شفقت ته د دواړو لوریو ضرورت دی چې یوازې په ځانګړو حالاتو کې خاصو افرادو ته په نورو د داسې شفقت کولو اجازه شته.

د ژمي شپې او ورځې یو په بل پسې همداسې تېرېږي، د دوی ځانګړې درسي برنامې او شپني اذکار هم ادامه لري. د حوت میاشتې په شپو او ورځو کې یوه شپه ګلبدین له عبادالله وغوښتل چې له وطنه د باندې ورسره ولاړ شي.

عبادالله له هیواده د بهر سفر لپاره اماده ګي نه لري او باید له خپل پلار سره مشوره وکړي او اجازه واخلي. ګلبدین زیاته هڅه کوي چې دی خپل کور ته له تګ او له خپل پلار سره له مشورې را وګرځوي، خو عباد الله بې اندازې ټینګار وکړ چې باید خپل پلار ته ورشي.

ګلبدین: نو چې پلار ته دي ورځې، ډېر احتیاط به کوې چې دې مقام ته له رسېدو څه ورته ونه وایې، ځکه هغوی خو عوام دي، داسې نه چې دې کوچنۍ معجزې ته یې د کفر الفاظ په خوله راشي.

عباد الله: سمه ده نه ورته وایم، نو د تلو دلایل کوم ورته ووایم؟

ګلبدین: هغه ته مه وایه چې کوم ښار ته ځې، یوازې دا ورته ووایه چې له یو شمېر چړیانو او علمای کرامو سره یو ځای د شعر ویلو او نعت شریف محفل ته مشرقي ته ځم.

عباد الله خپلو والدینو ته د ورتګ چمتو والی نیسي، نیږدې مازدیګر تر اذان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې د کور په لور حرکت کوي.

د مازدیګر لمونځ د لارې په اوږدو کې کوي او د ماښام له اذان سره سم د کور دروازې ته رسېږي. دروازه څو واره ټکوي د دروازې له شا یې د مور غږ ډېر په ټیټ انداز غوږو ته رسېږي چې وایي: څوک یې؟

عباد الله: زه یم ادې جانې، عباد الله.

مور یې دروازه ورته خلاصوي او زوی په خپله غېږه کې ټینګ نیسي او په مخ یې ښکول کوي. ګوري چې زوی یې سپینه لنګوټه پر سر کړې ده.

مور یې: زوی مې مولوي شو له خیره سره. ما ویل چې زوی مې په سبقو کې لایق دی، خو بابا دې زما خبره نه منله.

کور ته ننوزي ورونه او خویندې یې ټول پرې را ټولېږي د احوال پوښتنه یې کوي او په ډېره خوشحالي د عباد الله مخ او لنګۍ ته ګوري. عبادالله د کور په هغه لویه کوټه کې له نورو سره یو ځای کېني او د مدرسې او ملګرو کیسې ورته کوي او هم د کلي د وضعیت په هکله هغوی پوښتي.

خلیفه بادام: زویه په کلي داسې خاص خبرې نشته ستا په څېر ځوانان چې له تا سره په عمر برابر و، وسله یې پورته کولې شوه، طالبانو غرو ته بوتلل تر څو یا د دولت په خلاف جګړه وکړي او یا دا چې پلرونه یې بل چا ته پنځلس زره افغانۍ ورکړي چې د زوی پر ځای یې جګړې ته ولاړ شي او وسله پورته کړي. هغه هلکان چې له طالبانو سره تللي هیڅ احوال نه ترې لرو. اوازه داده چې د ملنګ کاکا زوی چې یو کال یې لا د واده نه کېږي پر ولسوالي د برید په ترځ کې سخت ټپي شوی او پښه یې هم پرې شوې ده؛ خو مور او پلار یې نه دي خبر. د برېټو ابراهیم ماما هغه چرسي زوی چې د فرید په کلي یې جنګ کړی و او د کاکا زوی یې په چا قو وهلی وو؛ له کوره پټ له طالبانو سره تللی و او د ماین جوړولو د تخنیک دنده یې مخکې وړه، په خپل ماین چې د سرک په غاړه کې یې ښود ټپي شوی دی، دواړه لاسونه یې پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي دي او يوه سترګه يې ړنده ده.

اوس يې خدای شرمولی کلي ته راوړی دی. ښه شو چې ته سبق ويلو ته ولاړې او له دې خبرو او شره خلاص شوو که نه اوس يې ته هم جنګ ته بېولې.

عبادالله: زموږ په مدرسه کي داسې پرېکړه شوې ده چې د څو ورځو لپاره مشرقي ته ځو، البته د څو ولايتونو علما هلته راټولېږي.

خليفه بادام ګل: زويه په تا باور لرو خو چې په سبقو کې شاته پاتې نه شې؟

عباد الله: نه، شاته نه پاتې کېږم. زموږ استادان هم ځي په هر فرصت کې موږ ته سبق وايي. له ما سره د مدرسې د استادانو اړيکه ډېره ښه ده.

خليفه بادام ګل: نو چې ولاړې، دجلال اباد دغټ کارېز په سيمه کي دي دعظيم الله خان کاکا کور دی، چې زموږ دمهاجرت ددورې ملګری و. ضرور به يو ځل ورځې. کورنی يې زموږله کورنی سره ډېري نيږدې اړيکې لرلې. مور يې ماته په زوی ويلي و. مور به دي يو څه توت هم درکړي چې دعظيم الله خان کاکا ښځې ته دې يوسې.

عبادالله: په ستر ګو اغا جانه، ضرور مي دعظيم الله خان کاکا کور ته ورځم.

دعبادالله مور يو کالی فاطمې ته ورکوي تر څو يې په هغه غټه کوټه کې هوار کړي او ټول ډوډۍ يو ځای ورباندي وخوري. په دې وخت کي دحوېلۍ دروازه ټکېږي. خليفه بادام په حيرانتيا ټولو ته ګوري او له عبادالله پوښتنه کوي: زويه کوم ملګر خو به دي نه وي؟

عباد الله: نه اغا جانه، زما ملګری په دې نا وختي کي څه شی کوي؟

خليفه بادام ګل: زبيره، زويه ورسه دروازه خلاصه کړه ويې ګوره چي څوک دی؟

زبير دحويلۍ ددروازې خواته ځي او ددرو ازې له شا پوښتنه کوي څوک يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددروازې له شا غږ راځي: زه یم ماما دي، دروازه خلاصه کړه مامادي ځار شي.

زبیر دروازه خلاصوي او له ماما سره سلام او پوښتنه کوي. ماما یې پوښتنه کوي: زبیر جانه خبر شوم چې عباد الله له مدرسې په رخصتي راغلی دی، لیدوته یې راغلی یم چې ډېر ورپسي خپه شوی یم.

زبیر: هو ماما جانه عبادالله پخیر راغلی دی. داسي لوکسه لونګۍ یې پرخولې(ترلې) ده چې حیران به پاتي شې. راځه چې ځو کورته.

زبیر او ماماېې کورته ننوزي، دکورنۍ ټول غړي دزبیر له ماما سره په ډېره مینه او خوشحالي پوښتنه کوي.

خلیفه بادام ګل: جنت میر خانه ښه شو چې راغلې، خوریی دي هم راغلی دی.

جنت میر: سلامت اوسې اوښی جانه، زه هم دخپل خوریی له راتګ څخه خبر شوم، ځکه خو مو دژمي په دې سړه شپه کي مزاحم شوم. البته دکلي وضعیت هم ښه نه دی. خصوصاً دشپې خو سړی لوچ دروي. ټولو کوڅه ډبو چې ټوپکونه اخیستي دي، وږې شوي دي او هر کار ته لاس اچوي. ښه شو چې عباد الله مو مدرسې ته ولېږه، او په ژمي کي مو له کلي لرې کړ. تر پسر لي خدای مهربان دی ګوندي وضعیت دخلکو په ګټه تغیر وکړي.

خلیفه بادام ګل: سمه ده چې عبادالله سبق ته ولاړ، خو دکال په لومړیو کي بایدبېرته دمکتب درسونه شروع کړي. کلي ته په پسر لي کي دده تر راتګ پوري ښایي جنګ ته دځوانانو دبیولو او یا طالبانو ته دپیسو دورکولو لپاره دخلکو کوروته دطالبانو تګ راتګ هم کم شوی وي. دعبادالله ادې ډوډۍ ژر راوړه چې لالا دي وږی شوی دی.

دعبادالله مور له خپلو لوښو(لورانو) سره دتناره(تنور) خواته ځي دېګ له تناره را کاږي او له ځان سره یې دکوټې منځ ته راوړي.

خلیفه بادام ګل: د عباد الله ادې لالا ته دي ونه ویل چې دغوښو بوټۍ(قطرې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي پخ کړې دي؟

دعبادالله مور: نه، له ډېري خوشحالي مي له ياده ووتل چې له ماما سره مي کيسې وکړم، حتی دمېرمنې او اولادو پوښتنه مې لا نه وکړه.

جنت مير: پروانه لري خورجانې. تاسي مصروفه واست ښه شو چي عباد الله جان مي په خير وليد. ماشاءالله په دې لنګی کي خو بيخي غټ ملا معلومېږي.

عباد الله ته خو له دې ښايسته لنګی سره ددې ځای چړيان بيخي هيڅ معلومېږي. که عباد الله له دې لنګی سره وويني نور نو زما خواته بيخي کاږه هم نه شي راکتلی!

خليفه بادام ګل: جنت مير خانه په حلوا ويلو خوله نه خوږېږي(شېرينېږي). دا طالبان چي مي ليدل ډېر خطر ناک دي. مور او تاسي په زړه کي ډېر بد اېسوي. خواوس نه غواړي چې په کلي کي ډېر خلک دځان مخالف کړي.

دعبادالله مور ددېګ سر خلاصوي او دغوښي خوندور بوی ټوله کوټه معطره کوي. عبادالله چي داډېر وخت کېږي دلاندي غوښه يې نه ده خوړلې، منتظر دی دمور په لاس پخ شوې خوندوره شوروا وخوري. دعبادالله مور په خپل لاس پخ کړې شوروا په چيمچه په کاسه کي اچوي او زبير هره کاسه ددوو کسو مخ ته ږدي.

خليفه بادام ګل: دعباد جان ماما وخوره شوروا چي زموږ شوروا په ټول کلي کي نوم لري. ټول دعبادالله دمور په لاس پخ شوې شوروا تعريف کوي.

جنت مير: اخېرخو زما خور ده نو. خوندوره شوروايې زما له خدای بښلې مور څخه زده کړې ده. زما خوارکي دحال پوښتنه وکړه چې زما داولادوو مور په وطني کتغوکي ډېره نه ده لايقه. هغه په کابل کي لويه شوې ده او دښار دخلکو په څېر ښاري ډوډۍ پخوي. حتی زه کله کله له ښاره څو پاکټه مکروني راغواړم چې ليږ تر ليږه په مياشت کي دوه ځلي مکروني وخوري.

خليفه بادام ګل: دارو دي شه جنت مير خانه چي په کلي کي مکروني خورې خلک پياز او کچالونه لري اوته بيا دډګروال دوست محمد خان دلور له برکته ښاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ خورې!

جنت میر: که رښتیا ووایم والله زما داولادو مور ډېره ښه ښځه ده، ژوند مي ډېر بهتر والی پیداکړی دی. زموږ دکلي انجونوته درسونه هم وایي او ټولي انجوني دې ته منتظري دي چې یو وخت به زموږ په کلي کي دانجونو مکتب پرانیستل شي، ترڅومي مېرمن په مکتب کي استاده شي او دکلي ټولو انجونو ته درس ورکړي.

دعباد الله مور: لالاجانه، ورېندار جاني ته مي ووایه چې یوه یوه ورځ زموږ کور ته هم راشي چي زموږاو دګاونډیانو انجونو ته مو هم سبق ووایي. زموږ دګاونډي لوراني تل زما دورېنداري پوښتنه کوي.

عبادالله: په کیسه سره ګرم شوو، له یاده مو ووتل چې ماما ته مو سلاته کړې وای. ماما خومي ځانته خوراکونه خوري، هر وخت یې په کور کي له شوروا سره سلاته هم وي.

خلیفه بادام ګل: رښتیا وایې زویه دادې دي بیخي له یاده ووتل.

جنت میر: پروانه لري، په دې ژمي کي نو رومي بانجان له کومه شي؟

دعباد الله مور: لالاجانه، موږ دکور په کاهدانه کي شنه بانجان ساتلي دي چې لیږ لیږ په سره کېدو دي او زه یې هم دېګ ته وراچوم او هم سلاته ځني کوم.

رښتیا لالا جانه دازموږ عبادالله خو هم نام خدا ځوان شوی دی. هغه ستا دخسر دمشر ورور لور زما زوی ته وکړه. ډېره ښه انجلۍ ده. هم یې پلار دنامه ښتن دی او هم دا دښکلي صورت ښتنه ده.

جنت میر: زر واري(زرځلي)، ولي نه، خو دهغې واک له خپل پلار او خپلې مورسره دی له ماسره نه. یوه ورځ سهار له خلیفه بادام ګل سره یو ځای زموږ کور ته را شئ، زموږ کره به چای تر لمر ختو مخکي وڅښو بیا به زه او زما داولادو مور دواړه کابل ښار ته دهغوی کره په مرکه درسره ولاړ شو. خدای مهربان دی ګوندي نصیب یې سره شوی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه بادام ګل: ښه خبره دي وکړه. ددغې جمعې په سهار وختي تیار شئ چې دجنت میر خان لالا کره دي ولاړشو. عبادالله ددې خبرې په اورېدوله کوټې دباندي ووت، په هغه بله کوټه کي یې له خویندو سره کښېناست اوددوی دکړېو وړو تماشه یې کوله.

پري ګله دعباد الله کوچنۍ خور: لالا جانه واده وکړه په خیر چې ما ته مې ادې جانه دستورو کالي واخلي او لاسونه مي په نکریزو سره کړم.

عبادالله: اې پري ګلې پټه خوله شه، ریشخند مه وهه. زه تر اوسه لا په مدرسه کي درس وایم، او هم نوی دوولسم ټولګي ته تللی یم.

پري ګله: لالا جانه، ما واورېدل چې دوی په هغه بله کوټه کې څه ویل. ادې جانه مي دډګروال کاکا لور تاته غواړي.

دعباد الله مور: زویه راسه چې مامادي روانېږي. ځي چې دماما ښځه او اولادونه یې په کور کي یوازي پاتي دي.

عبادالله او خوېندي یې غتې کوټې ته راځي.

خلیفه بادام ګل: وهلکه وشرمېدې؟ په ځواني کي نو دا خبرې راځي. هر ځوان باید ښځه وکړي.

جنت میر: اوښی جانه زه ځم چې ناوخته دی ستاسي په اجازه.

ټول له خپلو ځایونو پورته کېږي او دحوېلۍ دمخې خواته ځي. ددروازې مخته جنت میر له خپلې خور، خوریانو او خورځې ګانو څخه خدای په اماني اخلي، خو خلیفه بادام ګل او عبادالله له دروازې دباندي وزي او له جنت میر سره دکوڅې تر پایه پوري ځي.

جنت میر: نور تر دې ځایه بس دی. مخکي مه راسره ځئ چې هوا سړه ده او تاسي ګرم کالي نه دي اغوستي. مالا بالا پوش او یو پنډ پټو اغوستي دي. ځئ په خیر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه بادام ګل ټینګار کوي چې مخکې ورسره ولاړ شي خو جنت میر اجازه نه ورکوي. خلیفه بادام ګل او عباد الله حویلۍ ته ننوزي ګوري چې دعباد الله مور ددروازې شاته په انتظار ولاړه ده.

خلیفه بادام ګل: دعباد الله مورې ولاړه شه ویده شه چي ناوخته دی. زماځای له عباد الله سره دغتې کوټې په تاو خانه واچوه چې ګرم یو.

دعباد الله مور: سمه ده. پلار او زوی دي خپلې کیسې وکړي. زه مي له خپلو نورو اولادو سره په صندلۍ کي ویده کېږمه.

دعبادالله مور ځایونه هواروي، دعبادالله پلار او زبیر دعبادالله په امامت دماخستن لمونځ ادا کوي بیا دخوب دبسترو په لور ځي او ویدېږي. دسهار داذان غږ عبادالله له خوبه راویښوي او له غټ تانګ کنبلو وروسته جګېږي چې تشناب ته ولاړشي او او دس وکړي. ګوري چې مور او پلار یې راویښ شوي، اودسونه یې کړي دي او دعبادالله او نورو لپاره یې ګرمي داوداسه اوبه ایښې دي.

عباد الله: السلام علیکم. تاسي له خوبه راویښ شوي یاست؟

دعبادالله مور: زویه ډېر وختي لا راویښ شوي یو. پلار دي هم مارا ویښ کړ چي له تاسره یوځای مسجد ته ولاړشي.

خلیفه بادام ګل: زویه ژر اودس وکړه چي ولاړ شو مسجد ته.

عبادالله په لندو لاسو او مخ له تشنابه راوزي او له مور څخه روی مال اخلي او لاس او مخ پرې وچوي.

عبادالله: اغا جانه، راځه چې ځو مسجد ته په خیر.

دواړه له حویلۍ کوځې ته راوزي چي په کوڅه کي له مامور شفیق او زامنو سره یې مخ کېږي چې هغوی هم دمسجد په لور روان دي.

مامور شفیق: ستړی مه شې خلیفه بادامه. ستر ګې دي روښانه عبادالله خان خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خیر راغلی دی. عبادالله جانه زویه راشه چې یوه دغېږې پوښتنه خو سره وکړو چې زیات درپسې دیق شوی یم.

خلیفه بادام ګل: سلامت اوسې ستاسې دوستانو ستر ګې دې روښانه وي.

عبادالله: کاکا جانه څنګه یې؟ زه هم درپسي دیق شوی یم.

ټول له یوه او بل سره پوښتنه کوي او یو بل په غېږ ک نیسي. دمامور شفیق زامن هم عبادالله په غېږ کې نیسي او دسبقانو په هکله پوښتنه ورنه کوي.

عبادالله: زموږ سبقان ښه دي ما او نور ملګري دسبقانو تر څنګ تربیتي حلقې هم لرو.

مامور شفیق: کاکا دې جار شي دا تر بیتي حلقې مو بیا څه شی دي؟

عبادالله: دشپې دوېناوو او درسو ځانګړې حلقې جوړېږي او چړیان دشپې تر ډېر ناوخته اذکار هم کوي.

مامور شفیق: ډېره ښه ده کا کا دې جار شي. موږ هم چې په کابل کې درس وایه کله کله به داذکارو حلقو ته تلو، نعت ویونکو به هغه شعرونه ویل چې دخوږ نبي(ص) صفات به پکښې بیان شوي و. عجبې ښې دورې وې هیڅ چا به له چاسره کار نه درلود.

په دې کیسو سره تر مسجد پورې راورسېدل او هر یوه په دوه رکعته سنت لمانځه شروع وکړه. دسنت لمانځه له ادا کولو وروسته چا دقرانکریم په تلاوت شروع وکړه او چا بیا یا په ګوتو یا تسبیح باندې ذکر. تقریباً لس دقیقې همداسې تېرې شوې چې یوه کس غږ وکړ: نن ملا صاحب نشته. هغه طالبانو دتاقیق لپاره وړی دی. ویل یې چې داملا خاین دی ځکه چې خپله لور یې دکلې په مکتب کې شامله کړې ده. او اوس یې لور اتم صنف ته تللې ده. خو ملا هیڅ ځان نه پوهاوه او ځان یې غلی نیولی و. که کوم بل څوک کولی شي مخته دې شي چې لمونځ ورپسې وکړو.

مامور شفیق: دادی دخلیفه بادام ګل زوی عبادالله خان، دی دمدرسې بر حاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چړي دی تازه په رخصتي راغلی دی، دی به جماعت راکړي.

ټول خلک دمسجد له هر کونج نه عبادالله ته متوجه کېږي او له عبادالله سره پوښتنې شروع کوي او هم يې په اشاره داسې پوهوي چې دلمانځه دامامت لپاره مخکې شي. مامور شفيق په تکبير تحريمه شروع کوي او دلاس په اشاره عبادالله محراب ته رهنمايي کوي.

عبادالله: الله اکبر

ټول لاسونه غوږو ته پورته کوي او په عبادالله پسې په اقتدا فرض لمونځ شروع کوي. عبادالله په خپل فصيح او ښکلي غږ دفاتحې او اقراء سورتونه وايې او وروسته رکوع ته ځي، په دوهم رکعت کې هم سورت فاتحه او اخلاص وايې او بيا رکوع ته ځي، له التحيات وروسته کوچنۍ دعا کوي او جګېږي. دکلي سپين ږيري هر يو دعبادالله په صفتو او تعريف باندې شروع کوي او دی تشويقي چې په مدرسه کې خپلو سبقو ته ادامه ورکړي.

عبادالله او پلار يې دکور په لور ځي، په لاره کې يې پلار ته عبادالله وايي: اغا جانه زه بايد نن خپلې مدرسې ته ولاړ شم چې علمای کرامو دسفر پرېکړه کړې ده.

خليفه بادام ګل: زويه ولاړ شه رب دې مل او ملګری شه. زه او مور دې تل دعاګانې درته کوو، ښه دی چې يو څه وخت له دې کلي لرې يې ځکه وضعيت ښه نه دی.

پلار او زوی دحوېلۍ تر دروازې پورې کيسې کوي چې، دګاونډيانودماشومانو سنګېدا او ژړايې توجه ورجلبوي. ماشومانو قرانکريمونه او دپنځو سورتونو واړه واړه(کوچني کوچني) ديني کتابونه په لاسو کې نيولي دي او په کوڅه کې دمسجد په لوري روان دي. تر څو په مسجد کې يو دوه ټکي سبق ووايي.

خليفه بادام ګل: زامنو، ببرته کوروته ولاړ شئ چې نن مولوي صيب په مسجد

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي نشته، هغه طالبانو بندي کړی دی. تر هغوچې مورېکوم بل ملا پیداکوو تاسي رخصت یاست.

ماشومان په ډېره حیرانتیا کوروته روان شول.

خلیفه بادام او عبادالله کورته ننوزي له لرې دعبادالله دمور غږ اوري چې وایي: راځئ په خیر چې شېدې مي ګرمي کړې دي. ښه ده چې زوی مي زمورږ دغواشیدې وخوري په مدرسه کي یې شیدې نشته.

خلیفه بادام او عباداللله غټې کوټې ته ځي چې په کوټه کې ټول ماشومان په انتظار ورته ناست دي. دعبادالله مور کوټې ته له شیدو سره راځي او دهر یوه په پیاله کي لومړی بوره بیا شیدې اچوي. دعبادالله مور عباد الله ته په یوه کوچني نعلبکي(بشقاب) کې لیږ کوچ هم هم راوړي دي او ورته وایي: درواخله زویه، په کوچو بوره درواچوه او ویې خوره چې دماغ دې تازه شي. کوچ مي په خپلو لاسو درته رااخیستي دي.

دسهار دچای له خوړلو او دلوښیوله ټولولو وروسته، عبادالله خپلې مور ته مخ وراړوي او ورته وایي: ادې جانې زما کالي راواخله چې ځم.

دعبادالله مور: زویه، کالي دي په غوټ ککی کي(پنډه یا کوچنی غوټه) کي تیار ایښي دي. درې جوړې کالي، دستمال، خولی، زېرپراهني او جورابې مي ټول په غوټه کي محکم نغښتي او غوټه مي دي دپلار په هغه بکس کي چې له نایرانه یې راوړی دی درته ایښې ده. یوه خلطه توت مي دي هم دکاکا لپاره درته ایښي دي چې هر وخت ((غټ کاریز)) ته ورسېدې هغه به دي دکاکادوی کره ور وړې.

عباد الله: نوزه سوکه سوکه حر کت کوم له خیره!

دعبادالله مور: خدای پاک دي مل او ملګری شه زویه څه پخیر چې نا وخته نه شي!

عبادالله له خپلې مور، پلار، خویندو، اوورونوسره خدای پاماني کوي. دعبادالله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور یوه کاسه اوبه په عبادالله پسې له شا شیندي. د یچې ډېر لرې هم ځي شاتهه دکورنۍ غړو ته ګوري او دلاس په ښورولو له هغوی سره خدای پاماني کوي.

دغرمې ددولسو بجو په شاوخوا کې عبادالله مدرسې ته رسېږي. ګوري چې وفي الله سیفي دحوېلۍ مخته له مولوي ګلبدین سره ولاړ دی او خبري و سره کوي.

عبادالله: السلام علیکم ورحمت الله. اشتاد څه حال مودی؟

ګلبدین: وعلیکم السلام ورحمت الله. سترړس خومه شې، پخیر راغلې، به کور کې مو څه حال و، واړه او زاړه ټول ښه و؟

عبادالله: سلامت اوسې استاد محترم. ټولو زیات سلامونه اوښکې هیلې تاسې او ټولو همصنفیانو ته تقد یمول.

وفي الله سیفي: وروره ښه شو چې پخیر راغلې ډېر درپسې دیق شوی وم.

ګلبدین: نو کالي ادي په مدیریت کې کښېږده چې دمازدیګر له لمانځه وروسته سفردی.

عبادالله: په ستر ګو استاد.

ګلبدین: ورشه نو دکوټې دروازه خلاصه ده.

وفي الله سیفي: سفر؟ چېرته؟؟

ګلبدین: عبادالله مرکزي مدرسې ته چې ډېر مبارک استادان پکې درس وایې، ځي.

ده ته په خوب کې دمولانا سیف الاسلام اسامه له لوري امت دنجات د زېري له ورکولو وروسته دده مقام او ځایګوټې دمدرسې له ټولو استادانو لوړ شو. خدای پاک ده ته لدني(فطري) علم ورکړی دی.

وفي الله سیفي: لدني علم بیا څه شی دی؟

ګلبدین: لدني علم هغه علم دی چې یو شخص پرته له دې چې یو جاته دزده

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې په موخه کښېني، دخدای تعالی په امر دهغه هر شی زده کېږي. او داعلم په ټولو ځانګو کي اړتیاوړ معلوماتن حاصلوي.

وفي الله سیفي: نو اوس عبادالله په ډېرو شیانو پوهېږي او ملاشوی دی؟

ګلبدین: هو هغه پوهېږي خوداچې دی دې لوړ مقام ته رسېدلی دی نو دوېشي(فقر، بې طرفي) یې اختیار کړې ده.

او ځان خلکو ته ډېرنه ورښیې.

وفي الله سیفي: اممم دوادې شي.

ګلبدین عبادالله ت هلاس ورککوي او دمدرسې دمدیریت په لوري ځي تر څو له عبادالله سره نوري خبرې هم وکړي. خو وفي الله په دوی دواړو شکمن شوی دی. وفي الله دوی ته ګوري او په سوچونو کي ډوبېږي. وفي اللهه چ ېکله له دوی لرې کېږي نو له ځنان سره وایې: دهلک کار خودي ورخراب کړی دی، هغه لوده هم نه پوهېږي چې په څه بلا سر شوی دی. ماهم ستاسي لوچ فلم ډک کړی دی؛ اوس دي بیا دا افسانه جوړه کړې ده چ ېلدني علم لري.

ګلبدین دفتر ته ننوزي، ګوري چې دمدرسې خدمه عبادالله ته څه شی نه دي راوړي.

ګلبدین: دغرمې دډوډۍ وخت دی چای له ډوډۍ وروسته خورو. اوس ډوډۍ راوړي؟

عبادالله: سمه ده ،هر شی چې تاسی لازم بولئ.

ګلبدین: برات کاکا، برات کاکا ډوډۍ ر راوده چې موږ وږي شي یو.

له څو دقیقو وروسته یې د ډوډۍ پطنوس را رسېږي، چې یوه کاسه شوروا له یوه بشقاب وطني سلاتې او ګرمي ډوډۍ چې دمدرسې اړخ ته نانوایې کي پخېږي، پکي ایښي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبدین: عبادالله خانه، ځان دي ښه اماده کړه چې زه او ته حرکت کوو چې دژوندنور ډېر غټ غټ کارونه موږه مخکې دي.

عبادالله: په ستر ګو استاد، کاملاً په خدمت کي یم.

ګلبدین: تېره شپه مي خوب لیده چې دیوې ونې لاندي سیوري ته ځوتنه علماء کرام راټول شوي، خضزت سیق االسلام په یوه تخت ناست یې او ملا محمدعمر اخن په بل تخت ناست یې او دجنت حورې یې خد مت کوي. یوځل مي پرسر سیورى راغی چ ېپورته مي وکتتل په ونه کي دسپین یونوري په ځېر سپینې اونارکي جوري ناستي وي. داحوري دونه ښا یسته وې چې حتی امیر المومنین لهم ددوی ښایست ته حیران پا تي و. امیر المومنین له هغوی یوپوښتل چې تاسي څوک یاست؟

یوې ځواب ورکړ چې موږ دعباد الله ابن خلیله نبادام ګل مېرمنې یو. ستا په حال ډېره خوشحالي په کار ده چې داسې ښایسته حورې دي نصیب شوې دي.

دغرمې دډوډی‌له خوړلو وروسته اذان وشو دوی هم ټول جګېږي تر څو اودسونه وکړي او دلماانځه لپاره چمتو والی ونیسي.

ګلبدین: زه خو اودس لرم. ته په دې تشناب ک یاودس وکړه په عمومي تشنابو کي له نورو خلکو سره ستا اودس ښه نه دي.

عبادالله اودس کوي او لاسونه او مخ یې وچوي. او یو ځای دمسجد په لوري خې په مسجر کي هربو خپل څلور رکعته سنت لمونځ پیلوي. دسنت لمانځه له اداکولو وروسته ګلدین تکبیر تحریمه په ډېر لوړ غږ وایې او عبادالله ته اشاره کوي چې امامت ورکړي.

دمدرسې ټول جریان حیرانېږي چې څنګه عبادالله دونه پرمختګ وکړ او دټولو په زړونو کي یې ځای ونیو. خو وف وفي الله له ځان سره څه وایې چ یوازي بنګېدا یط دنورو غوړوته رسېږی خوپه خبریې څوک نه شي پوهېدلای چې څه وایي.

عبادالله: الله اکبر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلور رکعته فرض لمونځ اداکوي او وروسته بیا هر یو جلا جلا په دووه رکعته سنتت لمانځه دربېږي. دسنت لمانځه له اداکولو وروسته عبادالله لنډه دغا وايې ځکه تر اوسهه يې لا اوږدې دعاګانې نه دي حفظ کړې.

ګلبدین: چړیانو له عبادالله سره خدای پاماني وکړئ چې هغه مرکري مدريې ته زموږ نورو استادانو ته ورځي چې دیوڅه وخت لپاره هلته اساسي درسونه ووايې. اوس دهغه مقام او منزلت زموږ په مسلک ک یدمدرسې له ټولو اشاتیذو لوړ دی او زموږ هغه ته دتدریس ورکولو توان نه لرو. یوازي بایددهغه ساتنه او ملتیا وکړو.

عبادالله ځان تلو ته چمتو کوي او ګلبدین هم بو بیک له ځان سره اخلي او دواړه له کوټې وزي، دمدرسې په انګړ ک یچ ېکوم چړیان ولاړ دي هغوی هم له دوی څخه خدای په اماني اخلي. دوی دواړه دموټرو دهډې خواته روان دي چې دګلبدین دوراره موټر يې ترڅنګ ته دربېږي، موټروان يې راښکته کېږي له خپل کاکا ګلبدین سره پوښتنه کوي، او پوښتي يې چې خير خو دی کاکا جانه؟ چېري روان یاست؟ په دې وخت کې.

ګلبدین: کاکادي جار شي زه او عبادالله خان تر دانېږدې سرحده ځو، تر هغه ځایه دموټر یو ساعت لاره ده، که موږ ورسوې نو ډېره به ښه شي. دموټر دتېلو پیسې هم درکوم.

ننګیالی: پیسې څه شی دي کاکا جانه، هېل موټر دي دی. یوازي امر کوه. هر چېرته چي ځې له انډیوال سره یوځای په موټر کي کښېنه چې ومورسوم.

ګلبدی: خير یوسې وراره ګله په ځاني دي برکت شه.

دواړه دننګیالي په موټر کي کښېني، اوموټر دپاکستان دسرحد په لوري حرکت کوي. دلاري په اوږدو کي ننګیالی دطالبانو یوه نوې ترانه ورته چالانوي چې وايې وري.

ننګیالی: دادی کاکا چي بیا ونه وايې چ ېپه موټر کي دي دطالبانو ترانه نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وراره دي هم ماجات لري هم خرابات.

ګلبدین: سلامت دي یې بچیه.

دیوه ساعت مسافې له طی کولو وروسته دپاکستان مرز ته رسېږي چې هغې غاړې ته پاکستانی عسکر له یوه ټوپک سره ولاړدی.

ګلبدین: ننګیالبه زویه دادرې زره کلداري درواخله او موټر ته دي تېل ورواچوه او کورته چي ورسېدې په واټساپ کي میسیج راته وکړه. عبادالله خانه ته هم خپل بکس اوړې ته واچوه، زما بکس همم ددرسره واخله چې زه دا افغانی روپۍ په کلدارو بدلې کړم. ګلبدین یو بنډل افغانی له چېبه راکاږي او دصراف په لوري ځي، خو له چنو وهلو وروسته نه سره جوړېږي. ځونوروصرافانو ته هم ورځي، خو بلاخره له یوه صرافه کلداري اخلي او افغانۍ ورکوي. ګلدین او عبادالله له زنجیر نه تېرېږي او له څو قیقو پیاده مزل وروسته دمیرامشاه دموټرو هډې ته رسېږي. دموټرو کلېنډران نارې وهي چې: ژر شئ چي موټر روان دی، ژر شئ یواځي دوه کسان کم دي.

ګلبدین او عبادالله موټر ته خېژي او دواړه دموټر وان دځنګ په چوکۍ کې څنګ په څنګ کښېني. په لارهـ ک یکله کله ګلبدین ځان په عبادالله پسي ټینګ نښلوي او لاس یې په اوږو وراچوي.

عبادالله له ځان سره فکر کوي. کله فکر کوي چې ګلبدین له ده جنسي لذت اخلي هماغه شپه یې هم له ده سر هلواطت کړی دی او کله کله چې بیاده ته وګوري شیطان ولا حوله کوي او له ځان سره وایې چې داد شیطان وسوسه ده. څنګه کېدای شي چې هغه دي داکار وکړي؟ هغه یوازي دیوه دوست په څېر شفقت راباندي کوي. شاید د دېري دوستي له کبله یې په ما پسي ځان نښلولی وي.

کله چې موټر دمسرانشاه مدرسې ته نیږدې رسېږي، ګلبدین موټروان ته وایې: استاده مورِ همدلته ښکته کېږو، مدرسې ته روان یو.

موټرموټر دروي، ګلبدین له جبه روپۍ راکاږي او دموټر کرایه ورکوي دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه خپل بکسونه دموټر له شا نه رااخلي او دمدرسې په لور حرکت کوي. دمدرسې مخته ناست دمدرسې ساتونکس دوی دروي او پو ښتنه ځني کي: له چا شره مو کار دی؟

ګلبدین: موږ له غزهي ښخه راغلي یو او له مولوي صاحب نور محمد ثاقب سره وینو.

ددروازې ساتونکی: یو څو دقیقې ودرېږئ چي خبر ورکړم.

ګلبدین: سمه ده.

تقریباً لس دقیقې وروستهیو ځوان چې سپینه خولۍ یې پر سر ده راځي او وایې: دثاقب صاحب مېلماانه څوک دي؟

ګلبدین: موږ یو، چړي جانه.

لعل ګل: زه ملا لعل ګل یم، دثاقب ثیب سکرټر یم، په ماپسې راشئ.

ګلبدین او عبادالله په ملا لعل ګل پسې له شا روانېږي او دمدرسې پ داخل کي ی پپه یوه ډېره لوړه ودانۍ سترګې لګېږي. عبادالله چې د لومړي ځل لپاره داسي ځای ویني په حیرانتیا هر لوري ته ګوري. حیران و او له ځان سره یې ویل چې داسي یو چاپېریال خو دمدرسې لپاره ډېر غټ دی، په همدې فکر او سوچ کي وه چې لعل وویل: وسېدو له خیره دمولوي صاحب ثاقب دفتر ته.

لعل ګل دروازه خلاصه کړه او ویې ویل: مېلمانه راسره راغلل.

مولوي ثاقب: راشئ دننه راځئ.

لعل ګل دروازه غټه حلاصه کړه او ګلبدین او عبادالله ته یې په لاس اشاره وکړه چې مهربني وکړئ.

دوی دواړه دفتر ته ننوتل او مولوي ثاقب له خپله ځابه ولاړ شو. له دوی دواړو سره یې ښه ګرم پوښتنه وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبدین ته یې ویل: ته خو م یدډېرو سختو ورځو اندېوال یې خواوس بیخي زموږ پوښتنه نه کوې. دملا یانو اخلاقو خو به تاثیر نه وي دربانډي کړیی که څنګه؟ پخوا خو داسي نه وې.

ګلبدین: نه باور وکړه چې دپخوا په څېر یم خو په داخل کي مصروفیتونه ډېر زیات دي. پوهېږې چې دولت او ناټو زموږ په خلاف ډېر تېز کار روان کړی دی.

یو شمېر و چې میدان یې پرېښود او تسلیم شول او ځینوبیا ځانمرګي وکړل!

لعل کل: مشرانو ډوډۍ تیاره ده، زاځئ هغه بلې کوټې ته.

درې سره ولاړ شول، ددروازې په خوله کي چلمچی او کوزه ایښي و. لعل ګل د دو ییه لاسو اوبه ور واچولې لاسونه یې پرې منځل او ډوډۍ ته کښېناستل. په دریو نسبتاً لویو لوښو کي، قابلي، سبزي، او لوبیا ایښې وو. دوی له هر یوه نه په خپل نعلبکي کي لیږ لیږ ورواچول او په خوراک یې شروع وکړه. قابلي یې ډېره خوندوره وه. عبادالله خو دووهم ځل لا قابلي په خپل نعلبکي کي ور واچوله.

مولوي ثاقب: څه خبري وې په داخل کي؟

ګلبدین: جنګونه روان و. زموږ په ساحه کي ددولت قوي شوی و، خو په زمي ک یبیا زموږ هم ډېر کار سم و. یوه اندازه روپۍ مخابراتي شرکتو راکړې چې په پایو ک ییې ماینونه کښې نه ږدو. یوه اندازه روپۍ موله خلکو دعشر او زکات په نامه راټولي کړې. څوکسهه چې زموږ ستاسي له دوستانو د دولت په غټو منصبو کتر کوي اوښې روپۍ هم لري هغوی هم روپۍ راولېږلې. دمدرسې خرڅه مي هم له حاجي جمیل نه واخیسته.

دحاجي جمیل تر یاکو هم سږ کال ښه حاصل ورکړل. او په ښه نرخ یې وپلورل. زموږ غږ یې هم بې ګټې ونه باله شپږسوه منه وریجې او پنځوس دوهمنۍ وشکې عوړي یې مدرسې ته واخیستل. او هم ی ېدبازار قصاب ته وویلل چې هره ورځ لس کیلو غوښه غرمه او لس کیلو غوښه ماښام موږ ته حواله کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي ثاقب: نواوس ستړي او ستو مانه یاست، نور مونه مزاحم کېږم. ویده شئ سهار به له خیره سره وینو او له دې مبارز او ښایسته ځوان سره هم ډېري خبري کوم.

ګلبدین: سمه ده صاحبه.

مولوي ثاقب: لعل ګل خانه دوی ته هماغه لوسه کوټه ورکړه چې دشپې په ارامه ویده شي.

لعل ګل: سمه ده مولوي صیب.

ګلبدین او عبادالله له مولوي ثاقب نه خدای پماني را اخلي او له له لعل ګل سره دخوب دکوټې په لور روانېږي.

لعل ګل دمدرسې په لوړه طبقه کي یوه ښیسته دخوب کوټه دوی ته ورښیي او دوی ته دکوټې کلي ورکوي ا ورته ورته وایي: دغه کوټه دمولوي صیب دخاصو کسانو لپاره ده، هر څه لري. تاسي کوټې ته ننوزئ او ښه شپه درته غواړم.

ګلبدین کلي قلف ته وراچوي او دروازه خلاصوي او دوی دواړه کوټې ته ننوزي. په کوټه کي دېنځه ستوریز هوټل په څېر دوه کسیز دخوب تحت، لوکس کوچ، یخچال، تلویزیون او.... موجود دي. دوی بکسونه په الماریۍ کي ږدي، لونګۍ او واسکټونه کاږي او په تخت دراز غزېږي.

عبادالله: استاد ته په تخت ویده شه زه په هغې غټه څوکۍ کې ویده کېږم.

ګلبدین: نه داسي خونه کیږي. که دي نه وي خوښه نو بیا زه په څوکۍ کي ویده کېږم؟

عبادالله پټه خوله کېږي او په سکوت سره داښیي چې باید لرې سره ویده شي.

ګلبدین له تخت نه ښکته کېږي اوو تشناب ته ځي، وروسته له څودقیقو په لندو لاسو او لانده مخ له تشنابه راوزي او عبادالله ته وایي: اودس نه کوې؟ اوبه ګرمي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبادالله: ښه شو چې راپه یاد دې کړل، هو تراوسه مې دماخستن لمونځ لا نه دی کړی. دا دی ځم او دس کوم. عبادالله هم تشناب ته داوداسه لپاره ننوزي ګلبدین په بیړه دجنسي تحریک نځو ګولۍ(ټابلېټ) له جېبه را کاږي او دیخچال په جک کې یې اچوي په کراره جک بېرته په یخچال کې ږدي. وروسته له څو دقیقو عبادالله ه تشنابه راوزي، ګوري چې ګلبدین تراوسه لمونځ نه دی کړی.

ګلبدین: راځه چې جماعت وکړو ځکه دجماعت لمونځ له انفرادي لمانځه بهتره دی.

عبادالله تکبیر تحریمه شروع کوي تر څو ګلبدین امامت ورکړي. ګلبدین هم تر عبادالله لیږ مخکې دربېږي او لاسونه پورته غوږو ته وړي او الله اکبر وایي.

دماخستن څلور رکعته فرض لمونځ کوي، وروسته سنت لمونځ اووتر لمونځ هم کوي او په اخېره کې دلمانځه دعا هم کوي.

ګلبدین په کوچ کې دراز غزېږي او عبادالله ته وایې: زه لیږ ستړی شوی یم، دسهار لمانځه ته بیا ماهم راویښ کړه.

عبادالله: زمان هم بدن داسي شخ شوی دی په لاري یخ و بدن مي درد کوي.

ګلبدین: نو ماته هم یوه پیاله اوبه راکړه چې یوه ګولۍ وخورم زما بدن هم درد کوي.

عبادالله له یخچاله داویو جک راباسي او پیاله له اوبو ډکوي او ګلبدین ته وایي: یوه ګولۍ ماته هم راکړه چې زمان بدن هم درد کوي. ګلبدین له جېبه یو بوتل راکاږي او یوه رنګه ګولۍ عبادالله ته ورکوي او یوه سپین رنګي ګولۍ چې عبادالله ګولیو ته متوجه نه و خپله خوري. عبادالله هم ګولۍ خوري او په تخت پرېوزي.

له نیم ساعت وروسته ګلبدین ولاړېږي اوغوږ نیسي خویوازي په خوب کې ساه کښل یې تر غو کېږي او بس.

عبادالله غرق ویده دی اوکرار کرار تنفس کوي. ګولیو هم ډېر تاثیر ورباندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی دی. ګلبدین ورور دروازه خلاصوي او له دهلېزه دباندی وزي. ګوري چې یو کس ورته منتظر دی.

ګلبدین: ولي جانه وینښ یې؟

ولي: هو بلې، وینښ یم او تاسي ته منتظر وم. او س نو وو‌ایه چې ستا له دې ښکار سره څه وکړم.

ګلبدین: غواړم چې دکوټې کېمرې فعالي کړ ې او صافي ویډیو ګاني له لري ځایه وکړې.

ولي: په ستر ګو مشره، زه خو دي عسکر یم د مسلک استاذ مي یې.

دواړه دکنټرول کوټې ته ځي او ولي دبرق سویچونه روښانه کوي او مانیټورونه چالانوي. دکېمرو ریکارډ بټنې کښېکاږي، ګوري چې عبادالله دځواني په خو غرق ویده دی.

ولیی: مولوي صاحب ګلبدین خانه ، څه پخیر عملیات شروع کړه. خو چې فکر دي ویي چې زه هم دلته مجرد یم زما حق را ضایع نه ککړې چې هلک هم ښکلی دی او هم ما ډېر خوښ شوی دی.

ګلبدین: شوخي مه کوه وهلکه. زه له شوقه دا کار نه کوم بلکه وظیقه ده نو.

ګلبدین دکنټرول له کوټې راوزي او دخپلې کوټط په لوري ځي. دکوټط دروازه په کراره خلاصوي. ګوري چې د عبادالله دسا اخیستلو له غږه پرته بل هیڅ غږ هم نشته. دروازه قلف کوي او کالي کاږي. په ارامه له عبادالله سره په تخت دهغه څنګ ته پرېوزي.

کمپله دعبادالله له مخه لرې کوي او ورو ورو له عبادالله کالي باسي او له عبادالله سره دلواطت شنیع عمل شروع کوي خو عبادالله غږ کوي: څوک یې؟ په ما سربېر هڅه شی دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبدین څو ځله دعبادالله مخ دکېمرې خواته اړوي چې په ویډیو کې سم صحیح راشي. دلواطت له تر سره کولو ورووسته دکېمرې دملینز په لور اشاره کوي چې ولي هم داخل ته راشي. ولي ته دروازه ورخلاصوی. ولي ژر ژر کالي کاږي، له ګلبدینه غوښتنه کوي چې له کوټې ووزي ګلبدین هم له کوټې وزي او دکنټرول دکوټې په لوري ځي.

دکنرول له کوټط دعبادالله او ولي سیل کوي. ولي په عبادالله بر سېره پرېوزي او له عبادالله سره په لواطت شروع کوي.

عبادالله چې نیمايې ویښ دی خو په ځان پوره نه دی پوه چې څه روان دي؟

ولي یې هم څو ځأي مخ دکېمرې خواته اړوي تر څو په کېمره کې سم معلومم شي. عبادالله لیږ لیږ متوجه کېږي چې څوک تېرى ورباندي کوي. په لوړ غږ چیغه کوي: څوک یې؟ څه کوې بې شرفه؟

ولي: هیڅ خوښ مي شوې لیږ ناز مي در کاوه ګرانه.

عبادالله ولي له ځانه لرې کوي او له هغه سره په جنګ اخته کېږي.

عبادالله: مولوي صاحب چېرته یې؟ چېرته یې؟ دې بې شرفانو له ماسره څه وکړل؟ زه ددط لپاره راغلی وم چ ېدیني درس زه کړم نه داچې بې عزته شم.

مولوي ګلدین له څو دقیقو وروسته کوټې ته راځي ګوري چې تر اوسه لا دعبادالله او ولي جنګ او اخ وډب دوام لري.

مولوي ګلبدین: څه خبره ده وهلکانو؟ زه ولاړم چ ېاودس وکړم تسي جه غالمغال جوړ کړی دی؟

ولي: هیڅ خبره نشته مولوي صیب. زه له دهلېز سره تېرېدم چې ستاملګري نارې وهلې. زه کوټې ته راننوتم چې ومې کتل ده کالي کښلي دي او نارې وهي مایوازي کراراوه ، ده ما ته په ښکنځلو شروع وکړه. نه پوهېږم چې ولي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبدین: عباادالله بچیه، ارام اوسه. جنګ مه کوه حتمي دي بیا کوم خوب لیدلی دی.

عبادالله: نه استاذ کوم خوب؟ دې کس په ما تېری وکړ.

ګلبدین یې په خوله لاس ور بردي او وایې: فکر دي دی؟ ته څه وایې؟ په خپل ځان پسې تهمت مه وایه دلته دیني مدرسه ده.

عبادالل: استاذ سم وایم. پرتوګ یې لیږ مخکي واغوست!

ګلبدین: غلي شئ. وهلکهه ولي ولاړ سه کوټې ته دي چې په تا یې شک کړی دی. زخ خپله خبري ورسره کوم.

ولي له کوټې دباندي راوزي اوعبادالله په زړه پیل کوي. دژړه په حال کي پوښتنه کوي: څه خبرهه ده استاد؟

داکس مي خپله ولید چې لواطت یې راسره وکړ. لیږ مي سر درد کوي، خو دهغه دا بد کار مي ولید. ماته هیڅ ابرو نه شوه پاتي. که مي پلار خبر شي ما وژني.

ګلبدین: خیر دی اوس جپ سه یهار به یې تعقیب کړو چې څه پېښ شوي اوس دي کلمه ووایه او ویده شه. که تږی یې یو ګیلاس اوبه وڅښه.

عبادالله: تږی یم، حلق مي وچ کلک دی. دا څه جنجال دی چې زما په سر راغلی دی؟

ګلبدین له ځایه راولاړېږي، درب یخچال خلاصوي، داوبو هماغه جګ رااخلي او دعبادالله پیاله له اوبو ور ډکوي.

عبادالله: مننه مولوي صایب. خیر یوسې.

عبادالله پیاله په سر راپورته کوي اوډکه پیاله اوبه په یوه سا څښي. دنورو اوبو لپاره بیا لاس ور اوږدوي ګلبدین بیا هم دعبادالله په پیاله کي اوبه ور اچوي او وایي: ډېر تږی شوی یې؟ ډېري مه څښه چي بدن دي شخ نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبادالله: مولوي صاحب، دا اوبه څونه خوندورې دي. یوه بله پیاله هم راکړه چې جک هم خالي شي. درېیمه پیاله اوبه هم ورکوي عبادالله هغه هم څښي داچې دا اوبه ډېرې خوندورې او زورورې دي، له درېیمې پیالې سره عباد الله قهقه خندا شروع کوي. دګلبدین لاس نیسي او وایې: راځه چې مولوي صاحب بازار ته ولاړ شو. راځګ سه چې ځو. عبادالله له عادي حالته وتلی او پرته پرته غږېږي، کله کله خو ګلبدین دځان خواته کشوي.

ګلبدین: وهلکه ویده شه چې بیا به غوسه کېږې.

عبادالله: راسه ملاګله چې په تخت ویده شو. یوازې خوب نه راځي. مولوي صاحب ډېرنازونه مه کوه.

دعبادالله ټینګار زیاتېږي، ګلبدین په دې وخت کې ډېر په اسانۍ ا خوشحالی یو هدجنسي قوت ګولی خوري او په تخت له عبادالله سره ویدېږي. ګلبدین ورو ورو له عبادالله سره دناز ګېرې شروع کوي، په مخ یې لاس ورتېروي او ورو ورو یې پ غېږ کي نیسي او بلاخره په بدو کارو شروع سره کوي.

ګلبدین نیږدې تر سهاره له عبادالله سره لاطت کوي او ورو ورو دواړه خوب وړي او ویده کېږي. دعبادالله په مخ دلمر تېزه ړا لګېږ ، عبادالله ورو خپلې سترګ بېخلاصوي. لیږ ویښېږي ګوري چې دی او ګلبدین دواړه لوچ لغړ پراته دي. ژر ژر یې کالی اغوندي ګلبدین راویښوي او پوښتنه ځنې کوي: په ما او تا څه شوي دي؟

ګلبدن په حیرانتیا خپل ځان ته ګور چ بلوچ دی، خو عبادالله کالي اغوستي دي. عبادالله ته په خندا وایې زه له تا سره داسې ټوکه لرم چې کالي دې رانه کښلي دي؟

عبادالله: مادي کالي نه دي درنه کښلي. زما کالي هم رانه کښل شوي و. سر مي هم لیږ لیږ درد کوي. زما لیږ لیږ په ذهن کي دي چې دشپې یو څوک زموږ کوټې ته راغی او زما په بدن یې لاس راواهه. څو ځلې مي له ځانه ټېله کړ خو بیا هم نه پوهېږم چې څه شوي دي؟ زما او ستاکالي یې کښلي دي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبدین: ستاسو نویو ځوانانو خو سل او زر چلونه زده دي چې مور ته په پېړو(پوهېږو).

عبادالله: نه په خدای که مي هیڅ چل زده وي. زه هم حیران یم چې څه خبره ده؟

ګلبدین خپل لاسي ساعت ګوري چې یوولس بجې شوې دي. خپل ساعت عبادالله ته ورښیي.

عبادالله: مولوي صاحب ډېر ناوخته شوی دی. جګ سه چې یو ځل دباندې ووزو.

ګلبدین: ښه نو ولاړ سه تشناب ته، په بدن دي لېږ تاتوبه تېري کړه. چې بیا زه هم په بدن لیږ اوبه تېروم چې نن شپه ډېر زیات خولې شوي و. دکوټې بخارۍ یې ډېره ګرمه وه. ویې لیدو چې له سرې سیمې راغلي یو برقي بخارۍ یې چالانې پرې ایښې وې چې داژمنی یخ مو له بدنه ووزي.

عبادالله تشناب ته چې شاور هم لري ننوزي، کالي کترې داوبوشاور چالانوي په سر شامپو وهي، او دڅو دقیقو لپاره تر شاور لاندي ملایمو اوبو ته کښېني. دعبادالله په ژوند کي لومړی ځل دی چ ېعبادالله دشاور په اوو لمبېږي؛ او ېر خوندځني اخلي.

ګلبدین: وهلکه ژرکوه چې مولوي صاحب ثاقب مور ته په تمه ناست دی.

عبادالله داوبو نل بندوي. به ځانپاک چې په مېخ رتاځړېږي ځان وچوي، کالي اغوندي او له تشنابه راوځي.

عبادالله: دادی استاذ زما کار خلاص شو. ته راشه پخپر حمام دي وکړه. اوبه ډېري ښې دحمام لپاره برابرې دي.

ګلبدین حمام ته ننوزي. دلسو دقیقو په شاوخوا کې خپل ځاان ښه پتک پرېمنځي، وروسته له لسو دقیقو له حمامه راوځي، ګوري چې په ساعت کي یې څه کم دوولس بجې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبدین: رتځه چې دباندي ولاړ شو او دمولوي صیب ثاقب حال واخلو.

دوی دواړه له کوټې راوزي اود مولوي صیب ثاقب ددفتر په لوري روانېږي.

دمولوي ثاقب د دفتر د دروازې شاته

ګڼ شمېر طالبان لیدل کېږي چې دځینو یې ورقې په لاس کې دي او دځیني غواړي چې له مولوي صیب ثاقب سره ووینې.

د طالبانو په منځ کې دافغانستان دمختلفو ولایتونو، ازبکستان او تاجکستان طالبان هم لېدل کېږي چې د دروازې شاته ولاړ دي.

ګلبدین دمولوي ثاقب د درواازې پهره دار ته وایي: مولوي صاحب ته ووایه چې مولوي ګلبدین او مېلمانه یې راغلي دي. پهره دار د زنګ تڼۍ کښېکاږي او وروسته له څو دقیقو دمولوي ثاقب سکرتر راوزي له ګلبدین او عبادالله سره پوښتنه کوي اودواړه له ځان سره دمدرسې داخل ته بیایي.

لعل ګل: شپه مو په خیر تېره شوه؟

ګلبدین: مننه، سلامت اوسئ، هو په خیر تېره شوه.

لعل ګل: تاسي افغانان هم ډېر عجب خلک یاست. وګوره طلبای کرام په تش لاس دناټو په مقابل کې جهاد کوي او اوس مهال امریکایان حاضر شوی دي چې له افغانستانه تېښته وکړي خو دځان لپاره یوه پلمه لټوي.

ګلبدین: افغانستان ډېر غیرتمن ځوانان لري. زموږ خلک د خپل دین او قام لپاره سر ورکوي. په تاریخ کې ثابته سوې ده، چې افغانان خارجیان نه مني.

څو کسه دمولوي ثاقب له دفتره راوزي او د دفتر دزنګ غږ یې تر غوږو کېږي.

لعل ګل دفتر ته ننوزي او دوې دقیقې وروسته راوزي او ګلبدین ته مخ وراړوي: مهرباني وکړئ، مولوي صیب منتظر دی.

ګلبدین او عبادالله دمولوي ثاقب دفتر ته داخلېږي او سلام اچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي ثاقب: وعلیکم السلام قهرمانانو.شپه موپه خیر تېره شوه؟

ګلبدین: سلامت او سې جنال مولوي صاحب. موږ ډېر ستړي ستوککمتنه وو. نن شپه مو ډېر ښه خوب وکړ.

مولوي ثاقب: ته خو په ځواني کې لیږ شوخ وې، خدای دي وکړي چې شپه به موپه خیر تېره شوې وي؟

نو راځئ چې ځو نوري خبرې به په دستر خوان سره کوو. دازموږ مېلمه ښنګه دی؟ دشپې راحت و؟

عبادالله: سامت اوسئ مولوي صیب زه هم ښه یم.

خو دکنایې په ویلو سره دعبادالله رنګ لیږ سور غوندي شو.

مولوي ثاف له مخأو دوو مېلمنو سره یوځای دډوډۍ خوړځي ته ځي. دخوړنځي ددروازې له خولې سره د یوه ځوانکي په لاس کي بدنۍ او چلمچی دی. ټولو خپل لاسونه پرېمنځل او کوټې ته ننوتل. په کوټه کي د دستر خوان مخ ډول ډو ل غذا ګانو نیولی دی.

ګلبدین: مولوي صایب ډېر زحمت مو کړی دی. ستا سي په زحمت روادار نه وو.

مولوي ثاقب: نهدڅهه شي زحمت تاس یپه موږ ډېر حق لرئ، تاسي خو دهیواد داخلي مبارزین یاست. خدای په تاسي زیاته مهرباني کړې ده. حتی له ځینو فرایض یې لا کله کله معاف کړې یاست. که چېې دضرورت په وخت کي ځینو هغو کاروته لاس واچوئ چې دنورو لپاره ګناه ګڼل کېږي، ستاسي لپاره روا او په نېکیو کې مو شمارل کېږي. داټول دخدای پاک لطف او مهرباني ده چې په تاسي مبارزو علماوو یې کړې ده. ځکه؛ تاسې یاست چې دکفارو په زړونوو کي مو وېره او وحشت وراچولی دی. که نه وو داملت تباه شوی و.

ګلبدین: ستاس یفدرمو مشرانوبلاخص دامیر المومنین لطف او کرم دی چ یموږ رهبري کوئ او دشفقت لاس مو تل زموږ په سر دی. که نه وو په تش لاس ښنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

امکان لري چې له ناټو سره وجنګېږو.

مولوي ثاقب: دعبادالله خان په هکله باید څه ډول پرېکړه وکړو؟

ګلبدین: عبادالله ډېر زړور او مومن ځوان دی چې تر ډېرو زیاتو ازموینو راتېر شوی دی او دراز ساتونکی دی. ضرت سیف الاسلام هم ه خول کي ورته راغلی و. دده نورانیت ددې ښکارندو یي کوي چې دی هم دجنتي ځووانانو له ډلې څخه دی.

زه په دې باوري یم چ بدی له داسلامي امت بېرغ لوړ وساتي.

مولوي ثاقب: عبادالله وروره ته ولې خبرې نه کوې؟ کرار ناست یې.

لکه چې زیات دې له دنیا زړه تور دی او په جنت پسې زړه تنګی یې؟

عبادالله: زړه تنګی خو یم او جنت خو دهر مسلمان هیله ده، کاشکې خو دمحشر په ورځ دمسلمه امت ډېر کو چنی سرتېری وګڼل شم. له دې ټولو ګناهونو او مخ توري سره له مې خدای پاک وبښي که نه؟

مولوي ثاقب: موږټول ګناکار یو او تر ټولو ستره ګناه بیاداده چې هیوادمو دکفارو له لور اشغال شوی دی. او موږ کرار ناست یو هیڅ اعتراض هم نه کوو.

عبادالله: بلې هومولوي صاحب، هیواد مو بهرنیانو نیولی دی. د دوی په مقابل کي څه کول په کار دي؟

مولوي ثاقب: د دوی په مقابل کي اقدام کول په کتردي. هر کس باید دخپل وس او توان مطابق مبارزه وکړي.

ملاوعظ وکړي. معلم لارښوونه وکړي. نظامبان وسلې ولېږي او راپور ورکړي، ښځي او ماشومتتان دعاګانې وکړي. سرمایه لرونکې باید مالي ملاتړ وکړي او ځوانان، ځوانان بایدکفار له منځه یوسي. ځکه دځوانانو همت او غیرت ترټولو زیات دی. دځواننو یوځایګوټی په دې مبارزه کي ځانګړی دی او امتیازات یې هم خاص الخاص دي. پروردګار عالم استشهادي ځوانانو ته په خپل بلاکیف لاس باندي ثوابونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکوي. دويني هر څاڅکي ته يې رب متعل ډېري بدلې او اجرونه ورکوي. چې داهل دنيا ژبې دفدايې دهر څاڅکی ويني دامتيازاتو له بيانولو عاجزې دي.

ګلبدين: مولوي صاحب په کيسو ډېر ګرم راغلي يو. راځئ چې دباندي ووزو او لېږ قدم ووهو.

مولوي ثاقب: دباندي يخ دی. ناروغان نه شئ؟

ګلبدين: نه بابا موږ افغانيتان له سړو هواوو راغل ييو. زموږ په سيمه کي تر ځنګانه واوري وې. داستاسي دا دسړو هواوو موسم زموږ لاره لکه دپسرلي داسي دی.

مولوي ثاقب: نوته ولاړشه خپل ملګري به دي هم ووينې. ځوان له ماسره پرېږده چې په مدرسه کي يې لېږ وګرځوم او د درسو او مبارزوپه اړه ورسره خبري وکړم.

ګلبدين: سمه ده زه کومه خبره نه لرم. دی خپله څه نظر لري؟

عبادالله: زه موافق يم تاسي ولاړشئ خپل دوستان ووينئ، ما او مولوي صاحب صنفونه هم ګورو تاو خبرې هم کوو.

ګلبدين: ستاسي په اجازه، نو زه دمېجر صاحب رياض تر کوره ځم او ابو ليث هم وينم.

مولوي ثاقب: سمه ده. په مخه دي ژېړي ګلونه. في امان الله.

ګلبدين له ځايه ولاړېږي او مولوي ثاقب او عبادالله هم ورسره راولاړېږي. خدای په اماني سره کوي اړ ګلبدين مولوي ثاقب ته وايي: ستاسي يوه نېږدې انډيوال يوه پټه خبره راته کړي ده څه وخت يې درته وکړم؟

مولوي ثاقب: همدااوس يې ووايه. له دې ځوانه خدای پاماني واخله زه د دروازې تر مخي درسره ځم بيا به هغه پټه خبره راته وکړي.

عبادالله: مولوي صايب، که دي زما پلار وليد ورته ووايه چې دمکتب تر شروع کېدو وخت ته درځم که خير و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او زما د کوژدې په هکله کهم پوښتنه ځنې وکړه. کوژده یې راته کوله. زما دماما دمشر خسر کاکا لور یې راته کوله.

ګلبدین: له عبادالله سره خدای پاماني کوي او مولوي ثاقب ته وایې: زما تر راتلو پوري به ددې په عبادالله خان باندي ډېرپام وي.

مولوي ثاقب: بیخي بېغمه اوسه. دی خو مي خپل سړی دی. دایې خپل ځای دی.

ګلبدین او مولوي ثاقب دباندي راوزي چې له کوټې لیږ رالرې کېږي ګلبدین شاته ګوط چې څوک خو نه دي ورپسې. خو هیڅوک نه معلومېږي.

ګلبدین: داهلک ډېر ښه ښکار دی. ښارته ښه راحت تګ راتګ کولای شي خپلوان یې هم په کابل کي دي او دهغوی کره ښه بلد هم دی. دشپې مي دابل کار هم ورسره وکړ، ا و فلم مي ځني ډک کړ چې بیا رازهم افشا نه شي کړای.

اوس ته پوهېږې چې څه ډول یې استعمالوې.

مولوي ثاقب: سمه ده. زه به یې هم تشویقوم او هم به په ډوډۍ کې هغه دارو چې ملګرو راته لېږلي دي لیږ لیږ ورکوم. رښتیا فلم یې سم راغلی دی؟

ګلبدین: نه پوهېږم له هاه مسول کس سره دی. بیا یې یو ځل خپله وګوره او هغه برخې چې زه پکې راغلی یم ډیلیټ کړئ.

مولوی ثاقب: نوش جان دي شه مولوي ګلبدین خانه، هم دې په هلک خوندونه واخیستل او هم دې دا ثوال وکوټ چ طیو استشهادي دې راوست تر څو سم جانانه عملیات وربانديسرته ورسوو.

ګلبدی: ولا مولوي صاحب څه ووایم؟ واقعاً ماته یې هم خوند راکړ.

ممولوي ثاقب: زه تاپېژنم چې لیږ شوقي هم یې. هغه وخت چې ته تازه ضابط شوی وې او کودتا مو وکړه چې بیا ناکام شوو. او پاکستان ته موهجرت وکړ. تابه کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله ښایسته هلکان هم کوټې ته راوستل.

ګلبدین: دځواني خبرې نور مه راپه یادوه. هغه مدرسې ته نه وم تللی او داولیاوو خدمت مي نه و کړی. له کومي ورځې جبې دانصارو مجاهدیننو په ډلهه کې شاتمل شوی یم، بیا دخرابو کارو خواته بیخي ورنیږدې شوی لاهم نه یم. داځل مي هم زموږ اوستاسې ددې ستر مصلحت په خاطر داکار وکړ چې راز افشا نه شي.

مولوی ثاقب: پوهېږم ټوکه مې درسره وکړه چې له سفره نمخکي دي لیږ طبیعت سم شي!

ګلبدین: نوزه ځم په خیر دوطن خواته،خو چې دې هلک ته ونه وایې چ بېېرتهه وطن ته ولاړم. ورته ووایه چې پېښور ته خپلو ملګرو ته ورغی.

مولوي ثاقب: په ماهیڅ حساب نه کوې ګلبدین خانه. هغه وخت چې ته ضابط وې زه دکشف تورن وم. احېر خوزه هم ددې مسلک استاد یم. بیخي ډاډه زړه ګرځه. ته څه په خیر دا ناچیزه ډالی هم ستا انصار ملګرو تاته په نظر کې نیولې ده.

ګلبدین: مننه سلامت اوسې وروره. داستا ځانګړې پاملرنه ده که نه و زه او دونه ډېري پیسې خو بیخي سره لېږي یو.

مولوي ثاقب: درې سل ډالرس بستې چط درې زره ډالر کېږي ګلبدین ته ورکوي.

مولوي ثاقب: له دې پیسو هم دمدرسې خرج پرې کړه او دایو بنډل دي بیا دورنۍ لپاره دي. ورېنداري او اولادوته دي یې ورکړه چې دکور خرج ور څخه پوره کړي.

ګلبدین: خیر یوسې مولوي صاحب چې زموږ پهه فکر کي یاست. په داخل ک پیپسو ته ډېره اړتیا لرو. که څه هم ملګري او دوستان مو همکاري کوي او موږ هم عشر او ذکات اخلو خو دفعالیت دساحې دپراخېدو لپاره موپیسوته ډېره اړتیاوي.

بکس مي دخوب په کوټه کي ایښی چې عبادالله مي وطن ته له بېرته راګرځېدو خبر نه شي هر څوک چې داځل ته راتلل وریې کړئ چې رایې وړي.

کولوي ثاقب: نو ته حرکت وکړه پخېرچې ناوختته شو. ښایې په لاره کي پاتي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي. دواړه له یوه اوبل سره خدای پاماني کوي او ګلبدین دلسن په موټر کي چې دسر حد په لوري رواندي سپر ېږي.

مولوي ثاقب هم بېرته دمدرسې دداخل په لوري ځي کله چې ددفتر مخې ته رسېږي ګورې چې عبادالله د=له کوټې دباندي راوتلی دی او غواړي چې د ماسپښين دلمانځه لپاره اودس وکړي.

مولوي ثاقب هم اودس کوي یاو دمسجد خنواته ځي په مسجد کي ټول مولوي ثاقب ته منتظر دي او خلکو سنت لمنځونه کړي دي. یوازي عبادالله دلمانځه په حال کي دی. مولوي ثاقب هم په سنت لمانځه شروع کوي. وروسته له دې چچې دمولوي ثاقب لمونځ خلاصېږي. موذن په اقامت یلو شروع کوي او خلک په صفو کي منظم درېږي. مولوي ثاقب لاسونه دغوږو نرمیو ته ودړي او دالله اکبر په ویلو سره په خفیه لمانځه شروع کوي. څلور رکعته فرض لمونځ خلاصوي او بژرته ټول خلک په منظم ډول صفونه پرېږدي او په انفرادي توګه دوه دوه رکعته سنتت لمانځه درېږي. وروسته له دې چ ېمولوي ثاقب دوه رکعته سنت لمونځ خلاضوي مخ نیمايې دمقتدیانو خوا ته وراړوي اوپه تسبیح ویلو شروع کوي. وروسته له څودقیقو تسبیح ویلو لاسونه پورته کوي تو دلمتتنځه دختمېدو دعاکوي. وروسته دممقتدییانو له منځه یوکس دمحراب څنګ ته په یوه ګوښه کي درېږي او د اشتشهاد دبهتري په هکله دنیمم ساعت لپاره مفصلې خبرې کوي چ ېدقتدیانو په ژړايې ښه استقبال کېږي مولوي ثاقب بیا هم ددعا لاس پورته کوي. او دټولو طالبانو بلاخص فدایانوپه حق کې دعاکوي. خلک یو یو له مسجده وزي او عبادالله ته دمولوي ثاقب خواته ورنیږدې کېږي او یو ځای له مسجد څخه راوزي.

عبادالله: مولوي صاحب کېدای شي چې درسي صنفونه وګورو؟

مولوي ثاقب: ولي نه خو صنقونه لیرې له دې ځایه لیري دي . دلته یواري دمدرسې مدیریتي دفاتر دي اوددې ترڅنګ مبارزاتي فعالیتونه هم له دې ځایه رهبري کوو. ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

درس ويلو لپاره ښه فرصت لري. هغې ارزيابي ته په کتو چې موږ ستا له استعداده او توانايي څخه ترلاسه کړې. زموږ رهبري دې نتيجې ته رسېدلې ده چې تا او ځينو نورو کسانو تهيو ځانګړي صنف جوړ کړو چ طديوه کال درسونه په درې مياشتي کي ووایاست. اوددط تر څنګ ستا دمعنوي او جسمي توانمندي موږ هيله من کوي چې ته به وکړای شې دخپل ولایت چارې دامارت دوالي په توګه ښې مخکي يوسې. او ټولي چارې به ستاپه رهبري ښې مخکي ولاړې شي.

موږ خبر يو چې طالبانو ستاسي په ولايت کې دخلکو په مقابل کې ځينې ناوړه کړنې هم سرته رسولې دي خو ته به هغه ټولي نيمګړتياوې ژر ترژره اصلاح کړې او په خپل ولايت کي به دخلکو دخدمت جوګه وګرځې. له دې مقامه به ته وکولای شې چې هم دخدای رضا حاصله کړي او هم دې مقام نور هم لوړ کړې.

دمولوي ثاقب په دې خبرو عبادالله لېږ شکمن او په سوچ کي کېږي او هم لسږ نور د دې تمايل پيداکو يچې داډول خبرې نوري هم واوري البته په ځواني کي داډول خبرې په ډېو کسانو تاثير کوي خو دمولو ثاقب داخبرې عبادالله ډېر زيات حيرانوي.

مولوي ثاقب: راځه چې هغه خاص تربيوي مرکز ته ولاړ شو. هلته به له نورو ملګرو سره هم اشناشې. دوی هم درس وايي او هم رزمي ورزشونه کوي تر څو دوسلو چل زده کړي.په دې سربېره درهبري چاري هم ورزده کوو.

عبادالل: په ستر ګو صايب. زه مو په خدمت کي يم.

مولوي ثاقب: نوکوټې ته دي ولاړ شه او دابکس درسره اخله چې يو څو جوړې نوي کالي دي پکي. زادهه هشييان دي هيڅ شی هم مه درسره را اخله . بوټونه، ساعت، موبايل ټول شيان دلته پرېږده ددې هر يوه شي نوی عوض درکوي.

عبادالله خپلې کوټې ته ځي او خپل بکس را اخلي بېرته راوزي چې دباندې مولوي ثاقب ورته منتظر دی. دوی دواړه دمولوي ثاقب په سوزوکي موټر کي سپرېږ ياو له مدرسې راوزي. تقريباً دموټر دشلو دقيقو لاره طی کوي، يوې کروندې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیږدې رسېږي او له موټره راښکته کېږي. عبادالل هم خپل بکس رااخلي او دیوه ښایسته ساختمان واته روانېږي.

له هماغه ساختمانه لیږ لرې یوې ګوښې ته یوه بګۍ ولاړه ده. چې د دوی دواړو په وررسېدو سره دبګۍ په اس سپور شړی غږ کوي: په خیر راغلې مشره.

مولوي ثاقب: سلامت اوسې جمال خان ماما.

دوی بګۍ ته ور خېژي او دیوه کلي په لور ځي. دوی په کلیو کي ډېره لاره طی کوي خو بلاخره یوې ډېري عادي حوېلۍ ته چې کلینیک لوحه یې په دېوال لګول شوې ده رسېږي.

بګۍ والا مولوي ثاقب ته مخ وراړوي او ورته وایې: ستړي مهه شئ مشره، زما کار تر همدې ځایه وه، اوس تاسي خپله ورشئ داخل ته.

مولوي ثاقب او عبادالله له بګۍ راښکته کېږي یاو پنځو س کلداري دبګۍ والا ته ور کوي او له هغه سره خدای پاماني کوي او دکلینیک د دروازې زنګ کنبېکاږي. دروازه خلاصېږي او یو دتېر ععمر لرونکی سړی پوښتنه ځني کوي: له چاسره مو کار دی؟

مولوي ثاقب: موږ دمیرانشاه څخه راغلي یو او مېلمانه یو.

دروازه ورخلاصېږي او همدا سپین ږیری سړی دوی ته وپه خورا دقت ګوري او وایې: ټیک ده بابو صیب، همدا ستاسو عکسونه یې راته ښودلي وو، مهرباني وکړئ....

دواړه حوېلۍ ته ننوزي. مولوي ثاقب بلد دی اصلي کوټې ته لاره پیداکوي.

مولوي ثاقب: عبادالله خانه، دلته دانصار به ملګرو سره وینو چې وروسته بیا تعلیمي مرکز ته ځو.

عبادالله: سمه ده مولوي صیب.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي ثاقب دسر په ښوروملو سره دعبادالله خبر ي تايدوي. له څو دقيقو وروسته يو کس چې دنرس چپنه يې اغوستې مولوي ثاقب ته په اشاره سره وايې چې راسه دوی دواده په نرس پسې له شا حرکت کوي. په لانديني منزل کي يوه کلينيک ته چې دروازه يې قلف ده رسيږي. نرس دروازه خلاصوي او داخليږي دلته له ډېرو زړو وسايلو پرته هيڅ هم نشته. نرس څوکارتنه وسايل له مخې ليرې لري کوي او ددوی ستر ګې په يوه کوچنۍ لکه درسي تخته لګېږي. دوی فکر کوي چې دا درسي تخته ده خو چې نرس ګوتي ورسره لګوي تخته ورخلاصيږي او دوی يوه دهليز ته لاره پيداکوي چې ليرې مخکي ځي ګوري چې يو دباخه عمر لرونکی سړی به يوه نيمه مجلل دفتر کي ناست دی.

دی دمولوي ثاقب په ليدو له ځايه راولاړيږي اوله مولوي ثاقب سره په ډېره مينه پوښتنه کوي عبادالله هم ټينګ په غېږ کي نيسي او په مخ يې ښکولوي.

مولوي ثاقب: ډېر خوشحاله يم مېجر صايب چې بيا دي يروغ وينم. دوستان او کورنۍ موښه ده. راسره مي ورور عبادالله خاان دی او مېجر صيب پروېز خان دافغانستان تکړه دوست دی په فوځ کي، چې په مورې يې تل مهرباني کړې وه.

پروېزخان: داستاسي مهرباني ده. مورږ سره وروڼه يو. اسلامي احساس ما واداروي چې له مسلمانو ورونو سره ودرېږم.

پروېز خان دواړه مېلمانه دناستي کوټې ته رهنمايي کوي چې نالۍ(توشکې) هم پکي هواري دي. درې واړه په پستو نالينو کښېني او دافغانستان په داخلي ګرمو کيسو شروع کوي.

مولوي ثاقب: عبادالله جان غواي چې په تعليمي مرکز کي هم زده کړې وکړي او هم ټرېنينګ ويني.

پروېزخان: مورږ يې په خدمت کي يو. ټول امکانات ورکوو له خيره سره.

پروېز خان له ډېر وخت خبرو کولو وروسته خپل موټروان تته زنګ وهي چې موټر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیار کړي چې دی چېري ځي. له څو دقیقو وروسته دباندې راوزي چې ناروغان هم تللي دي او هم تیاره شوې ده. دکلینیک په انګړ کې دامبولانس موټر چالان ولاړ دی. پرویز خان دموټر دروازه راخلاصوي او مولوي ثاقب ته اشاره کوي چې سپاره شئ.

پرویز خان: راځئ، راځئ راوخېژئ.

مولوي ثاقب موټر ته خېژي، ګوري چې څوکۍ یې کړې کړې دي. او دڅوکۍ شاته یو بل غټ سیټ دی چې حتی څلور کسه پکې ځایږي. عباالله هم دمولوي صایب ثاقب څنګ ته دموټر دشا په سیټ کې کښېني. چوکۍ سموي تر څو پرویز خان دمخې په سیټ کې کښېني. پرویز خان هم په څوکۍ کښېني تاو موټر وان موټر روانوي. دکلي دکلینبک دروزه موټر ته خلاصوي. او موټر په یوه نامعلوم لوري ځي. دموټر په منځ کې هم دمولوي ثاقب او مېجر تر منځ دطالبانو دتریک او جنګ دستونزو تودې کیسې شروع دي. او مېجر صیب پرویز خاان وایې: اوس مهال دسولې خبرې ډېرې تودې دي، خو دحقاني صایب ګروپ دغه سوله نه مني. هغوی وایې چې جهاد ته ادامه ورکوو. دخارج=یانو فشار هم په موږ باندې زیات شوی دی چې هغوی ته قناعت ورکړو، خو هغوی بیا جهاد ته شله دي.

مولوي ثاقب: ښه ده چې یو شمېر وروڼه دسولې په نامه په نظام کې داخل شي څکه هندیان په حکومت کې ډېر نفوذ لري او په پاکستان ورور او مسلماندولت پسې ډطر ناروا تبلیغات کوي، او ټلوال هم په دې تبلیغاتوکي له دوی سره شریک دي.

پرویزخان: تشویش مه کوه. اوس په ټلوالو کې هم دوستان لرو، احمد شاه مسغود وه چې له موږ سره یې ډېر مخالفت کاوه. اوس سیاف له موږ او زموږ له دوستانو سره ډېره بربنډه دښمني کوي. خو کوښښ کوو چې په احمد شاه مسعود او رباني پسې یې روان کړو. خو دعبدالله غوندي باهمته ځوانان کولاس شي چې د دوی څخه افغانستان خلاص کړي. د دوی موټریوې درې ته ننوزي چې دلاري دواړو خواوو ته یوازي ګڼه وني لیدل کېږي. په دره کې د اوږدې مصافې له طی کولو وروسته یواې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابادي ته رسېږي چي پکي ګڼ شمېر افراد چې نظامي جامې يې په تن دي، ليېدل کېږي او يوه زنځير دې ځای ته دننوتلو لاره بنده کړې ده. دلته څوتنه مسلح کسان د دوی موټر دروي. پروېز خان: زه پروېز خان يم او دوی مي ملګري دي. سکرټريټ نمبر۲۷۹۰۳چراټ پيشاور. دپروېز خان دنوم او شفر له اورېدلو وروسته زنځير ورته خلاصوي او د درې دمنځ خواته حرکت کوي. څودقيقې وروسته بيا غټه دروازه ده چې د دوی موټر دروي.

پروېز خان: زه پروېز خان يم سکرټريټ نمبر ۲۷۹۰۳ چراټ پيشاور.

ساتونکي يې په خپل کمپيوټر کي دده نوم او شفر ګور او له څودقيقو وروسته دننوتلو اجازه ورکوي.

ددوی موټر ددرې د داخل په لوري حرکت کوي. له څو دقيقو مزل وروسته دموټرو يوه پارکينګ ته چ ېڅو عرادې موټرهم پکې ولاړ دي رسېږي. موټروان موټر دروي او پروېز خاان دوی دواړو ته وايې: داموټر له دې مخکي تللی نه شي. راځئ چې په بل موټر کي سپاره شو.

له امبو لانس موټر څخه راښکته کېږي او په يوه بل دوسيټه پيکپ(ډاټسون) موټر کې سپرېږي چې شيشې يې پردې هم لري. ددې موټر موټروان يو نظامي چې رسمي چامې يې په تن دي، دی او يوازې سلام کوي او بس. موټر روانوي او ټول کرار ناست دي. مټر له يوه ساعته ډېر مزل وروسته. يو ځای دروي او موټروان دوی ته وايې: راورسېدو په خير.

پروېز خان له مولوي ثاقب او عباد الله سره يوځای. له موټره راښکته کېږي او له دوو کساانو سره چې دوی ته منتظر دي پوښتنه کوي. وروسته بوه تعمير ته ننوزي. دشپې ډېره تياره او دلاري ستومااني ددې سبب شوې ده چې څوک شاوخواته ډېره توجه ونه کړي. دتعمير په منځ کي دوی دخوب کوټو ته رهنمايې کوي تتو هر يوه ته دجلا جلا کوټو کلياني ورکوي او همم ورته وته واايې چې: ډوډی تياره ده، خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیان په خپلو کوټو کي کېږدئ او راځئ چې ډوډۍ وخورو.

هر یو خپلې کوټې ته ځي او اودس کوي. وروسته له څو دقیقو راوزي او ډوډۍ خوړلو ته ورځي. ډوډۍ له خوړلو وروسته بېرته دخوب کوټو ته سره ځي او دسهار دلمانځه تر نوخته ارام ویده کېږي. دسهار له اذانه وروسته، هغه رهنما شخص چې دشپې له دوی سره و دکوټو دروازې ورټکوي. دوی ټول راویښېږي اودسونه کوي اوپه یوه کوچنۍ کوټه کي د مولوي ثاقب په امامت دجماعت لمونځ اداکوي. دلمانځه له ادا کولو وروسته دوی له ساختمان نه دباندي رهنمايي کېږي. دباندي په دره کې ډېري ونې ولاړې دي او هم یې هوا دافغانستان په څېر سړه نه ده. دعبادالله لپاره دا هوا او دره ډېره زړه راښکونکې ده.

مولوي ثاقب عبادال ته مخ وراړوي او وایې: فکر کوم دادره او هوادې ډېره خوښه شوه؟

عبادالله: ډېر ښکلی ځای دی. کیف یې راکړ.

مولوي ثاقب: ښایې په همدې مرکز کي درس او تعلیم وکړې.

عبادالله: خو دلته هیڅ افغان نشته.

مولوي ثاقب: اندېښنه مه کوه، یوڅه وخت به دلته یواازي درس درکړي بیا به دي له هغه وروسته دافغاني هلکانو له ګروپ سره یو ځای کړي.

دقدم هلو له اوږده مزله ورسته بېرته مرکز ته را ګرځي، دسهرار چاس یې ورته اماده دی او د دوی لاړښو رکس دوی دسهار چای څښلو ته رابولي. دوی چایو ته ناست دي چې د دفتر نه دباندې تورو شیشو لنډکروزر موټر دربږي. دو یته ډوډۍ دخوړنځي له ښیښو ورمعلومېږي.

د دوی لار ښود کس له ځایه ولاړېږي تاو پروېزخان ته وایې؟ مشر مېجر صیب راغی. درې سره کسه به موټره راښکته کېږي او دساختمان خواته راځي. لاړښود کس د دوی دښه راغلاست لپاره له کوټې څخه دباندي ور وزي ، وروسته له دوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریو دقیقو دړو ډې خوړنځي ته راننوزي. له مولوي ثاقب او عبادالله سره روغبړ کوي او هغوی ته تعلیمي مر کزته ښه راغلاست وایي.

پروېزخان مولو ي ثاقب ته: اجازه ده چې څو منټه دمېجر صیب سره خصوي ګپ ولګوم؟

مولوي ثاقب: ولې نه، موږ خپل چای خورو او تاسي مو خپل ګپ ولګوئ.

پروېز خاان له مېجر سره دباندې وزي او دنورو له نظره لرې دعبادالله په اړه خبري ورسره کوي.

مېجر: داهلک ډېر برابر دی، چې تربیه ورکړو او دشیعه ګانوپه یوه مجلس ځان والوزوي.

پروېزخان: سمه خبره دې وکړه مېجر صیب نوله کومه ځایه یې پیل کړو؟

مېجر: دمولوي ثاقب کرایه او خرچه ورکړه، چې بېرته لاړشي، له تاسره یوځای. داهلک ولېږه دقهرمانانو تعلیمي مرکز ته. څونور افغانان هلکان هم هلته تعلیم کوي. چې دوه کسه یې په دې نیږدې وختونوکي له خیره سره دجنت خواته روان دي.

پروېزخان: سمه ده مېجر صیب. داهلک عبادالله نومېږي اودغزني ولایت دی. په طبعه ډېر ارام دی، خو یو ویډیویي سند یې هم دوستانو راته راوړی دی، چې پکې زموږ او ستاسو دوه کسان هغه بل کار ورسره کوي. له دې سند څخه به بیا دده له خوا د انکار په صورت کې دفشار په توګه کار واخلو.

مېجر: ډېر احتیاط وکړئ چې بادالله خپه نه شي.

پروېز خان: مېجر صیب نو راځئ چې دننه ورشو او له ندې کسانو سره هم څو مینټه تاسي وګورئ چې بیا موږ درنه رخصت کېږو.

پروېز خان او مېجر دکوټې دداخل خواته روان دي چې عبادالله او مولوي ثاقب له خوړنځي راوزي. دوی سره مخاامخ کېږي یاو پروېر خان په خندا پوښتنه ځني کوي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چې زړه موتنګ شو؟

مولوي ثاقب: نه، د دې سیمې هوا او طبیعت دعبادالله ډېر خوښ شوی دی.

مېجر: راځئ په دې څوکی ډډه ولګوو، هوا رښتیا هم ډېره ښه لګېږي.

دوی ټول په رنګه پلاستیکي څوکیو کښېني چې مخته یې په پلاستیکي مېز سربېره مخکي له مېوې ډک لوښي ایښي دي.

مېجر: مولوي صایب ډېره مننه چې تاسو خپل زحمت وایست، تر څو چې دتاسو ملک دکفارو دلاسه ازاد شي او موږ هم دیوه همسایه په توګه کوښښ کوو چې خپل فرض چې جهاد دی سرته رسوو. عبادالله غوندي ځوانان دي چې هم یې مداسلام بیرغ په خپل لاس کي نیولی دی او هم دخپل هیواد دخپلواکۍ او عزت ساتنه کوي. انشاء الله موږ هم ورسره خپله ورورولي کوو.

دلته دوی دڅلورو تر شپږو میاشتو پوري هم اسلامي یسبق وایې او هم رزمي تعلیمات کوي. بیا مشران، څه لزوم چې ولري دوی ته یې مخکي کوي. زه اورم چې له خیره عبادالله خان دسبف او تعلیم وروسته دغزني والي کېږي. او دایو مهمه او بااهمیته خبره ده چې ځوانان مسولیتونه په غاړه اخلي، څکه چ ېدوی سم خدمت کولی شي.

دعبادالله څېره دوالي کېدو په اورېدو سره وغوړېده او له ځان سره ی ېفکر کاوه چ

ېکله چې کلي ته له لوکس موټر او با ډېګارډانو سره ولاړشي، پلار به یې څونه خوشحاله شي. ورور به یې څونه موټر وځغلوي او په کلي یکي ښایې د ډګروال لور هم ورکړي. له دې خیالو او فکرو سره یې په شونډو غوړه موسکا خپره شوه او مېجر ده ته په ډېر دقت کتل.

مېجر: تاسي یکولای شئ چې نن بېرته له خیره ولاړ شئ. موږ عبادالله خان ته سردننه دسبق شرایط اًاده کړي دي چې وخت یې بې ځایه تېر نه شي. مولوي انعام الله باجوړی یې استاذ دی، ده ته به سبق وایې یوه ګېنټه پس هغ هم دلته رارسېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیاعبادالله دسبق دځای خواته ورسره ځي.

تقریباً له یوه ساعت څخه وروسته دمولوي صایب اتعام الله موټر راورسېده. مولوي انعام االله چې له موټره ښکته شو، سپینه لنګی یې بر سر ده اتو دڅهار سدې څپلۍ یې په پښو دي. سترګي یې سرې سوې، ږیره یې هم سور رنګ لري. ټولوته یې له لري سلام ورواچاوه. او ټول له خپلو ځایونو ولاړ شول. له هریوه سره یې ډېر صمیمانه روغبړ وکړ او عبادالله یې تر نورو ډېر په غېږ ګ یټینګ کړ او ډېر په دوستانه انداز کي یې پوښتنه ورسره وکړه.

انعام الله: نه پوهېږم چې له دوستانو سره په پښتو خبري وکړم او که په پارسي؟

پروېزخان: موږ پښتو خبري کوو خو زموږ مېلمه عبادالله خان په پارسي هم پوهېږي.

انعام الله: زه مفتي انعام الله یم او ماته ویل شوي دي چې ورور عبادالله خان ته سبق ورکړم. اوس راغلی یم چې عبادالله خان له ځانه سره بوځم.

عبادالله: سلامت اوسې مفتي صایب. زه بلکل تیار یم دکوم وخت څخه سبق پیل کوو؟

مفتي انعام الله: له همدې یوسه یې پیل کوو د دوستانو سره خدای پاماني کوي او پروېز خان ته وایې: موږ او تاسو دلته یو؟

پروېز خان: نه زه هم ځم خپل کار پسي، خو کله کله دي احوال اخلم.

امامفتي صایب انعام الله ستا مدرس دی. راځه چې زه او ته هم خدای پاماني وکړو. عبادالله او پروېز خان هم خدای پاماني سره اخلي او له انعام الله سره په موټر کې سپرېږي. دانعام الله موټر حرکت کوي اوله لرې فاصلې لا هم عبادالله سر له موټره ایستلی دی او دوی ته لاس دخدای پاماني په ډول ښوروي.

مفتي انعام الله: څه حال دي دی عبادالله خانه؟ پخیر راورسېدې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبادالله: الحمدالله ښه یم. سلامت اوسې په خیر راورسېدم.

مفتي انعام الله: زه دنورستان یم او ددې ډېره عالقه لرم چې دهیواد په داخل کي له کفارو سره مخامخ جګړه وکړم. ولي دجهاد د دې ضرورت په اساس چې زه باید له افغانستان څخه بهر قهرمانو ځوانانو ته تعلیم ورکړم تر څو یې فکري او بدني وړتیا داسلامي مبارزې لپاره لا قوي شي، نه شم کولای چې په مخامخ جګړه کي ګډون وکړم. ځکه د دښمن جنګي تکتیکونه هره میاشت بدلېږي نو دوی هم باید نوې تکتییکونه زه کړي، تر څو په دې اسامي مبارزه کي برلاسي شي.

ما او تا به دلې دځو میاشتو لپاره سره یو ځای یو او تر منځ به مو اړیکې انشاء الله ډېري صمیمانه او د وروګلوي په فضا کی وي. زه ستاسي استاذنه یم ورور مویم. خدای مهربان دی ګوندي زه هم دهغه کوچني خدمت په اساس چې تاسي ته یې کوم، دمجشر په ورځ ستاسي په قطار کي راپورته شم.

دمفتي انعام الله دخبرو په دوام کي عبادالله په ډېره حیرانتیا وایې: ایا د دې امکان شته چې بهرنیان به له افغانستانه ووزي ؟

مفتي انعام الله: داد افغانستان د ځوانانو په غیرت او همت پوري اړه نلري چې دوی ذلت او غلامي قبلوي او که ددنیا او اخبرت وقار او عزت. که زموږ دباعزته ولسونو تاریخ ولولې هیڅ یو یې هم له قرباني پرته تر دې ځایه نه دی رسېدلی. حتی غیر مسلمان ملتونه. زموږ داګانډی او ورور هیواد پاکستان له دونه ډېرو ستونزو ستونزو او فقب سره سره چې لري یې، هم دمشرک هندپه مقابل کي دکشمیر دمجاهدینو د داعیې قاطعانه ملاتړ کوي او هم به افانستان کي دناټو په مقابل کي داسلامي امارت دمبارزې ملاتړ په ډېره مېړانه کوي. اوس خو مو ولیدل چې دټولي نړۍ سرکښې امریکا دطالبانو داسلامي تحریک دمبارزې په مقابل کي ماتي وخوړه، او دتېښتي لاره یې خپله کړې ده.

دابرم او عزت دپاکستاني انصارو ورونو او دزرګونو ځوانانو داستشهاد او قربانیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په برکت زموږ په برخه شو. او موږ ددوی ډېر پوروړي یو ددوی د دې احساناتو په عوض کې سره له دې چې موږ دامیرالمومنین ملامحمد عمر له رحلت څخه وروسته په اسلامي امارت په لیکو کې له ډېرو ستونزو سره لاس او ګرېوان شوو، خو بیا هم دطالبانو دتحریک عزتمن بیرغ تر اوسه هماغسی رپاند ولاړ دی. که څه هم له طالبانو سره زموږ دګروپ ګډه مبارزه لیږ لیږ له ستونزو سره مخ شوې ده، خو بیا هم موږ کوښښ کوو چې القاعده له داعش څخه لیري وساتو. ځکه دالقاعده په لیکو کې دمختلفو اسلامي سازمانو ځوانان دي خو داعشیان یوازي جنایتونه کوي او کومه بله مشیخصه داعیه نه لري.

عبادالله: مفتي صاحب، کله چې له افغانستان څخه دکفارو عساکر وور=زي له دې نورو ډلو سره به څه کوو؟

مفتي انعام الله: داخلي ډلې درې برخې لري:

۱ـ یو شمېر هغه موسسه یې ډلې دي چې دبهرنیانو په پیسو په حق او ناحقه نومونو فعالي شوي دي.

۲- یو شمېر هم زموږ هغه پټ ملګري دي چې هیڅ وخت له موږ سره نه جنګېدلي دي او نه یې هم سیاسي دښمني کړې ده. یوازي دسیاسي اجزابو په نامه دي. کله چې زموږ تحریک د دوهم ځل لپاره کابل فتح کړي نو داډلې منحل کېږي او دېخوا په څېر به له موږ سره همکاري کوي.

۳- یوازی درې یا څلور سیاسی ډلې دي چې له امارت سره دجګړو او دښمنیو پخوانی سابقه لري. داډلې اوس هم له موږ سره ښې نه دي، خو په لیکو کې یې درزونه پیداشوي دي. هغه پخوانی یووالی او حدت یې اوس نشته. رباني او مسعو هم داستشهادیانو په وسیله په خپلو کارو پسې ولاړل. د دوی ځینې قومندانان یازاړه شوي او یاهم بدنام شوي دي. خو هغه پخوانی اعتبار اوس نه لري. یوازي سیال یې اوس د ورټولېدو محور دی، چې هغه هم اوس بیخي سپین ږیری شوی دی او اوس یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعالیتونه هم ډېر محدود شوي دي. ځکه نور نو مسعود او رباني نشته چې داسلامي امارت خلاف دسیاف لاس نیوی وکړي.

یو بل تږ خطر داعش دی چې له تحریک سره سخته دښمني لري.

عبادالله: ولي دطالبانوتحریک له داغش سره نه جوړېږي؟

مفتي انعام الله: یو زیات شمېر داعشیان لومړی طالبان ول، خو دطالبانو تریک یوه لویه څپه وه چ طدانصارو ورونو په همکاري زموږ دروړو هیواد پاکستان په پوځ کي رامنځته شولو. دتحریک په لیکو کي ډېري جدي فکري خبرې نه شوې مطرح، ملګرو له ښارونو څخه دتحریک په شاراتګ او کویټې، پېښور او ایران ته په هجرت سره دا اختلاف لېږ علني او ښکاره شو.

دتحریک سپین ږیري مولوي صاحبان مذهبي او اهل تصوف دي او دتحریک ځوانان بیا دشهید اسامه بن لادن دفعالیت او همکاري په اساس داسلامی نړۍ په فکري حلقاتو کي جذب شوو. او ډېر له تصوف سره جوړ نه دي چې یو شمېر یې ورور ولاړل د داعش په نامه یې بیرغ پورته کړ. چې په مشرقي، فراه ولایت او شمالي ولایتونو کي یې ډېر پلوي پیداکړل. ځوځلې یې دامارت له مجاهدینو سره جګړې وکړې چي شرعاً د داعشیانو داجکړې دافغانستان داسلامي امارت پهه خلاف ښکاره بغاوت دی. دبغاوت په مقابل کي جګړه کول سوچه او افضل جهاد دی، خو داعشیان دطالبانو دتحریک په سپین ږیرو په عقیده کي قوي دي. څوځلي یې په مباحثو او مشاجرو کي دناظرپه توګه حاضر وم، چې دامارت طالبانو ماتې خوړلې ده. زموږ عملیاتي ګروپ چې رهبري یې دحقاني صیب په ملګري کوي. له اسلامي امارت سره شرعي او سیاسي تعهد لرو، خو له داعشیانو سره هم کومه دښمني نه لرو. موږ یې داسلامي امارت له نورو ګروپونو سره ارتباطي پول هم یو.

دمفتي انعام الله او عبادالله تودوکیسو دونه جالب دوام وکړ چې نیږدې یې موټر له تعلیمي مرکز څخه تېر شوی و. مفتي انعام الله موټر دروي او عبادالله ته وایې: نیږدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وچې زموږ دمرکز له څلور لارې تېر شو.

ته صبر چې موټر راتاو کړم. دیوه باریک سړک خواته چ پله قیر شوې جادې ځخه جلاشوی دی تاوېږي او څو دقیقې وروسته موټر دیوه مکتب مخته دروي. خپله له موټره ښکته کېږي او دمکتب دروازه ټکوي. کله چې دروازه خلاصېږي یو قوي او جګ سړی راوزي او به مفتي انعام الله ته سلام ور اچو ي او ژر دروازه خلاصوي تر څو دمفتي انعام الله موټر ورننوزي. موټر دمکتب منځ ته ننباسي ا وعبادالله ته وايي: راښکته شه اتله.

دوی دواړه ساختمان ته ننوزي اوممفتي انعام الله یو کاغذچې ددرس او نورو ځینو ورځنیوفعالیتونو مهال وېش دی عبادالله ته ورکوي او ورته وايې چ پزاځ لومړي به چای وخورو بیا به په دې لومړني څلور میاشتني مهال وېش عمل کوو له خیره سره.

دعبادالله چې ستر ګې په مهمال وېش ولګېدې ویې ویل: دادی په خیر ددرسو او رزمي وزرشونو تر څنګ دړېوري، دسلو انداخت او له مین څخه ګټه اخیستل هم رازده کوئ؟

مفتي انعام الله: هو یو مباارز باید په دې ټولو شیانو وپوهېږي ځکه کله کله ضرورت ورته پېښېږي. نو سرله اوسه نورو ټولي خبرې دلومړۍ یوې میاشتي لپاره په همدې ځای پای ته رسوو، یوازې درس او تمرین شروع. سمه ده؟

عبادالله: سمه ده. زه تیار یم.

دیوې میاشتي لپاره هره ورځ دسهار له لمانځه وروسته دسهار ترچای پوري درزمي ورزشو او جمناستیک تمرین کوي او دسهار له چای وروستته دغرمې تر یوولسو بجو دجهاد ایتونه عبادالله ته تدریسوي. وروسته له هغه بییا دغرمې دډوډۍ او ماسپښین دلمانځه وقفه کوي. دماسپښین له لمانځه وروسته دغونډۍ لمنې ته دنښي ویشتلو وسلو دزده کولو لپاره ځي دمازدیګر دلمانځه تر وخته پوري او دمازدیګر لمونځ هم اکثره وخت په هماغه ځای کي کوي. بیا دماښام تر لمانځه پوري وقفه کوي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغلباً په دې قفه کي ذکرونه او دورځنیو درسو تکرار کوي.دماسپښین له لمانځه وروسته ډېری یا داسلامي نړي خبرونه ګوريي او یا هم پهه افغانستان او عراق کي دبهرنیو نظامیانو دظلم ویډیو ګاني ګوري.

له یوې میاشتي وروسته، یوه شپه مفتی انعام الله دعبادلله دذهن دارزیابي لپاره له عبادالله څخه په کابل او غزني کي دشیعه وو دپرمختګ په هکله پوښتنه کوي چې داجوته کړي چې عبادالله یې په هکله څه نظر لري.

عبادالله: دهغوی ملاتړ ایران په مستقیم ډول کوي او رهبران یې هم په خپلو خلکو ډېر مهربان دي او زړه ورباندي سوځوي.

مفتي انعام الله: نه ټول یې داسي نه دي. ایران یې رهبرانو نو ته زوازي خر څه ورکوي، بل شی نه. اصل یخبره ددوی په منځ کي دهغو کوچنیو کافرانو ده چې له اسلام سره ډېره بده دښمني لري اوډېری مسییحیان شوي هم دي. هره ورځ داسلامي شعایرو په خلاف ناروا تبلیغ کوي.

عبادالله: والله څه ووایم؟ ټول دیوه باغ ګلان دي.

مفتي انعام الله له دې خبرو وروسته دې نتیجې ته ورسېد چې له عبادالله په دې برخه کي ژر کار نه اخیستل کېږي. بیایې مهال وېش یوڅه ورتغیروي او دیوې میاشتي لپاره دشپې له خوا دیوه شاعت لپاره دغرب ددې دوو وروستیو پېړیو دجنایتونو تاریخ تدریسوي چ ېغربیانو دمسلمتانانو دورکېدو اوددوی دځمکو دغصب لپاره یې څه ډول طرجې او پلانونه په کار واچول اوپه دې وروستیو شلو کلو نو کي څنګه ځیني رهبران دمشترک اسلامي هیواد د رامنځته کېدوپه لاره کي خنډ وګرځېدل، چې په دې برخه کي زموږ ملګري او ورور هیواد پاکستان ډېري لویې قرباني ته حاضرو.

ټول پوځ او وسلې داتومي بم په ګډون دهمدې متحد اسلامي هیواد په واک کي و؛ چې په لومړیو کي به مو دافغانستان

او پاکستان له ادعا څخه شروع کوله او کشمیر به مو هم په زور له هندوانو څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیوه ددې جنګ په پایله کي ددې امکان و چې دبهارت مسلمانان هم له موږ سره یو ځای شوي وای او دبهارت ډېري برخې مو له هندوانو څخه نیولې وای.

په بنګلدېش کي هم وضعیت زموږ په ګټه تغیر خوړ. داڅپه دنورو اسلامي هیوادونو په لوري هم تله ځیننو دسرو لښکرو په مقابل کي دجاد مدعیانو له دې ارمان سره خیانت وکړ او خدا یپاک طالبان ددې ماموریت لپاره پیداکړل. طالبان نو زموږ دپاکستاني انصارو ورورڼو او عربو په همکاري په ډېره ښه توګه ټول ځایونه فتح کړل. مګر داحمد شاه مسعود له مړیني وروسته کله چې زموږ مشرانو دنړۍ دفتحې پلانونه وتړل یو ځل بیا دنړۍ دسیاست نقشې تغیر وکړ. ختی زموږ ځینو دوستانو چ

ې لهموږ سره تر اوسه لا په پټه همکاري کوي، هم په ظاهره کي زموږپه خلاف اعلامیه صادره کړه. او موږ ی پدټولو داجماع په اساس تروریستان اعلان کړو. اشغالګر ځواکونه یې افغانستان ته راوستل. په هیڅ افغان نارینه او ښځینه یې رحم ونه کړ. افغان نارینه بندیانو ته یې په بندیخانو کي سپي ورخوشي کړل. ددې وطین په پتک لمنو ښځو یې تیري وکړل او دافغانستان ټول کنټرول یې یا په خپل لاس کي واخیست یایې خپلو غلامانو ته ورکړ.

دې تاریخي دریو په تعبادالله ډېر تاثیر وکړ او دهغه عقده یې دافغانستان ددولت او دناټو دنظامیتانو په مقابل کي ډېره راوپاروله ان تر دې چې د دې دوهمې میاشتې د درسو په ختمېدو سره چې په افغانستان کي هم هوا ورو ورو دپسرلي کېده، یوه شپه عبادالله مفتي انعام الله ته وویل: مفتي صایب زما لپاره داډېره دردناک حالت دی چې خدای پاک هر شي موږ ته راکړي دي خو دکفارو په مقابل کي دحرکت غیرت نه کوو.

مفتي اننعام الله: زه تا درک کوم، هر مسلمان ځوان باید همداسي احساس ولري. داسي شرایط او فرصتونه ډېر کم خلک په اختیار کي لري. موږ دنړۍ اوزمانې له نهترټولو قوي طواغیت سره لاس او ګرېوان یو. له ناټو سره جګړه کول هم دهر ملت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار نه دی. استشهااديان له ناڅو سره دمبارزې په سبب داسلامي امت دګوتې دالماسو غمي ګرځېدلي دي. زمموږ هيڅ باور او عقيده نه وه چې دداسي عزت او سرلوړي څښتنان دي شو، ولي اوس وينو چې ډېروو اسلامي هيوادو له اسلامي امارت سره دمرستي لاس يو کړی دی.

روسانو ايرانيانو، چيچينيانو چې په کابل باندي زموږ دحاکميت د دوران دښمنان ول اوس ډېر نيږدې دوستان ګرځېدلي دي چې دا په موږ باندي دخدای پاک عنايت او توفيق دی. حتی دمزدور کابل دحکومت ځيني مشران لاپه پټه کي داسلامي امارت مجاهدينو ته پيسې او نور دضرورت ور توکي ورلېږي. داسلامي امارت اسيران دريژيم په زندانو کي داسلامي امارت د دښمنانو له ټول منافقت سره سره بيا هم ډېر باعزته او باغروره دي چې اکثريت يې له دريو تر څلوروو کلونو راپه دې خوا دکابل په دولت کي داسلامي امارت دنفوذ پر بنسټ ازاد شوي دي او تر اوسه پوري زموږ هيڅ بندي زموږ دبېرته ورتګ له وېري چانه دی اعدام کړی.

دوی دهمدې تو دې کيسې په حال کي دي چې انعام الله ته زنګ راځي، موبايل له جېبه راباسي او له مقابل لوري سره په موبايل کي خبرې شروع کوي.

انعام الله: بلې، السلام عليکم ورحمت الله... الحمدالله تاسي څنګه ياست؟

څه شی؟ رښتيا؟ څه وخت؟ څنګه داسي وشول؟ ولي زموږ انصاري ملګري متوجه نه و؟ نو څه بايدوکړو؟ حتمی،حتمي بايد غچ واخلو. نواوس دخدای په امان وروسته خبري کوو.

مفتي انعام الله موبايل بندوي اوپه جېب کي يې اچوي. لاسونه سره سرويي(موښي) له ډېره دردره ډګ ځګېروی يې خېژي او جاسوسانو ته ښکنځلي کوي.

عبادالله: خير خو دی؟ ولي دونه په غوسه يې مفتي صايب؟

مفتي انعام الله: امير المومنين اختر محمد منصور يې په شهادت رسولی کفارو.

عبادالله: څه شی؟ رښتيا؟ اميرالمومنين شهيد شو؟ بايد ارام کښې نه نو او انتقام

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخلو.

مفتي انعام الله: باید دنیا ورباندي تنګه کړو. دوی نه پوهېږي چې دخدایی له لښکرو سره مقابله کول ناممکن دي. که مو په زرګونو ملګري شهیدان شي بیا هم مخلصین شته چې دابیرغ لوړ وساتي.

عبادالله: مفتي صایب، دغج اخیستلو لپاره باید څه وکړو؟ مفتي انعام الله: عجله شیطان کړې ده. باید په ډېر دقت یو ښه دڅټک(چکش) واری ورباندي وکړو. بایدداسي ټک ورکړو چې دناټو ټول پلو یان دغم په ټغر کښېني. داتلانو او قهرمانانو یو ګروپ باید داکار وکړي نه یوکس.

مفتي انعام الله ددې ځوان ذهنیت کاملاً دې ته چمتو کړی دی چې په یوه حمله کي ګډون وکړي. او س ددې وار رارسېدلی دی چې هغه له هغه ګروپ سره معرفي کړي چې دوی په ګډه حمله کوي.

عبادالله: استاذ نن ورځ دسبق ویلو جوصله هم نشته، امکان لري چې درس ووایو؟

مفتی انعام الله: هو ولي نه؟ نو راځه چې یو ځای ته په چکر ولاړ شو ا وځیني دوستان ووینو چې لیږ دادزړه درد ورسره شریک کړو.

دوی دواړه تلو ته چمتو کېږي. انعام الله واسکټ اغوندي لنګی په سر کوي او عبادالله ته وایې: ښه دی چې ته هم لنګی پر سرکړې. خو ژر اماده شه!

عبادالله: زمالنګی تیاره ده دادی ژر اماده کېږم ترځو چې ته موټر چالانوې زه در رسېږم. مفتي انعام الله موټر دموټر اوبه او مبلایل چک کوي چې کم شوي نه وي. وروسته کله چې دی موټر چالانوي عبادالله دموټر دروازه خلاصوي دموټروان دڅنګ په سیټ کي کښېني او مخ مفتي انعام الله ته وراړوي او وایي: استاذ ژر حرکت وکړه چې دنیا بیخ ییراباندي تنګېږي. داپه مسلمانانو باندي څه حال راغلی دی؟

مفتي انعام الله یوه دطالبانو ترانه چې دځانمرګي په هکله ده اوډېره پارونکې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دموټر ټېپ ته وراچوي او بیا موټر روانوي. عبادالله یو په بل پسې ترانو ته په ډېر دقت غوږ نیولی دی او له هرو څو دقیقو وروسته سوړ اسوېلی وکاږي.

عبادالله: استاذ دازموږ په مسلمانو خلکو څه ډول سریال راروان دی چې ختمېده نه لري. ټول جنګونه یوازي داسلامي نړۍ په خاوره دي. له یوې خوا کفارو دې ته ستر ګې نیولې دي چې څنګه مسلمانان برباد کړي له بلې خوا په ټولو اسلامي بلادو(ښارو) کي هیڅ داسي سیاستمدار نه شو پیدا چې دخپل ملت غمخور وي. زه خو ډېر له دې ژوندده ستړی شوی یم. په مسلمانانو باندي دکفارو دظلمونو تر لیدلو خو باعزته مرګ ډېر غوره دی.

مفتي انعام الله: ستاټولې خبرې قبلوم، خو کفار ډېر پرمختللي نظامي وسایل لري چې موږ یې په مقابل کي جبهه یې جګړې نه شو کولی. حتی د دوی دغلامانو په مقابل کي چې اردو، پولیس او ملي امنیت دي هم جبهه یې جګړه نه شو کولی. یواز یوه لاره راپاتي ده او هغهن داده چې د دوی د دې ټول و امکاناتو په مقابل کي دایمان له جذبې او قوت څخه کار واخلو او د استشهادي شهیدانو کاروان ته ړوامم ورکړو.

ددې خبرې په اورېدو سره عبادالله په خبرو کي ډېر ځنډ کوي په سوچو اوفکرو کي ډوبیږي او له ځان سر هداکلمه ورو ورو تکراروي؛ استشهادي؛ استشهادي؛ استشهادي.

بیاهم دواړه ارام ترانې ته غوږ نیسي یاو له څودقیقو ورسته مفتی انعام اللله عبادالله ته ګوري، د عبادالله له ستر ګو اوښکي رواني دي او سترګې یې پټې نیولې دي. انعام الله نور ډاډه کېږي چې ښکار دامادە کېدو په حال کي دی. او ددې وخت دی چې داخل ته ورشي.

انعام الله خپله موټروانې کوي او عبادالله ته هیڅ غږ هم نه کوي. هغه پرېږدي چې تر څو یې ژړا ختمه کړي او په ارامه فضا کي فکر وکړي.

موټر یې مطلوب ځای ته رسېږي. انعام الله له جېبه موبایل راکاږي اوزنګ وهي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له څو ثانیو وروسته یې مقابل لوری ځواب ورکوي. دوی یو له بل سره سلام علیک کوي او انعام الله ورته وايي: دملا رسول دکلي دسر په لاره کي یو.

انعام الله: سمه ده منظر یو، هو خپل موټر دی راسره.

وروسته له څو دقیقو یو ځوان په بایسیکل سپور رارسېږي او دوی ته په لاس اشاره کوي تر څو په ده پسي له شا ور روان شي . دوی ورو ورو په بایسیکل والا پسې له شاروانېږي او یوه باغ ته رسېږي. دباغ دروازه ورته خلاصوي او موټر دیوې وني لاندي په یوه ګوښه کي دروي او دواړه له موټره راښکته کېږي. هماغه په بایسیکل سپور ځوان له دوی سره پوښتنه کوي او وايي: ستاسي موټر دي همدلته وي. تاسي په ماپسې راځئ چې یوه بل باغ ته ولاړ شو.

دوی په دې ځوان پسي له شا ور روانېږي، په باغو کي له څو عمومي اوڅو فرعي کوڅو تېرېږي او بلاخره یوه باغ ته رسېږي. چې دغوړو له دوه منیو اوسپنیزو ټیمونو څخه جوړه دروازه پکي ایښې ده. دروازه ټکوي. یو ځوانکی لهکرکۍ دوی په دروازه کي ویني او پوښتنه ځني کوي چې څوک یاست؟ له دوی سره راغلی ځوان ځان ور نیږدې کوي او وايي: زه حکمت الله یم دملاسید ګل: انډیوال ۲۷۴۹۰ شیمشاد زما شفر دی.

هغه شفر په خپل موبایل کي لټوي اوله یوې لحظې وروسته دروازه ورخلاصوي. او دوی باغ ته ننوزي. چاچې دروازه خلاصه کړه، له دوی سره پوښتنه کوي او دوی دیوې وني لاندي سیوري ته هوار فرش ته رهنمايي کي چې یو څوتنه ځوانان نور هم په همدې فرش له دوو دمنځني عمر لونکو کسانو سره ناست دي. دوی ټول له خپلو ځایونو راولاړېږي او په ډېر صمیمانه اومینه ناک ډو له انعام الله او عبادالله سره روغبړ کوي.

مفتي انعام الله دوی ته عبادالله ورمعرف یکنوي تاو ورته وايي چې دی دډېرو بااستعدادو او با تقوا چریانو له جملې څخه دی. همدارنګه انعام الله هغه دوه کسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې منځنی عمر لري او توري لنګۍ يې په سر دي داسي معرفي کوي: مولانا صيب عبدالحليم دښکي بدخشان ولايت څخه او زموږ دټولو استاد دی، مولوي صايب سرفراز خاان دورډګو ولايت دی، ډېر خوش طبع انو زموږ دستر ګو تور دی.

مولوي عبدالحليم دنوموړي خبر بېرې کومي دوی ته مخ واړوي او وايې: شفيق الله جان زموږ دمجاهدو او ذکي چړيانو څخه او دبغلان ولايت، دواخان سيفي دقهرمان پرور ولايت کندهار څخه، رياض احمد خان دانصارو مجاهدينو له جملې څخه دی او دښکلي پنجاب څخه، شوکت بايي دکراچۍ څخه، حميدالله نارويي دبلوڅو مجاهدينو له جملې څخه. خپلو ملګرو ته مخ واړوي او مفتي انعام الله هغوی ته ورمعرفي کوي. دوی سره کښېني او ديوه او بل داحوال په پوښتلو شروع کوي. ورو ورو دافغانستان د اوسني وضعيت او دافغانستان ددولت دنظامي ځواکونو، طالبانو، ناټو او داعش ترمنځ دجګړې په هکله خبري شروع کوي.

مولوي عبدالحليم: امريکايانو په جګړه کي ماتي وخوړه، يوازي داخپله ماتي نه ښکاره کوي که نه وو تيښتي ته ځان برابروي او ديوې بهانې په لټه کي دي.

مفتي انعام الله: سمه ده چې ماتي يې خوړلې ده، خو داميرالمومنين ملا محمد عمر مجاهد له رحلت څخه وروسته زموږ ليکي هم ډېري متحدې پاتي نه شوې. زموږ ځيني ملګري او دوستان ددنيوي ګټو په خاطر دامارت دطالبانو په خلاف

لاس په کار شوي و او هره ورځ دتوطيې په فکر کي و.

مولوي سرفراز: که چېرته د داخلي ستونزو په هکله ډېر فکر وکړو شيطان مو په ذهنو کي نوري وسوسې هم اچوي. بهتره به دا وي چې ديوه داسي کار په اړه فکر وکړو چې هم مو دصف يووالی ورسره ټينګ شي او هم له دښمنه غچ پکي واخلو. داسي غچ ځني واخلو چې دطاغيت پښې په سپينه مانۍ کې ولړزېږي.

مفتي انعام الله: ګرانو دوستانو، زموږ لپاره دمبارزې شرايط ډېر حساس شوي دي. کفارمختلف چلونه اوتکتيکونه زموږ دورکېدو او منحرف کېدو لپاره په کار اچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له بله لوري زموږ دتحریک دطالبانو پهلیکو کي هغه دتېرو کلونو صمیمیت شتون نه لري.

موږ او تاسي چې له انصاري ملګرو سره ښې اړیکي لرو او عرب مجاهدین هم له موږ اوتاسي سره ډېر ښه دي، ولي یو بنیادي او بنسټیز فکر نه کوو؟

مولوی عبدالحلیم: په داس ییوه حالت ک یځنګه بنیادي فکر کوې چ له یوې خوا په ځوولایتونو کې په جګړه لګیا یو او له بلې خوا زموږ اوستاسي ځینو ملګو داسلامي امارت دمجاهدینو دنظر خلاف له بهرنیانو سره په مذاکره شروع کړې ده.

مفتي انعام الله: دمذاکرې په اړه یې دوه نظرونه لرو:

۱- ښایې دمادیاتو فریب یې خوړلي وي او غواړي چې قدرت ته ورسېږي ثروت تر لاسه کړي، او دټولو شهیدانو په وینو معامله وکړي او هم دیوې پټې معاملې په صورت کي زموږ دنورو هیوادونو مجاهدین لاس تړلي امریکایانو ته په لاس ورکړي.

۲- ښایې دساست په ډګر کې زموږ د دوستانو په مشوره یې په پوځ کي یوه داسي لاره لیکه برابره کړې وي چې زموږ مبارز بېته په نړیواله کچه مشروعیت ورکړي. لکه څنګه چي دیني مشروعیت لري. چې داکار زموږ په ګټه دی خوکه دقیق مخکي ولاړ شي، مګر دافانستان دولت کوښښ کوي چ پېه مختلیفو ځایونو کي زموږ مرکزونه له منځه یو سي اوتر څنګ یې دې ته هم باید متوجه شو چې دنوروهیوادونو دجاهدینو سرنوشت چې زموږ داسلامي امارت له مجاهدینوسره اوږه په اوږه جنګېدلي او درېدلي دي خراب نه شي.

مولوي سرفراز: زه په همدې خبرو ډېر باور نه لرم. که سوله وشي او ده مشترک دولت لپاره له نورو سیاسي ډلو سره یوځاي کابل ته ولاړ شو حالت ډېرخرابېږي چې یو ځل هم د اسلامې امارت مجاهدیو ښارونه ووینې نور بیا زموږ په خبره نه کوي او د شخصي ژوند د جوړولو په فکر کې غرق کېږي بهتره داده چې یوازي د ټول افغانستان د فتح په فکر کې شو او نوري ډلې ورکې کړو چې بیا زموږ په خلاف د جګړې کولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرصت پیدا نه کړي.

حمیدالله نارویي: ستاسي دا رقم خبري زموږ زړنه ښخي را اچوي. موږ په دې فکر کې یو چې د بلوڅو په خاوره به هم د اسلامي امارت بیرغ دروو. زموږ په ښارونوکې په سوني مذهب بو باندې ډیر ظلم روان ده او څوک یې هیڅ غږ نه اوري.

مولوي سرفراز: نارویې وروره خپله شوله مو اوخوري او پرده مو وکړئ. د ایران دولت اوس د افغانستان داسلامي امارت ملګر دی اوده امارت رهبري اوس نه غواړي چې څوک دې په ایران کې جګړه وکړې.

دواخان سفي: ولې موږ هم باید خپله دنده ترسره کړو. خصوصآ په دې شپو او ورځوکې چې دولت ډیر مست دی او په هره سیمه کې د مجاهدینو په خلاف عملیات کوي.

شفیق الله : زموږ خلګو د دولت په خلاف جګړه شروع کړي ده او کندوزیانو هم خپله بیرغ پورته کړې ده. په کابل کې باید یو ډیر لوی کار وشي چې وزر یې ورمات کړو.

مفتي انعام الله: زما په نظر دا بهترین کاردي چې دې کافرانو ته سم د لوړې سویې ټکول ورکړو.

مولو رحیم: ټکول باید ونه دریږې. په هر حالت کې باید دوام وکړي. حتا که د اسلامي امارت رهبري سوله هم وکړي، موږ باید خپلو ټکولو ته دوام ورکړو ځکه ډیرو خلګو له دینه مخ اړولي دی اوله ورکېدو پرته یې بله لاره نشته.

مولوي سرفراز: زه هم موافق یم. هغه باغیرته ځوانان څوک دې چې د رسول الله حضورته ورشي او زموږ ټولو سلامونه ورته ورسوي، د څو دقیقو لپاره مجلس سکوت اختیارکړ او هر کس یواو بله ته ګورا!

دواخان سفي: زه او عباد الله ورور ځانونه چمتو کو او ان شاالله چې یوښه میړانه به کو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مفتي انعام الله: څه نظر لري عبادالله خانه؟ غواړي چې د جنتوسردارشي، د رسول الله ديدن وکړي او که په دې له غمواو له ګناهونو ډکه دنيا کې له موږ سره پاته شي؟

عبادالله: زه د اسلام په خاطر هرکارته چمتواو حاضر يم.

رياض احمد: د عبادالله خان او دواخان ايمانداري او زړه ورتيا مې ډېره خوښه شوه. ربښتيا چې افغانستان ډېر رشد او اتلان ځوانان لري. اوس په دې ډاډه شوم چې په کابل کې ده دوهم ځل لپاره د اسلامي امارت بيرغ رپيږي.

مولوی سرفراز: رياض صايب، زموږ دې داوطلب استشهادي ځوانانوته څه لارښونه او وړانديز لري؟

رياض احمد: ښه ده چې دا دجنت سرداران چمتوشي او د عملياتو نقشه ورته برابره کړو.

دواخان سفي: موږ اماده يو. تاسي خپله نقشه راوړئ. موږ بلکل حاضريو.

رياض احمد: بايد يو داسي مهم کار وکړي چې هم دښمن ته ضربه ورکړي او هم د اسلامي امارت خلاف سياسي توطيو مخنيوی وکړي.

شفيق الله: بايد د شش درک د بريد نقشه چې څو ځلې مومخکې هم اقدام ورباندې وکړ خو ناکام شو؛ په کار واچو. شش درک په هره ګوښه کې يو هدف دی او هلته عمليات هيڅ خطا نه لري.

مولو عبدلحليم: نو بايد فرصت له لاسه ورنه کړو او د عملياتو کارپه ډېر سرعت او دقت شروع کړو.

دواخان سيفي: نو ولي ډېره لټې کوئ؟ خپله برنامه بايد ژرتطبيق کړو.

عبادالله: زه اوس لا خپل ځان په جنت کې وينم. کاملاً اماده يم چې دا کافران جهنم ته وروان کړم، په زور ده خدای.

رياض احمد: نو نن مازديګر د سفر لپاره چمتو والی ونيسئ پخير. په لاره بلد

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسان به تر هدفه ګام په ګام درسره وي.

شوکت بايي: زه هم تر سرحده درسره ځم، چې ليږ ترليږه خو دپروردګار په حضور کي ستاسي استشهاديانو هم سفر وګڼل شم. ډېر مي زړه کېږي چې له تاسي سره په دې شهادت طلبانه عملياتو کي ګډون وکړم. خو دلته هم ضرورت دی چې بايد دجبهې شا درته مديريت او کنټرول کړم تر څو نور ځوانان هم ستاسي په څېر ستاسي په لاره ولاړ شي. ډوډۍ په يوه ګل لرونکي دستر خوان کي ورته ږدي او يو دمنځني عمر اشپز ټولوته غږ ورکوي چې ډوډۍ تياره ده. راځئ له خيره سره....

په کراره په ډوډۍ خوړلو شروع کوي. دډوډۍ خوړلو په وخت کي شفيق الله عبادالله ته مخ وراړوي او وايي: يوه استشهادي خور هم له تاسی سره چمتوده تر څو له تاسي سره په دې دخير په امر کي ګډون وکړي. هغه بايد له نيږدې ووينئ.

عبادالله: زه ډېر نه پېږم خو هر څنګه چې مشران لازم بولي زه په خدمت کي يم.

مفتي انعام الله: ځوانانو تاسي ليږ ارام وکړئ چې په لاره ستړي نه شئ.

مولوي عبدالحليم: رياض احمد، او شوکت بايي دباندي سره راوزي او دانور هر يوپه يوه ګوښه کي دراز غزېږي. دمازديګر داذان غږ دوی ټول له خوبه راويښوي او عبادالله په بيړه دتشناب په لور داوداسه لپاره ځي. وروسته له اوداسه ټول راځي او په مولوي عبدالحليم پسي له شا دجماعت لمونځ کوي او مولوي عبدالحليم مخ دعبادالله خان او دواخان سيفي خواته وراړوي او دعاپه لوړ غږ په دې ډول وايي: خدايه! دا دوه ځوانان چي په دې نيږدې ورځو کي ستاسيي حضور ته درځي، ستا حضور ته يې موږ شفيع کوو. چې زموږ هيواد له کفارو خلاص کړي او اسلامي قلمرو ته په نړۍ کي پراختيا ورکړې.

خدايه!موږ ډېر ګناهګار يو خو دامبارک ځوانان مو ډېرښه تربيه کړي دي. تر څو ستا د دين بيرغ لوړوساتي.

خدايه! زموږ انصاريي ملګروته ستا مهرباني او عنايت ور په نصيب کړې ترڅو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان کې زموږ دمسلمانانو تر کامیابي پوري داسلامي امارت تر څنګ ودرېږي.

ذوالجلاله! هر څوک چې په قلم، قدم او درهم باندي له موږ سره همکاري کوي استاد لایزال نعمت تر سیوري لاندي ځای ورکړې.

یا الله! ددې دووو استشهادي او ګل ګل ځوانانو مور، پلار او خپلوانو ته بدراو احد دشهیدانو په صف کې ځایورکړې.

آمین یارب العالمین!

مولوي سرفراز: نو لیږ ژر ژر کارونه شروع کوو په خیر. یو ځل هغه استشهادي خور وینو او خبري یې اورو چې هغه څه ویل لري.

مفتی انعام الله: ډېره ښه خبره دي وکړه مولوي صایب. بسم الله!

ټول له خپلو ځایونو راپورته کېږي او دخپلو موټرو په لوري ځي. په موټرو کې سپرېږي او دمخې موټر دریاض احمد خان دی. دشل دقیقه یې مزل وروسته دامهات المومنین مدرسې ته رسېږي. ریاض احمد خان له موټره راښکته کېږي او نورو ته په لاس اشاره کوي چې څوک له موټره راښکته نه شي.

ریاض احمد مدرسې ته ننوزي او له څو دقیقو وروسته بېرته دباندي راوزي. اوعبادالله ته وایې چې راځئ چې ځو په خیر، خوښندي راځي.

موټر وان حرکت کویی او لنډي کوتل ته نېږدې یو دکم وخت لپاره درېږي. له دوی سره دوه موټره نور هم یوځای کېږي چې په یوه موټر کې دوې ځواني ښځې ناستي دي او بل موټر هم امنیتي دی. خو داسي ملکي جامې یې په تن دي.

ریاض احمد له یوه کس سره چې امنیتي موټر دمخي په سیټ کې ناست دی خبري کوي او نورو موټرو ته هم دحرکت دستور ورکوي. دوی ټول لواړګي ته رسېږي او هلته یوې کوټې ته دهغه موټروان له لوري چې ښځې پکي سپرې وي، رهنمایې کېږي. ټول دمېلمانه دکوټې په صالون کي سره کښېني. مولوي سرفراز مخ دعبادالله او دواخان لوري ته وراړوي او وایې: داډېر دخوشحالي ځای دی چې تاسي دحضرت

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد مصطفی حضور ته ورځي او په یاد ولرئ چې زموږ ګناهګارانو سلام هم محمد رسول الله ته ورسوئ. تاسي خو پوهېږئ چې پیري او ضعیفي د دې سبب شوې ده چې ستاسې ځوانانو غوندي قوت او توانایې نه لرو. خو بیا هم پهد ېډېرخوشحاله یو چې له تاسي اتلانو سره تر دې ځایه هم سفره شوو.

ریاض احمد: اوبل دخوښي خبر دادی چې زموږ دوې خوېندي همله عبادالله او دواخان سره دجهاد عزم لري. غواړي چې له شهادت نه مخکي ددې دوو ځوانانو په عقد کې وي. تر څو له دوی سره یوځای جنت ته ولاړ شي.

دمجلس فضا څو دقیقې سکوت کېږي. وروسته له هغه انعام الله دعبادالله او دواخان څېرو ته ګوري انو له ریاض احمد څخه پوښتنه کوي: ددې دوو خویندو په هکله لیږ ډېر وغږېږه چې زموږ ځوانان له هغوی سره ښه وپېژني.

ریاض احمد: زموږ داخور ماه جبینه نومېږي او دسوات ته اودا بله خور بخت بي بي نومېږي او دمردان ده.دوی دواړ ې زموږ دمدرس ښې انجوني وې او دایو کال کېږي چې داستشهاد لپاره یې نوم لیکنه کړې ده او لحظې شماري.

ماه جبینه: ډېره خوشحاله یم چې په دې نوراني اجماع کې له تاسي مشرانو سره یم. ما او بخت بي بي خپل ټول ژوند اسلام ته وقف کړی دی. او چمتو یو چې دخپلو مسلمانانو دعزت په خاطر خپل ځانو نه قرباني کړو. البته دا دشرم ځای نه بولم چې موږ هره یوه په خپله رضا یو له دې رشیدو ځوانانو سره چې داستشهاد اراده یې کړې ده دنکاح عقد وکړو. دې لپاره چې هم دلارې په اوږدوکي یو او بل سره نامحرم نه یو او هم له دنیا مجرد ولاړ نه شو.

مولوي عبدالحلیم: ډېره ښه خبره دي وکړه لورې تاسي واقعاً شرعې خبره وکړه، خدای پاک مو دمحشر په ورځ دبي بی تر ټیکري لاندي راپورته کړه.

بخت بي بي: زه هم د دې طرف داره یم چې شرعي نکاح وکړو تر څو یو بل سره محرم شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبادالله: که دمشرانو اجازه وي زه غواړم چې له ماه جبينې سره نکاح وکړم.

دواخان: نو زه هم دبخت بي بي سره واده کوم.

مفتي انعام الله: نو ځوانانو ولاړ شئ حما مونه وکړئ او پاک کالي واغوندئ چې همدا اوس مو دنکاح دعقد مراسم داير کړو.

دپاکو کاليو له اغوستلو او چمتو کېدو له اظهاره ورسته دنکاح دعقد لپاره دعبادالله او ماه جبينې دنکاح خطبه عبدالحليم وايې اود دواخان او بخت بي بي دنکاح خطبه مولوي سرفراز وايي.

له دې دواړو ځوانانو سره ددې دوو انجونو دنکاح له عقده وروسته مولوي سرفراز دواخان سيفي او عبادالله ته مخ وراړوي او وايې: ډېر ددې دنيا دخوندو نو په فکر کې مه کېږئ کوښښ وکړئ چې ددې دنيا په جنجالو نو کې تر راګېرېدومخکې جنت ته ولاړشئ او هلته موله دې مېرمنو سره يوځاى نوى ژوند شروع کړئ.

ماه جبينه: مولوي صايبه موږ هره لحظه دشهادت انتظار کوو خو صبر وکړئ چې په خير داخل ته ولاړ شو.

عبادالله او دواخان له خپلو مېرمنو سره خپلو کوټو ته ځي تر څو دمتاهلي ژوند تجربه کړي. دسهار داذانونو غږ دوى ټول راويښوي. دواړه مېړونه او مېرمنې يې غوسلونه کوي او ورسته له هغه دمتاهلي دژوند دلومړني سهار لمونځ دانعام الله په امامت اداکوي. دسهار دلمانځه له دعا ورسته رياض احمد ټولو مقتديانو ته مخ واراړوي اووايې: داځلور بختوراناں چې دوه نيې ښځينه اودوه يې نارينه دي الله ج لايق ګڼلي دي چې دجنت سرداران شي که څه هم موږ او تاسي ټول داسي عظيمي خوشبختي ته منتظر يو، خو داچې دې ځلورو وکولاى شول چې په برياليتوب دې مرحلې ته ځانونه ورسوي، يوازي ددوى هڅې او استعداد نه دى، بلکه په دوى او کورنيو باندي يې دغفور او رحيم ذات ډېر نه ختمېدونکې مرحمت او مهرباني وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دوی هریو کولای شي چې دپروردګار په حضور کي دخپلو کورنیو دغړیو او دهمفکره دوستانو شفاعت وکړي. انشاء الله چې دا څلور ته مبارک استشهادیان به دخپلې مهرباني تاو لطف له مخې دپروردګار په حضور کي زموږ او ستاسي شفاعت هم کوي. نو راځئ چ طد دې عزیزانو د وداع او خدای په امان یلپاره دسهار تر چایو مخکي دټولو مېلمنو او دوستانو په ګډون یو دقرانکریم ختم وکړویو تر څو د دې څلورو دجنت دسردارانو سفر له خوښیو ډک واوسي.

دسهار داتو بجو په شاوخاکي یې دقرانکریم دختم دعاوویله او له هغغه وروسته یې دسهار چای وخوړ او دسفر لپاره یې چمتووالی ونیو.

مولوي سرفراز: ځوانانو، زه له تاسي سره داوغانستتن داخل ه ځم اوتاسي له دانورو ملګرو سره په همدې ځای خدای پاماني وکړئ.

دواخان سیفي:سمه ده مولوي صایب، نور نو دوستانو موږ ته دعا وکړئ. انشاءالله چې ډېر ژر به هدف ته ورسېږو.

عبادالله: خو تر اوسه موږ ته هدف چا مشخص نه کړ؟

مولوي عبدالحلیم: هدف به وروستی لاربنود ملګری، چې له تاسي سره به وي تاسي ته درښیې. ډاډ اوسئ. خپله هرشی درته مشخص کوي.

عبادالله، دواخان سیفي، ما جبینه او بخت بي بي له مولوي سرفراز سره یوځای له ټولو دوستانو خدای پاماني را اخلي پ دوه سیټه پیکپ موټر کي چې دباندي ولاړ دی سپرېږي او موټر دتوزخم دمرزي ګذرګاه په لاره روانېږي.

په لارهه کي یوه اوبل ته په ډېره حیرانتیا ګوزي او هریو فکرکوي چې نور به لاځه کېږي.

ماه جبینه: پوهېږئ؟ ددنیا ژوندډېر ستونزمن شوی او هره ورځ په دې دنیا کي داسي کارونه کېږي چې دانیان په حیث شرمېږم. په همدې اوغانستان کي خارجي اشغالګر هره ورځ ب ګناه مسلمانان په شهادت رسوي. داسي بې ناموسه شرکتونهه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي چې افغاني بېچاره او ښايسته انجوني دخارجيانو مرکزونو ته وړي تر څو دپيسو په بدل کې له هغو انجونو څخه نروا ګټه واخلي. قسم په والله چې ستاسي دخلکو دعزت په خاطر مي پښتو او فارسي ذده کړه تر څو ددې کافرانو په ضد يوداسي بنيادي کار وکړم چې ددط کفارو لپاره عبرت وګرځي.

مولوي سرفراز: خورې تاسي سم واياست. ستاسي غيرت دقدر وړدی. ستاسي انصارو خلکو غيرت او مېړانه د ټول امت وياړ دی. موږ‌ږ هم مبارزې او قرباني ته تيار ځوانان لرو چې په دې څو وروستيو کلونو کې يې په اشغالګرو باندي رڼا ورځې دتيارو شپو په څېر کړې دي.

عبادالله: دوستانو، دخدای په لاره کې تلل يوازي په الله ج توکل ته ضرورت لري. اوله پروردګاره په دې لاره کې دتوفيق غوښتونکې يو تر څو دکفارو په خلتاف يو داسي کار وکړوچې پکي دالله ج رضا حاصله شي.

موټروان موټر دروي او دوی ټوبو ته وايې: ستړي مه شئ، له دې هاخوا زموږ موټر تللی نه شي نو تاسو خپله لاړ شئ. ها خوا دافغانستان موټر شته.

ټول له موټره راښکته کېږي او بکسونه اوږو تهاچوي او په بېړه دمرز په لوري روانېږي.

مولوي سرفراز: ودرېږئ، چېري تېز تېز خئ؟ دالاره هغو کسانو ده چې پاسپورت لري؛ صبر وکړئ چې ما همغږي کړې ده دمسجد دې خواته راځئ.

ټول دمسجد ددېوال خواته ګوښې ته څو دقيقې درېږي چې يو کس دمنځني عمر کس چې تورې چامې يې په تمن دي له موټره راښکته کېږي اوله ولوي سرفراز سره ډېره ګرمه پوښتنه کوي. او ممولوي سرفراز دوی هريو هاه ته معرفي کوي او ديوه او بل سره په پوښتنو او ګروېږنو شروع کوي.

مولوی سرفراز: حاجي عنايت الله شينواريي، زما له ډېرو صميمي ملګرو څخه دی چې له کلونو راپه دېخوا د دووو ورونو په څېر ملګري يو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاجي عنایت الله: سلامت اوسې مولوي صایب، ته خپله زما دستر ګو تور یې مور ټول په تاباندي ویاړو.

دواخان سیفي: حاجي صایب عنایت الله خانه تاسي په همدې سیمه کي ژوندکوئ؟

حاجي عنایت الله: نه زه په لوړاګي کې ژوندکوم خو دلته دترانسپورټي خدماتو دفتر لرم. زیني تجاران چه ګمرکی اسناد اونور کاغذونه یی سم نه وی مونږ ورته جورو.

عبادالله: څنګه له سرحده تېر شو؟

حاجي عنایت الله: تاسي ټول زما دفتر ته راشئ. وطن ته د ببرته راګرځېدو سند درته جوړوم چې تر هدفه په ډاډه زړه ولا شئ. یوه پیاله چای هم له ماسره وخورئ.

حاجي عنایت الله مخته مخته روانېږی اوټول دده له شاپه لاره روان دي . سرحدي دروازې ته نیږدې دیوه سرای په دوهم منزل کي یوه دفتر ته ننوزي چې دوه اداري ماموی==رین کاري مېز شاته ناست دي او یو دمنځني عمر سړی مېلمنو ته چای راوړي.

حاجي عنایت الله: خوبندو، تاس دي دڅنګ دفتر ته ولاړي شې چې زموږ دمېلمانه کوټه ده. دلته نامحرم خلک تګ راتګ کوي.

بخ بي بي او ماه چبینه دمېلمانه کوټې ته ننوزي. عبادالله هم غواړي چې له خپلې مېرمنې سره یوځای دمېلمانه کوټې ته ننوزي خو ماه جبینه ورته وایې: مه را ننوزه چ طیوه بله ښځه هم ده.

عبادالله بېرته دفتر ته راګرځي او حاجي عنایت په شوخي هغه ته وایې: ځوانه دلته بیخي ډاډاوسه موږ قبایلي خلک یو اوهیڅوک دبل چاناموس ته کتلی لانه شي.

وطن ته دبېرته راګرځېدو(برګشت) د ورقو له چمتو کېدو ورسته لیږ لیږ دتګ لپاره جمتو والي نیسي خو حاجي عنایت الله له جېبه موبایل راکاږي او یوه کس ته دموټر

(c) ketabton.com: The Digital Library

درالېږلو لپاره پيغام ليږي.

حاجي عنايت الله: تر څو دقيقو پوري چې موټر رترېږي دتورخم د دروازې خواته ورو ورو حبکت کوو چې هه زمام ملګری سرګردان نه شي.

عبادالله او دواخان له خپلو ځيونو راولاړېږي او خپلو مېرمنو ته هم غږ ورکوي.

حاجې عنايت الله: تاسي ښکته شئ ملګرو له شا مو تور سرې(سياه سرې) را رواني دي.

هر کس خپل بکس راپه اوږه کوي او دتورخم ددروازې په لوري ځي. دتورخم سرحدي سرتېری چې دحاجي عنايت الله غوندي ستر ګې يې دي، هه ته په احترام او شيطانت امېز ډول سلام ور اچوي او ورته وايي: بياد يهم مبارک وي شېخ صيب. دوستانو ته جنتونه غواړم.

حاجي عنايت يوازي دسر په ښورولو او تبسم دسرحدي سرتېري ځواب ورکوي. له سرحدي حوېلۍ څخه دافغانستتن ددروازې خواته نيږدې کېږ ياو عبادالله له لري دافغانستان خلک او موټر ويني او په خوشحالي ماه جبينې ته وايې: هاغه دی زموږ هيواد. وګوره څونه ښکی دی. عجب رستورانتونه لري.

مولوي سرفراز: عبادالله بجيه پام دي وي چې په ښځو موڅوک پوه نه شي چې پاکستانی دی. هيواد ته دبېرته راګرځېدو پهورقو کي يې هويت افغانی ليکل شوی دی.

ماه جبينه: زړه مو ډاډه اوسه مولوي صايب. موږ نه شي پېژندلای.

حاجي عنايت الله شينواری له ټولو سره خدای پامااني کوي او ممولوي سرفراز ته وايې: دافغانستان له دخولي دروازې ليږ لرې يو فلاينکوچ موټر درته منتظر دی. دموټران نوم يې سيداجان دی. صبر وکړئ چې يو ځای ېعکس نموپه موبايل وتاخلم او په واټساپ يې ورته ولېږم.

مولوي سرفراز: ترډېره دې ژوندی يې شينوتاری صايب، ته خو دټول تحريک

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسترګو نور یې.هر وخت چې مو بېرته دولت ونیو ته دتورخم دګمرک ریس یې په خیر.

ټول دلاسوپه ښورولو سره ورور ورو له حاجي عنایت الله لرې کېږي او افغانستان ته داخلېدونکي دروازې مخې ته رسېږي. افغاني سرحدي سرتېري ته یې هیواد ته دبېرته راګرځېدو دورقي هب ښوولو ره دننوتو اجازه تر لاسه کړه. لیږ لري یې په فلاینکوچ موټر ستر ګې لګېږي چې د دوی په ورنیږدې کېدو سره موټرواان له موټر هراښکته کېږي او دوی ته ورغږ کوي: ستړي مه شئ ؛ زه سیدا جان یم.

مولوي سرفراز: او موټروانه وروړنه څنګه یې؟ بیا مي هم دا دی په خیر ولیدلې او لادونه دي ښه دي؟

سیداجان: سلامت اوسې ملا صایب. موږ ټول ښه یو، ستاسي دعاګاني دي. تاسي په خیر راغلاست؟ ملګري او دوستان هم ښه دي؟ په خیر راورسېداست؟

سیداجان له ټولو سره پوښتنه وکړه او بکسونه یې دموټر په شا کی کېښودل او مخ یې دمولوي خواته وروااړاوه او ویې ویل: مولوي صایب، لاره لیږ اوږده ده، خویندوتهووایه چې په کوم سېټ کي خوشحاله دي؟

مولوي سرفراز: زما په زړه خوکه وي، هره یوه دي دخپل خاوند ترڅنګ کښېني.

بخت بي بي: سمه ده مولوي صایب. هره یوه به دخپل محرم تر څنګ کښېنو چې په لاره کي کوم ضرورت پېښ نه شي یا مو زړه بد نه شي په موټرکي.

ټول په موټر کي سپرېږ ي او سیداجان دسفر ددعا په ویلو مموټر ته حرکت ورکویږ دجادې دواړو خواوته منظرې ټولو ته ډېري جالبې وې. دجادې چپط خواته له تورخم څخه لیږ لري چې ټول ځایونه وچ دي، څو شنې ونې لیدل کېږي او عبادالله په ډېره حیرانتیا له موټروانه پوښتننه کوي: سیداجان استاذ، په دې وچه سیمه کي داوني څه کوي؟

مولوي سرفراز غوښتل چې ژر ځواب ورکړي، خو سیداجان وویل: څوکاله مخکې دلته دسیاف قرارګاه وه. په هغه وخت کي زه او مولوي صایب سر فراز په

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلال اباد ښار کي و، او زه دمولوي صايب موټر وان وم. ملا صايب هم زموږ دټولي قطعې سياسي آمر و. خدای خوشته ښه کش او فش يې درلود. داسي دصايب منصب درشې به يې اغوستې وه چې ځل اوبل به کېده. بيا يې د ډاکټر نجيب په خلاف کودتاه وکړه، خو نه پوهېږم چې څه رقم يې راز افشاشوی و، او روسته له دې چې د دفاع وزير صايب هم له کابله پاستان ته مهاجر شو. موږ ټول پېښور ته ولاړو چ ېکيسه ډېره اوږده نه شي، داقرارګاه داتحاديانو وه، او ډېرې اوږدې اوږدې ښمځې يې جوړې کړې وې. داسي ويل کېدل چې سياف دتنظيم ټول مالونه دلته او ځاځيو ته انتقال کړي و، او حتی دغره په سر کي يې لاپوسته جوړه کړې وه. دلته يې ژوره څا کښلې وه او لهه دې ځايه يې وبه(اوبه) وړې. ډېر لوی لوی خيالونه يې ليدل. هغه دلته څاه کښلې وه او ويل به يې چې څوک دپاکستاني وروڼو له تهاڼې نه اوبه رانه وړي، ډېر بخيل انسان و.

نه يې غوښتل چې پاکستانيان داوغانستان عسکرو ته داوبو ورکولو په ثواب کي شريک شي. بيا داځای همداسي ورنه پاتي شو او داسلامي تحريک طالبانو ټول شيانن خراب کړل. يوازي همدا څاه پا تي ده چې خلک اوبه ورنه وځښي.

مولوي سرفراز: سيداجانه، دفلم غوندي د کيسه ټکي په ټکي ورته وکړه. پرېږده چې داسيمي ووينی و خوندورنه واخلي.

دواخان سيفي: دسياف په باره کي زموږ استادانو هم ښه نظر نه درلود. هغه کوم ځل دپير صايب سره جنګ هم کړی و.

بخت بي بي: ولي په اوغانستان کي له پاکستانيانو سره دښمني زياته ده؟ پ هموږ خو داوغانستان حلک له ځانه هم ډېر ګران دي.

مولوي سرفراز: ځيني خاينين شته چې له پاکستان سره دښمني کوي. که داخاينان نه وای والي به اوس له دونه ډېو ستونزو سره مخ و. موږ ټول مسلمانان يو او يو مرام لرو. څونه به ښه و چې يودولت مو درلودای، يو قوي اسلامي هيواد موجوړ کړی وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

او اسلامي بيرغ مو په ډهلي، بخارا، او سمر قند کي درولي وای.

سيداجان: اجازه ده چې دتراني يوه کيسټ ورواچوم؟

عبادالله: ورواېې چوه استاذ چې وايې ورو او لير مو فکر بلې خواته واوړي. طالباني ترانه دموټر په ټېپ کي ارامه کي چالانه ده او په موټر کي سپاره کسان هم ليرلير خوب وړي دی خو مولوي سرفراز له سيدا جان سره دمخ په سيټ کي ويښ دی. دريکشو دهارن غږونه ټول راويښوي. کله چې متوجه کېږي ګوري چې دښار په منځ کي دي او لاره هم ډېره مزدحمه ده. رکشې به سړک داسي تېزي رواني دي لکه د درياب ماهيان. درکشې هارنونه دې ښار ته نوي داخل شوی افراد ډېر په عذابوي.

عبادالله: چې رته راورسېدو استاذ؟

سيداجان: په جلال اباد ښار کي يو.

عبادالله: دا دکبير کاريز سيمه چېرته ده؟

سيداجان: څو دقيقې مخکي له کبير کاريز څخه راتېر شو. تاسي ويده واست.

عبادالله: زمان دپلار يو ډېر صميمي ملګری دکبير کاريز دی او پلار مي راته ويلي و چې هر وخت جلال اباد ته ولاړې يو ځل دهغوی احوال واخله.

سيداجان: غوسه دي نه ورته راځي لالا. دکبير کاريز خلک دتحريک له غړو سره ښه چلند نه کوي انو ډېری يې له امنيت سره همکاري کوي. هيڅ ښه نه ده چې ويې وينې.

ماه جبينه: څه يې کوې عبادجانه چې وينې يې، ددې خلکو له ليدو تېر شه. استاذ ډرايور داخلک ښه پېژني.

سيداجان: ملګرو دمېلمستون مخې ته مو راورسېداست. تاسي راښکته شئ په خير چې زه ولاړ شم اوستاسي دخوراک لپاره يو شی راوړم.

مولوي سرفراز: دننه څوک شته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيدا جان: هو شته دوکيل صايب اشپز تل دلې وي. خو ښايې يوازې دځان لپاره يې ډوډۍ پخ کړې وي. او ماهم نه ورته وويل چې موږ درځو او ډوډۍ مونه ده خوړلې.

بخت بي بي: نو ليږ اوغانۍ قابلي هم درسره راوړه چې زما ډېره خوښه ده.

دواخان سيفي: لکه چې موږ ټول قابلي غواړو.

عبادالله: زه هم قابلي خورم.

مولوي سرفراز: سيدا جان استاذ ټولو ته وطني قابلي راوړه چې درې خوراکه سيخ کباب هم ورسره وي چې دميدان ښار دکباب په ياد کي يې وخورم. په ميدان ښار پسې ډېر خپه شوی يم. ارمان چي تللی نه شم.

سيدا جان ځي او له نيم ساعت وروسته بېرته راګرځي. دوی ټول په کوټو کي ځای په ځای شوي دي. او يوازي مولوي سرفراز په صالون کي له اشپز سره ناست دی او کيسې کوي.

سيداجان: اشپز وروره څه حال دي دی؟ زه نه رانوتم او ولاړم چې مېلمنو ته ليږ ډوډۍ راوړم. پوهېدم چې تا ډېره ډوډۍ نه ده پخه کو=ړې اوماهم زنګ ونه واهه چې په حمت نه شې.

اشپز: ډېره ناځواني دي وکړه: سيداجان استاذ. زه دخلکو خدمتګار يم. وکيلل صايب ماته ويلي دي چې تل ستاسي دمېلمنو خدمت وکړم.

سيدا جان: نو همدا ډوډۍ دزواخله او په غوريانو کي يې واچوه چې سړېږي.

مولوي صايب هم دوستانو ته غږ ورکوي.

مولوي سر فراز: هلکان ستړي شوي دي. ډوډۍ راوړئ چې هر يو يې له خپلې ښخې سره ډوډۍ وخوري.

سيداجان: ملا صايب عجبه خبره دي وکړه والله. داد يزهه او اشپز هم ژر ژر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیان تیاروو. ډوډۍ خوري، لمونځ کوي او ټول یوه سترګه خوب ورته کوي چې سترړیا یې له منځه ولاړه شي.

مازدیګر لمانځه ته راپورته کېږي او مولوي سرفراز عبادالله او دواخان له ځانه سره دباندي ښارته بیایې. دماښام لمونځ هم په جامع مسجد کي په ښار کی کوي او وروسته بېرته مېللمستون ته راګرځي. کله چې مېلمستوون ته رارسېږي ګوري چې څو لوکس ماډل موټران دمېلمستون شاته ولاړ دي او په کوڅه کي ډېر مسلح کسان هم لیدل کېږي.

ددې وضعیت په لیدو سره عبادالله ډېر وېرېږي، خو یو له باډیګارډانو غږ کوي: مولوي سترړی مه شې پخیر راغلې؟

مولوي سرفراز له هغه سره پوښتنه کوي او دوه مېلمانه هم ورته معرفي کوي. اوهم هغه دې مېلمنوته معرفي کوي چې ملنګ جان دوکیل صیب ورور دی.

ملنګ جان: مولوي صایب مهرباني وکړئ دننه درځئ. وکیل صایب مو پوښتنه کوله.

ټول مېلمستون ته ننوزي او دصالون په منځ کي سیداجان له وکیل صیب سره ناست دی او کیسې کوي.

مولوي سرفراز: السلام علیکم ورحمت الله، څه حال دي دی جناب وکیل صاحب؟

وکیل: وعلیکم السلام قارمان او مبارز مولوي صایب. په خیر راورسبدې؟ ډېر درپسې خپه شوی وم.

مولوي سرفراز: وکیل صایب عبادالله خان او دواخان زموږ د دوستانو له ډلې څخه دي چې دواړه له ماسره په دې سفر کي دي، البته ښخې یې هم ورسره دي.

وکیل: نام خدا، دادووه ځوانان خو دشمشاد ونې دښاخونه دي. ودرېږه چې ټینګ یې په غېږ کي ونیسم چې دمحشر په ورځ زما بېچاره شفاعت هم وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبادالله: سلامت اوسې وکيل صايب، تاسي خلکوته ډېر خدمت کوئ. ښايې شفاعت ته مو ضرورت نه وي او ددې نېکو اعمالو په اساس جنت ت ولاړ شئ.

وکيل: داوطن او اسلام په موږ ډېر حق بري خو ددې کقارو په مقابل کي مولاسونه تړلي دي. ددې اشغالګرو په مقابل کي هيڅ غټ کار نه شو کولای.

مولوي سر فراز: وکيل صايب محترم، تاسي تحريک ته ډېر خدمتونه کړي دي چې خدای پاک به ددې اعمالوسل برابره ثوابونه درکړي. ته داشغالګرو په مقابل کي د ګمنام سرتېري په مثال مبارزه کوې.

وکيل: ملګرو دکابل لاره هره ورخ ډېره تلاشي لري. راځئ چې همدا اوس زما په موټر کې له ماسره يو ځای حرکت وکړو په خير.

عبادالله د دواخان او سرفراز خواته داسي ګوري لکه ډېري پوښتنې چي يې په ذهن کي وي. او غواړي چې نظر يې واوړېدل شي.

مولوي سرفراز: وکيل صايب ښه پوهېږي چې دلاری وضعيت څنګه دی؟ خويندو ته هم احوال ورکړئ چې حرکت وکړو په خير تر څو چې سهار کېږي، کابل ته ورسېږو.

عبادالله او دواخان ولاړو او له څودقيقو وروسته يې له ښخو سره يوځای له کوټو راووتل.

وکيل: خوېندو ستړي مه شئ؟ خدداى دي وکړي چې ډېري به نه ياست ستړې شوې؟

بخت بي بي: سلامت اوسې وروره.

مولوي سرفراز: نو راځئ وکيل صايب حرکت وکړو په خير.

وکيل: زه چمتو يم. تاسي مو خپل لوازم هلکانو ته ورکړئ چې په موټر کي يې ځای په ځای کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول له مې لمستون څخه زاوزي او له سيداجان سره خداى په امانى کوي.

مولوي سرفراز له وکيل سره په موټر کې سپرېږي چې له خپله کيل موټرواني کوي او بل څوک په موټر کي نشته ورسره. عباداللله يې له خپلې ښځې سره په لنډ کروزر او دواخان له خپلې ښځې سره په پيکپ موټر کې سپرېږي. موټرو دکابل په لوري حرکت وکړ او په دونه تېز سرعت ځي لکه الوزي چې.

وکيل مولوي سرفراز ته مخ ور واړاوه او ويې ويل: مولوي صايب پلان راته لېږل شوی دی چې سهار بايد عملي شي.

مولوي سرفراز: وکيل صايب ته خو نام خدا په عملياتو باندي تر سلو کسو منصب دارانو هم ښه بلد شوی يې.

وکيل: داد هغو پوځيانو ملګرو لطف دی چې زحمت يې راسره کښلی او ښه زده کړه يې راکړې ده. بله دا چې که يې زحمت نه واى راسره کښلی زه وکيل کېداى هم نه شواى.يوميليون ډالر يې ماه په خپل لاس راولېږل. چې مصرف يې کړم او خپلو سيالانو ته ماتي ورکړم او بلاخره وکيل شم.

مولوي سرفراز: وکيل صايب محترم ددې ټوو دوستانو دوظيفو په هکله يې هم خبر درکړی دی که نه؟

وکيل: پوځيانو ملګرو ټول شيان راته ويلي دي. عبادالله استشهادي دی؛ دواخان له لرې کنټرولونکی دی؛ چې که چېرته په هر دليل سويچ کار ونه کړي هغه عبادالله په توپانچه ولي. ماه جبينه هم له لرې دصحنې فلم ډکوي او بخت بي بي هم دواخان ته په سل متره فاصله کې نيږدې درېږي؛ چې که چېرته دواخان ونيسي ياکومه بله خبره وشي نو عاجل عبادالله په توپانچه ولي!

مولوي سرفراز: بيخي سمه ده وکيل صايب محترم. ماته يې هم ټول شيان ويلي دي خو عبادالله هيڅ په دې خبرو پوه نه دی. هغه فکر کوي چې دوی څلور سره يوځای استشهادي کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکیل داخبره یې هم مراته ایمېل کړې وه او حتی یوه ویډیو یې هم راته لېږلې وه چې که چېرته عبادالله مرتد شي او یایې نه غوښتل چې عملیات سرته ورسوي نو هغه ویډیو یې ورښکاره کړم.

مولوي سرفراز: زه یې له ویډیو دقیق نه یم خبر. ویډیو کي څه شی دي؟

وکیل: هی هی مولوي صایب، ندي ده لیدلې ویډیو؟ له عبادالله سره داسي چپه او راسته دابل کار کوي چې خدای دې نه در ویني. ما فکر کاوه چې تایې هم خوند لیدلی دی.

مولوي سرفراز: نه با با زه داکلونه کېږي چې له دې کارو مې توبه کښلې ده اوس ناروغ یم. شکر ناروغي لرم او هیڅ قدرت راپکي پاتي نه دی.

وکیل: مولوي صایب، زه خبر یم چې په ځواني کي ډېر شوقي او مست وې؟ په قطعه کي دي څو ځلي دمجاهدینو په خلاف درقص محفل جوړ کړی و.

مولو ي سرفراز: هغه وخت خو ناپوهې او ځواني وه نو، وروسته چې مهاجر شوو او مدرسې ته ولاړو بیا له دې کارو ډېر لري ګرځېدو.

دوی کیسه کوله چې متوجه شو نیږدې شوي و او مولوي سرفراز ته یې وویل: مولوي صاییب به کیسوو داسی ګرم راغل یو چې ماهیپر ته راورسېدلو. لیږ په کراره به ولاړشو چې دسهار لا ډېر لرې دی تر اوسه.

مولوي سرفراز: خیر دی. دښار منځ ته درځئ، دسهار لمونځ ستاپهه مېلمستون کي کوو او له لمر ختو سره سم دعملیاتو په شروع اقدام کوو.

وکیل: ښه خبره دې وکړه مولوي صایب، خو زموږ هغه همغږی کش باید دهدف دباندي دراوتلو موقع دقیقه کړي تر څو موږ اقدام ورباندي وکړو او هدف هم خطانه شي.

دسهار له اذانه مخکي ښارته ننوزي او دښار مرکز ته نارسیده یوې ګوښې ته دوکیل مېلمستون ته ورځي ترڅو دسهار لمنځونه هلته وکړي. مېلمستون ته له رسېدو سره لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسهار اذان ته ډېر وخت پاتي دی.

مولوي سرفراز: ملګرو دلمانځه تروختـه پوري ويده شئ چې په لاره هـم سترړ او ستومانه شوئ.

عبادالله: خير يوسې مولوي صايب، چې بيخي مې ستر ګې له بې خوبي نه خلاصېږي څو دقيقې به ويده شو بيا موته راويښ کړه مخکي تر دې چې لمونځ قضا شي.

مولوي سرفراز: سمه ده، ورشئ ويده شئ.

ټول دوکيل په ګډون مختلفو کوټو ته ننوتل او ويده شول.

عبادالله او ماه جبينه هم مفشنې او ښکلې کوټې ته رهنمايي شول چې دوه کسيز دخوب تخت هم پکي ايښی دی. دواړه سره ويده شول تر څو دا دګډون وروستی خوب ه په دنيا کي تجربه کړي.

ماه جبينه: زما عبادجانه راسه چې سره پرېوزو چې بل ځل به يو بل په جنت کي سره وينو. که څه هم دادنيا ډېره بې وفاده خو ليږ ترليږه خوند خو به يې وګورو.

عبادالله: ليږ ليږ درسره عادت شوی يم او نه پوهېږم څه وکړم؟ يوې خواته ست مينه او بلې خواته جنت، حيران يم.

ماه جبينه لاس په عبادالله باندي اچوي او ورته وايې: ګرانه، ته په دې سفرکي يوازي نه يې، تر اخيري سلګۍ درسره يمه او نه دي پرېږدم چې يوازي جنت ته ولاړ شې،بايد يوځای اوسو.

عبادالله: زما زړه، هره لحظه مي مور اوټوله کورنۍ رايادېږي،پلار مي هيڅ له ستر ګونه لرې کېږي.پهدې باور لرم چې بايد داشغالګرو په خلاف جهاد وکړو، خو دکورنۍ له مينې هم بايد ستر ګې پټې نه کړو.

ماه جبينه: زړګيه، مخکې له دې چې ويده شو راځه چې له يوه اوبله خوند واخلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر څو له دې دنيا بې برخې ولاړنه شو.

عبادالله او ماه جبينه يو او بل په غېږه کې ټينګ نيسي، خو اندېښنو اووېرې دعبادالله په ستر ګو کې کور جوړکړی دی او په غمو او اندېښنو کې ډوب دی.

ورو ورو دواړه ويده کېږي.

ددروازې ټک ټک داړه ويښوي، عبادالله په بيړه دکوټې دروازه خلاصوي اوستر ګې يې په مولوي سرفراز لګېږي چې ليږ غوسه هم دی.

مولوي سرفراز: سهار لمانځه ته نه يو راپورته شوي اوس نانوخته شوی دی. ژرکوئ چې ولاړ شو.

عباالله چورتمن ولاړ دی او نه پوهېږي چې څه ووايې.

مولوي سرفراز: ولې پټه خوله يې؟ ژر کوه چې ځو په خير ملګري موږ ته منتظر دي.

عبادالله په بيړه دماه جبينې خوا ته ځي او هغه ښوروي: ماه جبينې، ماه جبينې جګه شه چې ناوخته شوی دی.

ماه جبينه چې ليږ وېرېدلې ده له خوبه راپورته کېږي اوپه خپل ځای کې کښېني. رنګ يې الوتی او عبادالله ته ګوري، دعبادالله سر دځان خواته ورکشوي اوهغه په غېږ کې نيسي. نابېره يې داجمله له خولې وزي: افسوس دخلکو په ځوانو زامنو چې ځې او ښکاره ده چې په برخليک يې څه کېږي.

بياهم دکوټې دروازه ټکېږي او مولوي سرفراز د دروازې له شاغږ ورکوي: څه شوئ ځوانانو؟

عبادالله: دادی ژر دروزو مولوي صايب.

ژر ژر ځانونه چمتو کوي او ماه جبينه عبادالله ته وايې: ګرانه بايد غسلونه مو کړي وای، خو......

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هم دمولوي سرفراز غږ د دوی تر غوږو کېږي چې وايي: ژر کوئ زما خوږو چې ډېر وخت نه لرو.

عبادالله ژر تشناب ته ځي تر څو مخ ومینځي او ماه جبینه له کوټې دباندې راوزي. ماه جبینه په غوسه مولوي سرفراز ته ګوریي او ورو وايي: خدای پاک د دې ټولو شیانو پوښتنه درنه کوي.

مولوي سرفراز هم ورو ماه جبینې ته وايي: فکر کوم چې ماموریت دې له یاده وتلی دی؟ ما اوتا باید خپل کاروکړو، نه داچې په نورو زړه وسوځوو.

عبادالله مخ ژر ژر په لمنه وچوي اوپه بېړه له دمولوي سرفراز خواته راځي اووايي: مولوي صایب چمتو یو.

مولوي سرفراز: ژر کوئ چې دوا خان او بخت بي بي په موټر کې مونږ ته منتظر دي.

په بېړه دحوېلۍ نه دباندې راوزي ګوري چې ملګري يې په یوه لنډه کروزر موټر کې ناست دي او یو ټونس موټر خالي ولاړ دی، یوازي موټروان دی پکې.

مولوي سرفراز: تاسي ناوخته کړل نو باید په همدې موټر کې کښېنئ. دموټر په منځ کې ټول شیان شته او دموټر موټروان دعملیاتو قومندان دی. دهغه خبرو ته سل په سلو کې غوږ ونیسئ اوعمل ورباندې وکړئ. مونږ هم دهغه پلان په اساس چې له موټروان سره دی عمل کوو تر څو داسلامي تحریک لپاره په دنیا کې یوه ښه لاسته راوړنه شي اوپه اخیرت کې تر ټولو زیاته لاسته راوړنه زمونږ او ستاسي لپاره شي.

ماه جبینه او عبادالله په ټونس کې سپرېږي. اومولوي سرفراز په لند کروزر موټر کې له نورو سره ځي. موټروان حرکت کوي له یوه او بل سره فاصله لري خو دیوه او بل له سترګو نه پناه کېږي. وروسته له څو دقیقو څخه موټروان عبادالله ته وايي: عبادالله وروره دلاس دښنګ په بکس کې دي دوه دانې واسکټونه دي، راویې باسه هغه غټ واسکټ چې زرغون رنګ لري، هغه دنارینه وو لپاره دی ته یې واغونده او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه بل تور رنګ چې لري او لیږ سپک دی هغه دې خورته ورکړه.

عبادالله د بکس له منځه دواړه واسکټان راباسي، زرغون واسکټ یې په لاس کې نیولی اوحیران دی چې څنګه یې واغوندي.

موټروان: ډېر چرت مه وهه وروره، تر زېر پراهني لاندې یې واغونده چې ونه لیدل شي.

عبادالله: زېرپراهني کاړي واسکټ اغوندي اوبېرته زېرپراهني اغوندي. خو ماه جبینه بیا یوازې کمیس کاړي او په زېر پراهني باندې سربېره واسکټ اغوندي اوبېرته کمیس اغوندي.

موټروان په ډېر دقت موټر څلور لارې ته نیږدې کوي اوموبایل ته یې پیغام راځي. پیغام لولي او په موټر تېزوي له څلورلارې لرې کېږي اودنظامیانو دیوه قراول خولې ته موټر ورنیږدې کوي.

موټروان: ماه جبینې خورې ته ژرښکته شه او موقعیت ونیسه.

ماه جبینه عبادالله په مخ مچوي او له موټره ښکته کېږي او په بېړه ځان مطلوب ځای ته رسوي. موټر هم لیږ مخکې ځي.

موټروان: عبادالله وروره ته هم ښکته شه چټک ځان دقراول مخې ته ورسوه او دخلکو په منځ کې ودرېږه. دواسکټ ښې اړخ ته لاس ور وغځوه یوه نازکه رشمه په لاس درځي، دبسم الله په ویلو سره هغه دځان خواته درکش کړه.

عبادالله ژر ژر له موټره ښکته کېږي خو پښې یې سستي کوي او هر لحظه په دې فکرکې دی چې څه به وشي. دمکتب ماشومانویني چې چټک چټک دمکتب خواته روان دي څو غیر حاضر نه شي. دوه سپین رږیري هم سړک ججارو کوي تر څو سړک پاک شي او ښار ښکلی ښکاره شي. دشړک یوې ګوښې ته یو تنکی ځوان ویني چې دسپېلنو ډبلی یې په لاس کې دی او هر سړی او موټر چې ویني نوخواته یې ورځي او سپېلني ورته دودوي چې ترڅو یو څو روپۍ ورته ورکړي. د یوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوالګرې ښځې غږ هم اوري چې فرياد کوي((ورورجانه ماشومان مي ډوډۍ نه لري، دخدای په خاطر مرسته راسره وکړئ.))

داصحنه په عبادالله باندي دونه تاثير کوي چې هيڅ په دې نه پوهېږي چې څه وکړي. هري خواته حيران حيران ګوري. په دې وخت کي يې دسترګوپه وړاندي ديوې نظامي قطعې خواته دټانګونو يو کاروان روان دی او غواړي چې په خلکو غږ وکړي چې لري شئ. خو ده ته دمفتي انعام الله داخبره وريادېږي چې ورته ويلي يې وه چې موږ ته ديوه خارجي مرګ مهم دی که لسګونه افغانان له منځه ورسره ولاړ شي هم پروانه لري.\

عبادالله په چټکۍ لاس دواسکټ يوه اړخ ته لاندي وړي او رشمه کشوي. له ليږ لرې فاصلې څخه ماه جبينه چې دکېمرو لينزونه يې دکالو په مختلفو نقطو کي اويوه بله کېمره چې په بکس کي يې ځای په ځای شوې وه او دوه لينزونهه يې دباندي سره وصل و، خو دچا نه ورته پام کېدل صحنه په دقت څارله.

کل چې يې عبادالله وليد چې لاس يې لاندي اړخ ته يووړ، سمدستي يې ځان دهغه ډېرين دېوال شاته غورځار کړ چې داېې څنګ ته ولاړه وه او ديوې ډېرې مهيبې او وېرونکې چاودنې غږ يې غوږونه ور درانه کړل. له څو دقيقو ورسته له ځايه راولاړېږي، ګوري چې چيغو، نارو او دامبولانسونو الارموهره خو اپه سر اخيستې ده. دې هم خپل بکس له سمينټي دېواله راواخيست او دواقعې دمحل خواته يې ور منډه کړه. البته منډه يې په داسي انداز کي اخيستې ده چې دکالو کېمرې يې د واقعې دمحل او صحنې سمه ويډيو وکړي.

کله چې دعبادالله دجسد ټوټو ته ور رسېږي ګوري چې دعبادالله دسر او غاړې يوه ټوټه پرته ده او دود ځني پورته کېږي. دهغه دسوځېدلې غوښي بوی انسان ډېر په عذابوي دجسد بلې خواته سوالګره ښځه په وينو لړلې پرته ده او دتل لپاره داولادو دډوډۍ له غمه بې غمه شوې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه تنکي ځوان چې سپېلني يې دودول چيغي وهلې او ويل يې: واى خدايه ښنه مي څه شوه. ددې نازک ځوان دواړې ښې پرې شوې وې او کالي يې داسي په وينو لت پت و لکه په وينو کي چې يې غوټه وهلې وي.

دځو ماشومانو جسدونه هم پراته و، چې ځودقيقې مخکي يې دمکتب پاکي جامې په تن وې، خو اوس داسي معلومېدل چې دفابريکې کارکونکي دي او دډېرو په سکرو سوځېدلي دي.

دهغو سپين ږيرو دتنو چې مخکي يې سړک جارو کاوه، يوازي ځو ټوټې غوښې په سړک معلومېدې. دځو نويو متعليمو ځوانانو نارې هم له دوکانه راوتې چې ټپيان شوي و. هغه سرتېري چې ځو دقيقې وړاندي په پهره ولاړ ول، اوس يې هېڅ نښې نه معلومېږي چ يڅه شول،يوازي دانسانانو دغوښو ځيني ټوټې وې چې هري خواته پرتې وې او يا هم په \ونو پې‌ې راځړېدې.

ماه جبينې دصحنې له عکاسي کولو وروسته کرار کرار صحنه پرېښوده او د وکيل د مېلمستون په لوري روانه شوه. له نيم ساعت پلې مزل وروسته ځان دمېلمستون مخې ته رسوي. دمېلمستونن مخې ته مولوي سرفراز ولاړ دی. ماه جبينه مولوي سرفراز ته سلام وراچوي، مېلمستون ته ننوزي او په بيړه دتعمير منځ ته ځي، ګوري چې دواخان ماه جبينې ته په له خندا ډکه خوله وايې: ستړې مه شې قارمانې!

ماه جبينه: سلامت اوسئ، خو زما دزړه محبوبهم ولاړ له عبادالله مخکي مي هم له ځو نورو استشهاديانو سره نکاح کړې وه خو يو يې هم د مظلوم عبادالله په اندازه راته ګران نه و!

مولوي سرفراز هم راننوزي او ډېره په قهقه خندا دخپلې بريا مبارکياني يوه او بل ته وايي.

په همدې وخت کي وکيل هم کور ته راننوزي او او له لرې په ډېره خوشحاله څېره دمولوي سرفراز خواته راځي او وايې: مبارک دي وي مولوي صايب. لکه چې کافرانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ښه ډېر تاوان ورسېده. ژر ټلویزیون روښانه کړه چې خبرونه واورو تر نیم ساعت وروسته مو ستاسي لپاره یو په زړه پورې محفل جوړ کړی دی چې ډېره مشهوره سندرغاړې به سندرې پکې وایي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library